

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မေ့ရက်ခဲ့ပါ

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မမေ့ရက်ခဲ့ပါ

တပုခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၆၃၂၁၀၉
ပျက်နာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၅၈၁၁၂၀၉
		၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
		ပထမအကြိမ်
တန်ဖိုး	-	၁၀၀/-
ဘုပ်ရေ	-	၅၀၀ဘုပ်
ထုတ်ဝေသူ ...	ဦးကျော်လှိုင်(၁၃၈၇)၊ ဓေတနာစာပေ	
	အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာပြိုနယ်၊	
	ရန်ကုန်။	
ပုံနှိပ်သူ ...	ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ ဓေတနာ-OFFSET	
	အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။	

၈၉၅.၈၃

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မမေ့ရက်ခဲ့ပါ/ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)-ရန်ကုန်။

ဓေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၀- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) မမေ့ရက်ခဲ့ပါ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

အောင်စု မပြိုကွဲရေး
အောင်သာ၊ ခင်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အောင်အောင်ကာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓေတီဖီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

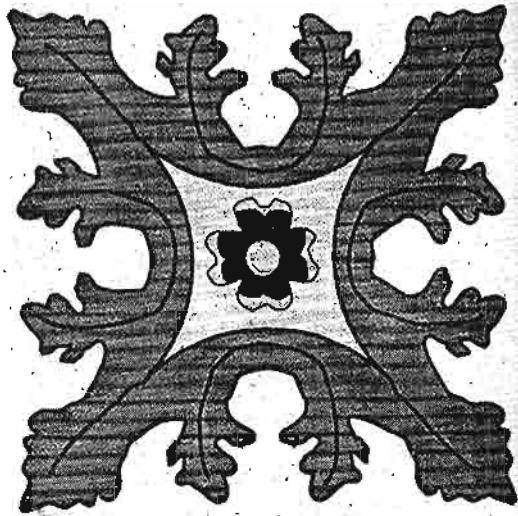
- ခိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီရိုစီမံမှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဝိတ်ခေါ်မှုနှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ၊ ဓပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် မညာရည်ဖြင့်မားရေး

ရှင်မိုး

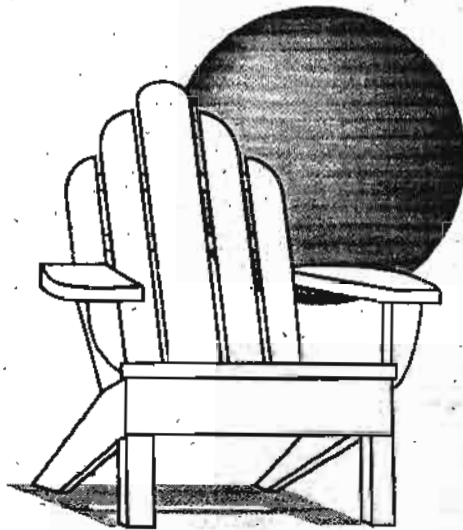
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မ
မေ
ရက်
ခ
ပါ

ပီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

နေညီလာသည် ဆိုင်ကောင်တာမှာ ထိုင်ရင်း

ထိုင်ထဲမှာရှိနေသူတွေကို တစ်ချက် မျက်စိကစားကြည့်လိုက်ပါ
သည်။ အင်း ... ခုထိ စောင့်နေတုန်းပဲလို့ စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း
ကောင်မလေးကို ကရုဏာသက်သလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘေးတစ်စောင်းခွဲထားသော ဆံပင်အခွေအလိပ် ရေစို
ကာကံ အရှည်လေးနဲ့ လိုက်ဖက်နေတဲ့ ချစ်စရာ မျက်နှာလေးမှာ
အဆာ့ မျက်မှောင်လေး တကြွတ်ကြွတ်၊ မေးလေးတထောက်
ထားကံ၊ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဟန်းဖုန်းလေးကို တကြည့်
ကြည့်၊ အပေါက်ဝကိုလည်း ခဏခဏ လှမ်းအကဲခတ်နှင့် ဗျာ
နားနေသည်။ ဆိုင်ဖွင့် ကောင်တာထိုင်နေတဲ့ သက်တမ်း ကြာ
လာပြီစို့ ဒီလောက်အခြေအနေဆိုရင် နေညီလာ ခန့်မှန်းလို့ရပြီ။
နိန်းထားတဲ့ ရည်းစားကောင်လေး မလာတော့တာဘဲပေါ့။ ပုံပြော
သွားတာပဲပေါ့။

ကောင်မလေးရဲ့ရှုပ်ရှည်ကလေးကတော့ သိပ်ကြီး
 ချောမောလှပနေလွန်းတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုဝေပန်း
 မလဲဆိုတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး တစ်မိမိမိမိ ငေးကြည့်ချင်စရာပဲ
 မျိုးလေး။ အခုခေတ်မှာ အလှပြင်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေ
 လည်း ပေါ်မှပေါ့။ ဆန်းမှဆန်း၊ ဒါ့အပြင် မိန်းကလေးတိုင်း
 (ခေတ်မီတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း)ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်
 ကောင်းအောင် ပြင်တတ်ဆင်တတ် လှလေရာ ဘယ်သူကြည့်လိုက်
 ကြည့်လိုက် လှနေကြတာပဲလေ။ ရုပ်ဆိုးတဲ့သူတောင် ကြည့်
 ကောင်းနေတဲ့ ပုံစံလေး ဖြစ်နေတာ တွေ့ဖူးပါသည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

ကောင်မလေး စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် စားပွဲမှထ
 တော့မလို ကိုယ်ဟန်ပြင်ရင်း ဝိတ်တာကို လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“ဘီလ်ရေးလိုက်တော့နော်”

ပြောသံသံသံ ကြားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့
 နေညီလာထိုင်နေတဲ့ ကောင်တာနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စားပွဲ သိပ်
 ဝေးလို့ပါ။ ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေပြီး စားပွဲသိပ်ဝေးလို့ပါ။ ဆိုင်
 ထဲမှာ လူလည်းရှင်းနေပြီး နံတွဲတစ်တွဲရယ်၊ မှန်ကြောင်တစ်ယောက်
 စားပွဲမှာထိုင်ပြီး Laptop (လက်(ပ)တော့(ပ်))နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ
 ရယ်၊ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ လာတိုင်ပင် ဆွေးနွေးပုံရသော အ
 ကယ်လ်ကြီးနှစ်ယောက်ရယ်သာ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေပါသည်။

“We were both young since I first saw you ...”

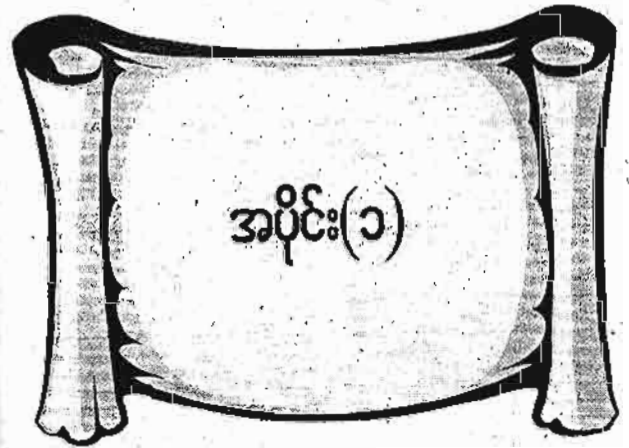
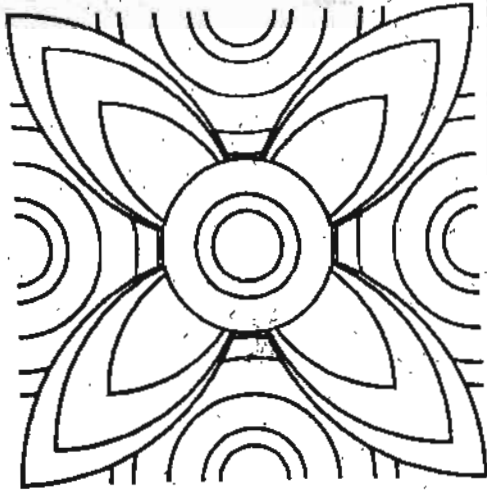
Taylor Swift (တောလာဆွစ်(ဖ))ရဲ့ Love Story
 နေညီလာထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးမှာတော့ အချစ်ဇာတ်
 မှာ နေညီလာ မြင်နေရတဲ့ ကောင်မလေးမှာတော့ အချစ်ဇာတ်
 မှာ နေညီလာ မြင်နေရတဲ့ ကောင်မလေးမှာတော့ အချစ်ဇာတ်
 မှာ နေညီလာ မြင်နေရတဲ့ ကောင်မလေးမှာတော့ အချစ်ဇာတ်
 မှာ နေညီလာ မြင်နေရတဲ့ ကောင်မလေးမှာတော့ အချစ်ဇာတ်

MOOCHA(မိုခါ)ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ မှာပြီးသောက်
 သေးသော ကောင်မလေးရဲ့ဘီလ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ဝိတ်တာဆီ
 ချမ်းလိုက်သည်။ ဆံပင်လိမ်လိမ်လေးတွေ လွင့်နေအောင် ခြေ
 ခြမ်းလှမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားသော ကောင်မလေးကို နောက်ဆယ်
 မှတ်လောက်ကြာတော့ နေညီလာ မေ့ပျောက်သွားပါသည်။

ဘယ်လောက်ထိ မေ့ပျောက်သွားခဲ့လဲ ဆိုတော့
 Face book လို့ခေါ်တဲ့ site တစ်ခုကို ဝင်မကြည့်ခင် အချိန်ထိ
 မေ့ပျောက်သွားခဲ့တာပါ။

www.burmeseclassic.com

အိမ် ၊ အိမ်

နေ့တိုင်းနီးပါးလောက် ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး အင်တာနက်ဝင်၊ site.တွေထဲဝင်ကြည့်ပါ။ ပျင်းလာရင် e-mail ဖွင့်ပြီး ဖတ်လေ့ရှိသော နေ့ညီလာထံကို တစ်နေ့မှာ e-mail အဆက်အသွယ် လုပ်နေကျ သူငယ်ချင်း ကြည်သာထွန်း ထံမှ အသစ်အဆန်းတစ်ခု ပို့လာသည်။

“Kyj Tha Tun Invite you as a friend on Facebook”

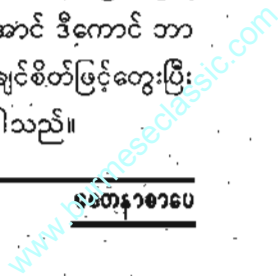
ဆိုသော စာကြောင်းကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ နေ့ညီလာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး ရယ်တောင်ရယ်မိသည်။

“ဟား ဟား ... သူငယ်ချင်းဟောင်းကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဘာကိစ္စ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ဖေ့(စ)ဘုတ်(ခ)ပေါ်မှာ ဖိတ်ကြားရတာလဲ၊ ငါကြည်သာ ... ငါကြောင် ... ငါပေါ်”

အဲဒီလို မေတ္တာပို့သဖြီး ထို e-mail မှာပါသော link နဲ့စသည့် website ကို click (ကလစ်(ပ))လုပ်ပါဟု ရေးထားသည့် စာကြောင်းတွေလည်း တွေ့သဖြင့် နှိပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကြည်သာထွန်း၏ ဓာတ်ပုံတင်ထားသော profile ကတ်ဒ်ဆိုဒ်အရွယ် ပုံလေးပေါ်လာသည်။ ဘေးကအကွက်တွေမှာ confirm နှင့် ignore ဟူသော နှစ်မျိုးရေးထားသည့် အကွက်နှစ်ကွက် တွေ့ရသည်။ mouse ကို ရွှေ့ပြီး လိုက်ထောက်ကြည့်သော လက်ညှိုးထောင်ထားတာလေးတွေ ပေါ်လာသည်။ သဘောက confirm ကိုနှိပ်ရင် လက်ခံလိုက်တဲ့သဘော။ ignore ကိုနှိပ်ရင်တော့ လက်မခံတဲ့သဘော။

ဘာများလဲလို့ သိချင်စိတ်နဲ့ confirm ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်းပဲ သင်နှင့် ကြည်သာထွန်းတို့ ယခု သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားပါပြီဆိုသော အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်မည့် အင်္ဂလိပ်စာကြောင်း ပေါ်လာပါသည်။

အဲဒီမှာ ကြည်သာထွန်းရဲ့ဓာတ်ပုံလေးပေါ် နှိပ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတော့သည်။ ကြည်သာထွန်းရဲ့မွေးနေ့၊ တက်နေသောကျောင်း၊ နေရပ်လိပ်စာတွေရော၊ ဓာတ်ပုံသေးသေးလေးတွေ တင်ထားတာရော တန်းစီပြီးတွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံနှစ်ဆယ်တောင် တင်ထားရအောင် ဒီကောင် ဘာတွေများ ပြစရာရှိလို့လဲ။ နေ့ညီလာ ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့်တွေးပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို စပြီးကလစ်(ပ)လုပ်လိုက်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံပိစိကွေးလေးမှ screen (စခရင်)အပြည့် ဓာတ်ပုံကြီး ပေါ်လာပါသည်။ ကြည်သာထွန်း၏ စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားထားသော ပုံစပ်ဖြိုးဖြိုးကိုကြည့်ပြီး နေညီလာ တဟီးဟီး ကျိတ်ရယ်မိသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးကျောင်းသား ဆရာဝန်လောင်း (ဆရာဝန်လောင်းလို့လည်း ခေါ်ရင်ခေါ်နိုင်သည်) မှန်း သိသာအောင် ဂျူတီကုတ်နဲ့၊ နားကြပ်လည်ပင်းကန်လန် မြတ်တင်လို့၊ ဆေးစာအုပ်ထူကြီး လက်ကပိုက်လို့ပေါ့။ ဒါမျိုးက ပိန်းကလေးတွေသာ ရှိထုတ်ကြတာဆိုပြီး နေညီလာ ဘယ်ထောင့် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘဲ သူများဓာတ်ပုံရိုက်ရင်တောင် ကျိတ်ဟားတတ် သည် ဖြစ်လေရာ ကြည်သာထွန်း ဒီလိုပုံစံ ရှိပေးထားတာမြင် တော့ ရယ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်မောဆိုတဲ့ စာသားလိုပင် ဖြစ်နေ သည်။

“ခွေးကောင် ... ငါတို့မသိအောင် ဘယ်အချိန်က သူ့ဘာ သာ ခိုးရိုက်ပြီး အကြားသန်ထားတာလဲ မသိဘူး၊ လူဖျို ဆေးကျောင်းသား အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် ရောင်းရန်ရှိ သည်ဆိုတဲ့ စာကြောင်းတွေပါ လည်ပင်းဆွဲထားဖို့ အကြံ ပေးရမယ်”

မြားလေးကိုနှိပ်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံတော့ ပြောင်းကြည့်မိပါသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ နေညီလာပုံတောင်ပါသည်။ ကြည်သာထွန်းနဲ့ နေညီလာတို့ဟာ အထက်တန်းကျောင်းမှာက

ညည်းက တွဲလာတာ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တွေဖြစ်ရာ ဆေးကျောင်းအတူတူ တက်ရပြီးနောက် အသစ်ထပ်မံခင်မင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်း လေးငါးယောက်တို့သာ လှည့်ပတ်ပေါင်းနေကြရာ သူငယ်ချင်းအုပ်စုပုံတွေတိုင်းမှာ နေညီလာပုံ ပါနေတာ မဆန်းပါ။ အမယ် ... သူငယ်ချင်းပုံတွေမှာ ဒီကောင်က နာမည်နဲ့တကွ ဆောင် ကြော်ငြာပေးထားတာ။

အုပ်စုပုံမှာပါတဲ့ တစ်ယောက်ဆီကို မောက်(စ)ရွှေ ငြီး မြားထိုးကြည့်ရင် နေညီလာပုံဆို နေညီလာ၊ ကြည်သာထွန်း ဆို ကြည်သာထွန်း၊ တင်မောင်ဦးဆို တင်မောင်ဦး၊ ထွန်းတောက် ဆို ထွန်းတောက် စသဖြင့် နာမည်နဲ့တွဲပြီး လှပါသိရအောင် သုပ်ထားပေးသည်။ ဓာတ်ပုံတွေမှာလည်း ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ နိုက်ထားတာပါဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးတွေ ရေးပြီးတင်ထားသည်။ (အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ဖတ်တတ်မှ ရတာပေါ့) ဓာတ်ပုံအများစုမှာ တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရိုက်ထားသောပုံတွေ ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းဆက်တွေ့ရတဲ့ ငါးပုံလောက်သော ဓာတ်ပုံကတော့ ကြည်သာထွန်းရဲ့ မိသားစုဆွေမျိုးမောင်နှမတွေ ရိုက်ထားသောပုံ ဆွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူ့မွေးနေ့တုန်းက ဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်သွား တုန်းကဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်သူ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ဆိုတာမျိုးလေး တွေ ဓာတ်ပုံတွေအောက်မှာ ရေးထည့်ထားသလို ဓာတ်ပုံထဲကလွဲ တွေကို တစ်ယောက်ချင်းဆီလည်း နာမည်တပ်ထားပေးသေးသည်။

နေညီလာကတော့ ကြည်သာထွန်းရဲ့ ဆွေမျိုးတချို့ကိုရော၊ မောင်နှမအရင်းနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တော်များကိုရော လူရော နာမည်ပါ တွဲသိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီမှာ ဓာတ်ပုံနှစ်ဆယ်မှ နောက်ဆုံးဓာတ်ပုံတွင်တော့ နေညီလာ မသိသော ကောင်လေး ကောင်မလေးတချို့ပါသည့် အုပ်စုပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။

ကြည်သာထွန်း ညီမဝမ်းကွဲ ဆယ်တန်းအောင်သောနေ့ အထိမ်းအမှတ် ပါတီပွဲမှာ ရိုက်ထားသောပုံဟု ပုံအောက်မှာ ရေးတင်ထားသော စာကြောင်းအရ သိရသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပျော်ရည်ခွက်တွေ ကိုင်မြှောက်ရယ်မောနေသောပုံတွင် တစ်ယောက်ချင်းစီကို မြားလေးနဲ့လိုက်ထောက်ကြည့်မိသည်။ အဲဒီမှာ မထင်မှတ်ဘဲ နေညီလာဟာ ဓာတ်ပုံထဲမှာပါသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

“သိပ်တွေ့ဖူးတာပဲ”

လို့ ပါးစပ်က ရုတ်တရက် ရေရွတ်ရုံ ရှိသေးသည်။ အဲဒီစကားအဆုံးမှာပဲ နေညီလာဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်လောက်က သူ ကောင်တာထိုင်ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ဆုံဖူးသည့် ရေခဲကောက် ဆံပင်ကောင်လေးမှန်း ချက်ချင်း အလိုလိုမှတ်မိသွားပါသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း အပြင်ကရုပ်ကလေးနဲ့ သိပ်မကွာသော ကောင်မလေးဆီ မြားလေးရွှေ့ကြည့်တော့ နာမည်လေးကို တော်ခွင့်ရသည်။

“မရွှေ့ဖဲ”

တဲ့။ အဲမယ် ... ဒါ နာမည်အစစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကဗျာလေးထဲက နာမည်လိုလို့။ ဘာလိုလို့။

ဘယ်သွားနေလဲ မရွှေ့ဖဲ၊ ဘုရားပွဲကို လှည်းနဲ့ဆို၊ ဘာဝယ်ခဲ့လဲ မရွှေ့ဖဲ ဟူသော ချစ်စရာကာရန်နှင့်ညီသည့် ကဗျာလေးကိုပင် နေညီလာ ရွတ်လိုက်မိလေသည်။

နာမည်ကရိုးပြီး လူကတော့ ခေတ်နှင့်အညီလိန်းနေတာမို့ သိပ်မလိုက်ဖက်ဘူးဟု ထင်မိသည်။ နေညီလာသည် ကြည်သာထွန်းနဲ့ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လို ဘယ်လို ဆက်စပ်ပြီး သိကျွမ်းနေသည် မသိပေမယ့် ဒီအုပ်စုထဲမှာ ကောင်မလေးမိနေတာကိုတော့ အတော်စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

Facebook မှာ wall to wall စကားပြောချင် ပြောချင်ရသော အကွက်လေးတွေ ရှိသလို ဓာတ်ပုံတွေအောက်မှာလည်း Comment ဟူသော စာလေးတွေ ရေးထည့်ပေးထားပါသည်။

စာပို့ချင်ရင် wall to wall မှတစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံထည့်ပြီး ပို့နိုင်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေကို ဝေဖန်အကြံပြုခြင်း၊ မှတ်ချက်ပေးဆိုခြင်း လုပ်ချင်ရင်လည်း Comment အောက်က အကွက်မှာ ဆိုသလိုရေးချင်တာ ရေးလို့ရပါသည်။

ဓာတ်ပုံတွေကိုတော့ မှတ်ချက်ရေးမနေတော့ဘဲ ကြည့်သာထွန်းထံ wall to wall ဖြင့် စာရေးပို့ဖို့သာ စိတ်ကူးသဖြင့် စာကြောင်းတချို့ ရိုက်လိုက်ပါသည်။ မြန်မာတွေစာရေးသလိုတော့ မြန်မာလို အသံထွက်ကို အင်္ဂလိပ်စာသားဖြင့် ရိုက်ပို့တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်အင်္ဂလိပ်စာကြောင်း အစစ်နဲ့သာ ရေးဖြစ်တာများသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုသာ ရေးပို့လိုက်ပါသည်။

“မင်းရဲ့ အင်မတန်ချောမောသော ရုပ်ကြီးကို Facebook ပေါ်မှာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရမည့် အင်္ဂလိပ်စာသားကို ရိုက်လိုက်ပြီးလျှင် Share ဟူသော အကွက်လေးကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ စာကြောင်းတွေ ရောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

အခုချိန်မှာ နေညီလာတို့တစ်တွေ အတန်းတင် စာမေးပွဲကြီးဖြေပြီး အောင်စာရင်းထွက်ပြီးကာ နောက်တစ်တန်းတက်ဖို့ ကျောင်းနှစ်လပိတ်ချိန်ပေးသဖြင့် အားလပ်နေရာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုင်သွားလိုက်၊ အိမ်မှာကွန်ပျူတာရှေ့ အချိန်ကုန်လိုက် ကြည့်သာထွန်းတို့က ဘယ်ကလပ်သွားမယ်တို့၊ မျှော်စင်ကွန်မှာ ဘယ်သူ့ပွဲ သွားကြည့်မယ်တို့တွေ ချိန်းရင် သွားလိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ဖြုန်းရသည်။ တစ်ခါတလေ လိမ်လိမ်မာမာ စာကြိုးစားချင် စိတ်လေး မတော်ကဆ ဝင်လာရင်တော့ နောက်တစ်တန်းတက်ရမည့် နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း(ခ) Final Part II အတွက် ကြိုဖတ်

တဲ့ ကျောင်းစာတချို့ နည်းနည်းပါးပါးလောက် ကြိုဖတ်မိတဲ့ လည်း ရှိပါသည်။

များသောအားဖြင့်တော့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကျက်မှတ် ကျောင်းစာတွေနဲ့ ခဏဝေးရတုန်း ကျောင်းစာကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ ပစ်ထားတဲ့ရက်က များပါသည်။ ကျောင်းပြန် ချိန်ရရင် ဒီလို လေလို့မရတော့ဘူး၊ စာကလုပ်ကိုလုပ်မှ ဖြစ်တယ်ဆိုသော အတွေးကလည်း ဝင်နေတာမို့ ခုလို လေလို့ မရတုန်းအချိန် လေနေ၊ ကဲနေ၊ ရှုပ်နေမိပါသည်။

“မင်းရုပ်ကြီးလည်း facebook ပေါ်မှာ တင်လိုက်ပါဦးလား နေညီလာ”

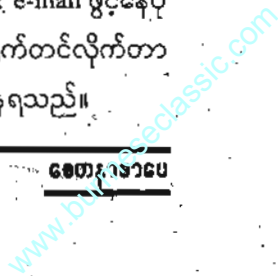
စာရိုက်ပို့ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့ ကြည့်သာထွန်းဆီမှ စာတစ်ကြောင်း ပြန်ဝင်လာတာ ဖတ်ရပါသည်။

“Kyi Tha Tun wrote on your wall”

ဟူသော စာကို inbox ထဲမှာ တွေ့သဖြင့် ဖွင့်ဖတ် ကိုရာ ထိုစာကြောင်းတွေကို ဖတ်ရလေသည်။

“ဘာအရူးထတာလဲ၊ ငါက မင်းလိုမရူးဘူး”

ကြည့်ရတာ ကြည့်သာထွန်းလည်း e-mail ဖွင့်နေပုံ သည်။ နေညီလာ ဒီဘက်က စာတစ်ကြောင်း ရိုက်တင်လိုက်တာ သူက ပြန်ရိုက်ပို့ကြောင်း ချက်ချင်းတွေ့နေရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စာရိုက်မနေနဲ့၊ ဖုန်းဆီအပြေးလေးသွားပြီး ငါ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်စမ်းပါ။ မင်းနဲ့ ငါ့ စကားပြောချင်တယ်။ မင်းကို ငါမေးစရာရှိတယ်”

နေညီလာ ထိုစာကြောင်းကို ရိုက်ပြီးတာနဲ့ ဖုန်းစောင့်နေလိုက်ပါသည်။

ဖုန်းသံနှစ်ချက်လောက် ကြားလိုက်တာနဲ့ နေညီလာ ချက်ချင်းကိုင်လိုက်ပါသည်။ ကြည့်သာထွန်း ရယ်သံကြီး အင်ကြားရပြီးမှ ...

“ဟေ့ကောင် ... နေညီလာ”

ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားသံကို ကြားရသည်။

“ရယ်သံက အရင် ဘာလို့ထွက်လာရတာလဲ”

“ဟီး ဟီး ... ငါ့ဘာသာ ရယ်ချင်နေတာကွာ”

“အလကားနေရင်း ရယ်ချင်နေတာဆိုရင်တော့ မင်းစိတ်ရောဂါ ဝင်နေတာဖြစ်မယ်”

“စိတ်ရောဂါဝင်တိုင်း အလကားနေရင်း ရယ်နေတယ်လို့ မင်း ဘာလို့ ပြောရတာလဲ။ မင်းကွာ ဆရာဝန်အလောင်း မပီသလိုက်တာ။ အရပ်သားပြော ပြောနေပြန်ပြီ”

“ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတွေထဲမှာဆို အရူးခန်း သရုပ်ဆောင်ရင် မမြင်ဖူးဘူးလား။ ဖိနပ်ကြီး ကြီးနဲ့လည်ပင်းမှာချိတ်ပြီး အလကားနေရင်း ရယ်နေတာလေ”

“လူပြိန်းနားလည်အောင် လုပ်ပြတာ ဖြစ်မှပေါ့!”

“ဟေ့ကောင် ကြည့်သာထွန်း၊ စကားရော ဖောရောနဲ့ မင်း ရယ်မောရခြင်း အကြောင်းကို စကားလွှဲမနေနဲ့ ပြောပါဦး။ ဘာကြောင့် အလကားနေရင်း ရယ်ချင်နေရတာလဲ”

“အဟီးဟီး အဟား ... ငါ့ဘာသာကွာ Facebook ဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံလေး ငါးပုံလောက် တင်မိပါတယ် ဝေဖန်စာတွေ ဆဲစာတွေ လက်ခံရရှိရုံတင် မကဘူး၊ မင်း ဖုန်းမခေါ်ခင်တည်းက ငါ့ဆီ ဟိုကောင်တွေ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆဲပြီးနေပြီ”

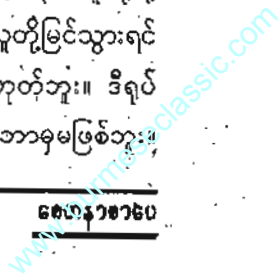
“အေးလေကွာ၊ မင်းကလည်း မိန်းကလေးတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ငပေါကြီးလုပ်ပြီး ဝင်ပါနေတာကိုး”

“မသိဘူးကွာ၊ အသစ်တွေလို ဘာများလဲ စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ”

“မင်းပုံတွေထဲမှာ ငါတို့ပါ ရောယောင်ပြီး ပါနေတာလေကွာ”

“လူကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ”

“တခြားလူတွေကိုပါ ထည့်ကြော်ငြာတော့ရော သူတို့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မင်းလျှောက်ထည့်တာ သူတို့မြင်သွားရင် ကြိုက်ပါ့မလား။ ငါတို့က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီရုပ်ကြီးတွေ လူမြင်သွားလည်း မဖြိုဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

တခြားလူတွေကျ ကိုယ့်ပုံတွေ facebook ထဲ မဆီမဆီ အတင်ခံထားရတာမို့ မင်း ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်”
 “ဘယ်သူမှ ပြဿနာတက်စရာ မရှိဘူး၊ အားလုံး ခင်မိရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဘော်ဒါတွေချည်းပဲ”

နေညီလာ ဒီတော့မှ သူသိချင်နေသော “မရွှေစို” ဆိုသူလေးအကြောင်း မေးကြည့်ဖို့ စကားစ၊ လို့ ရသွားပါတယ်။
 သည်။ အဲဒီစကား စ၊ လို့ရအောင် ဒီထိ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာလေး

“မင်းတင်ထားတဲ့ ပုံတွေထဲက မင်းညီမဝမ်းကွဲ ပုံပုံပဲ ပါတိတုန်းကပုံကို ကြည့်တော့ကွာ ငါတွေဖူးထား တစ်ယောက် ပါနေလို့တောင် အံ့ဩသွားတယ်။ လုံး အဆက်အစပ် ရှိမနေတော့ ဒီလိုတွေ ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“မင်း Name Tag လုပ်ပေးထားတော့ သူ့ပုံကိုထောက် ကြည့်တာ မရွှေဖဲလို့ နာမည်ထိုးထားတာ တွေတာ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ငါလည်း သိပ်တော့မသိဘူးကွာ၊ အဲဒီနေ့ကမှ ပုံပုံအဲဒါ မှာ တွေ့ဖူးပြီး နာမည်ပြော မိတ်ဆက်ကြတာကြောင့် သွားတာပဲ။ တခြားလူတွေထက်စာရင် သူ့နာမည်ကို ရှိပြီးဆန်းနေလို့ မှတ်မိနေတာနဲ့ နာမည်တပ်လို့ရတာ

မင်း မှတ်မိမှာပါ။ ငါတို့ငယ်ငယ် သူငယ်စာနန်း၊ တစ်တန်း လောက်က သင်ရတဲ့ မြန်မာကဗျာထဲက နာမည်မျိုးလေး မို့ ငါ မှတ်မိသွားတာပါ။ လုံးဝမခင်ဖူးပါဘူး။ ဟဲ ဟဲ ... တာလဲ ... ကြွနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီလို ...”

ဆိုပြီး နေညီလာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်များစွာ အတွင်းက တစ်ရက်မှာ သူ့အစ်ကိုဖွင့်ထားသော ကော်ဖီဆိုင်မှာ အောင်တာထိုင်စဉ်က ဆုံခဲ့ရတဲ့ သာမန်အဖြစ်အပျက်လေးကို အပ်ပြောပြလိုက်ပါသည်။ နေညီလာ ဒီလိုပြောပြလို့ ကြည်သာ ချွန်း အနေနဲ့ တအံ့တဩကြီး နားထောင်တာမျိုးတော့မရှိ။ နေညီလာတို့ ကြည်သာထွန်းတို့ဆိုတာက ရိုးရိုးအေးအေးကြီးတွေ စာကိုသာ တကုပ်ကုပ် ချောင်ကပ်ကျက်နေတဲ့ မိန်းကလေး အောင် စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူရိုးဆေးကျောင်းသားတွေမှ မဟုတ် တာ။

လူတာလေးမြင်ရင် ကြည့်မယ်၊ သဘောကျရင် ကျမယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ပိုစိတ်ဝင်စားလာရင် လိုက်မယ်၊ နည်းစားမဖြစ်တဖြစ် အိစီကလီလေးတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေးလို့ ပြော လောက်အောင် ရှုပ်တတ်ကြတာမို့ သူတို့ကြားမှာ တစ်ယောက်က မိန်းကလေးအကြောင်း ပြောတာဟာ သိပ်တော့ အထူးအဆန်း မြီး၊ အံ့ဩစရာကြီး မဟုတ်ပါ။

“ရည်းစားနဲ့ ချိန်ထားတာ၊ ရည်းစားရောက်မလာ
အသည်းတစ်ခြမ်းကွဲပြီး ထပြန်သွားရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
ယောက်ကိုများကွာ။ ဘာလို့ အမှတ်တရတွေ ဖြစ်နေရတာ
လဲ”

“အမှတ်တရ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို သတိထားကြည့်
သွားတော့ မှတ်မိသွားတာပါ။ မင်းနဲ့ဆက်စပ်ပြီး facebook
ထဲက ဓာတ်ပုံမှာပါ ထပ်တွေ့လိုက်ရတော့ လူ့သဘာဝ
အရ စပ်စုချင်တာပါကွာ။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး
အခုချိန်လောက်ဆို သူ့ရည်းစားအကောင် ပြန်အေး
ကောင်းတာနဲ့ အဆင်တောင် ပြောနေလောက်ပါပြီ”

“သူ့နာမည် မရွှေမဲ့ပဲ သိတယ်။ ကျန်တာ ဘာမှတော့
ဘူး။ မင်း သိပ်သိချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းထန်နေရင်တော့
ပေးမယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဟဲ့ဟဲ့လဲ၊ လုံးဝမလိမ့်ဘူး။ ငါ သူ
ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သိချင်လို့မေးတာ၊ ငါ စိတ်ဝင်စား
သဘောကျမိတယ် ဆိုရင်ရော မင်းတို့ကို ဘာဖုံးကွယ်
ရှိလဲ၊ ဘာမှမဖုံးကွယ်ဘူး။ ပုံပုံကို သွားမေးမနေနဲ့။
သိလာလည်း အပိုပဲ၊ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“သေချာလား”

“သေချာတယ် ဟေ့ကောင်။ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါလည်း ပုံပုံကို မေးမနေတော့ပါဘူး။
တော်ကြာ အဲဒီ မိပုံက ဗလစ်ဗလစ်နဲ့ ဟိုပြော ဒီပြောတွေ
ချဲ့ကားပြောရင် အလကားနေရင် အချောင်နာမည်ထွက်
ဦးမယ်”

ကြည့်သာထွန်းလည်း သူ့ညီမဝမ်းကွဲတွေအကြောင်း
သိဆုံးဖြစ်လေရာ ဒီပြဿနာကို မစဖို့ သူ့ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်
လေသည်။ ကြည့်သာထွန်းတို့ အမျိုးတွေထဲမှာ မိန်းမအုပ်စုအတော်
အာင့်သဖြင့် ကြည့်သာထွန်းလည်း မိန်းမတွေ စကားများလှပုံ၊
စိတ်တစ်ရာ အကြောင်းရရင် ချဲ့ကားတွေးခေါ်ပြောတတ်ပုံကို
သိဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ကြည့်သာထွန်းမှာတင် မောင်နဲ့မသုံး
သက်မှာ အစ်မတစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက် ပါနေသည်။
အပြင် ဝမ်းကွဲတွေ ကြည့်ဦးမလား။ ယောက်ျားလေးအတော်
လျက် မိန်းကလေးဦးရေသာ အများဆုံးဖြစ်နေသည်။ နေညီလာ
ကတော့ ကြည့်သာထွန်းကိုဆို ဒီအချက်နဲ့တင် တော်တော်နိပ်
ပိတ်လိုကောင်းနေသည်။

“ယောက်ဖ”

လို့ မကြာခဏခေါ်ပြီး အနိုင်ကျင့်ပေးမယ့် ဘာကြောင့်
မိန်းမသိ ကြည့်သာထွန်း အစ်မ၊ ညီမနဲ့ ဝမ်းကွဲမိန်းကလေးတွေ
စိတ်နဲ့တောင် မကြိုက်မိကြ။ မချောလို့၊ မလှလို့ မဟုတ်။
အရင်တည်းက မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးပြီးသားတွေ ဖြစ်နေရာ အမြင်မ
ဆန်းတော့သလို ဖြစ်နေရုံပင်။

တစ်ခါတလေ ကြည့်သာထွန်း ပန်းရောင်ဖျော့
ခရမ်းဆွာတို့ပါတဲ့ ရှမ်းအင်္ကျီဘာညာ ဝတ်လာရင်တော့ ...

“မိန်းမတော့ထဲ နေတာများပြီး မင်းပါ ခြောက်လာပြီ
တယ်၊ အရောင်ဖျော့တွေ စပြီးကြိုက်လာပြီ၊ Gay
ကြိုက်တဲ့ အရောင်မျိုးကြီးတွေ ဝတ်နေပြီ”

ဟု ဝိုင်းစလို့မဆုံး။

နေညီလာနဲ့ ကြည့်သာထွန်းတို့ တခြားအကြောင်း
အရာတွေ ဖုန်းဆက်ပြောပြီးသောအခါ ဖုန်းချလိုက်ကြပါသည်။
ကျောင်းပိတ်ထားတာ တစ်လတော့ ကျော်နေ
ဖြစ်ရာ နောက်နှစ်ပတ်ကျော် သုံးပတ်လောက်ဆိုရင်တော့ ကျေး
ပြန်တက်ရတော့မည်။ ဒီနှစ်က နောက်ဆုံးနှစ်လည်း ဖြစ်တာ
စာတော့ တော်တော်များသည်။ စာတွေက ခက်လည်းခက်သည်
ဟေးလားဝါးလားလုပ်ဖို့ အချိန်တောင် သိပ်မရှိဟု ကိုယ့်ထဲ
စိန်နီယာတွေ ဆရာကြီးလုပ်တာ ကြားဖူးသဖြင့် လန့်တော့လန့်
သည်။

သို့သော် နေညီလာတို့တစ်တွေက နဂိုအခံဉာ
ကောင်းလို့ကို ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်တွေများပြီး ဆေးကျောင်းတ
ရသူများ ဖြစ်လေရာ ဒီလိုပဲ လိုမိပိန်စာတွေကျက်ရင်း တစ်
တစ်တန်းတော့ အောင်လာခဲ့ကြသဖြင့် သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမ

သိပ်မကြီးစားကြလို့သာ ဆေးကျောင်းမှာ လျှမ်း
ချွမ်းတောက်တော်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်မလာတာသာရှိ
သည်။ အောင်ဖို့ကတော့ သိပ်တော့ပူစရာမလိုဘူးဟု ထင်ကာ
ထေတော့ စိတ်အေးနေသေးလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၂

ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ အရင်ဆုံးပြေးရသည်က တော့ ကလေးဆေးရုံကြီး စာသင်ဆောင်တွေကိုပင်။ ကျောင်းရဲ့ ရာ လမ်းမတော် စာသင်ဆောင်တွေဆီ အရင်သွား၊ ကိုယ်ဝင်ရ မည့် ပို့စတင်ကို အရင်ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ကားကိုယ်စီနဲ့ ကိုယ်စာ သင်ရမည့် ဆေးရုံတွေ လစ်ကြရတော့သည်။

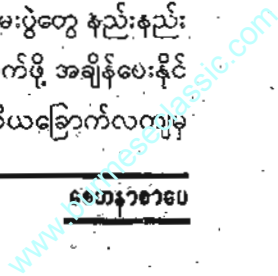
ဆေးကျောင်းမှာ ခုံနံ့ပါတ်စီတာတွေက နာမည်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးအကွရာကို စီစဉ်သဖြင့် ကြည့်သာထွန်းက “က”ကြီးမို့ တစ်နေရာ၊ နေညီလာကတော့ “န” ငယ်မို့ တစ်နေရာ၊ တင်မောင်ဦး ကတော့ “တ” ဝမ်းပူ၊ ထွန်းတောက်ကတော့ “ထ” ဆင်ထူး “တ” ဝမ်းပူ “ထ” ဆင်ထူးနဲ့ “န” ငယ်တွေကတော့ အကွရာချင် သိပ်မကွာသဖြင့် နေညီလာရယ်၊ တင်မောင်ဦးရယ်၊ ထွန်းတောက် ရယ်ကတော့ Child Posting အတူရောက်ကာ တစ်ဆေးရုံတည်း

စာသင်ရသည်။ “က”ကြီးနဲ့စသော ကြည့်သာထွန်းတစ်ယောက် သာ လူကွဲပြီး ဆေးပညာဘာသာရပ်(Medicine)အတွက် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီး စာသင်ဆောင်တွေမှာ စာသင်ရသည်။

မနက်ပိုင်း ward ထဲမှာ ဆရာတွေနဲ့ လူနာစမ်းသပ် ကုသပုံ သင်ပြီး ညနေပိုင်းတော့ ဆေးရုံထဲရှိ စာသင်ဆောင် သီရေတာတွေမှာ စာသင်ရသည်ဖြစ်ရာ လမ်းမတော်ဆေး(၁)ကို တောင် ယောင်ပြီးခြေဦးမလှည့်ကြရတော့ပါ။

နေညီလာတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကတော့ နေ့ လယ်ထမင်းစားချိန် ဆိုရင်တော့ ဆုံကြမိဖြစ်ပါသည်။ အားလုံး ကားကိုယ်စီလည်း ရှိကြရာ ကြည့်သာထွန်းက ကားမောင်းပြီး ကလေးဆေးရုံဘက် ရောက်လာသည့်အခါရောက်။ နေညီလာတို့ သုံးယောက်က ကြည့်သာထွန်းရှိရာ ဆေးရုံကြီးဘက် ရောက်သည့် အခါရောက်၊ တစ်ခါတလေကျ ညနေပိုင်း အတန်းချိန်တွေလစ် ပြီး ရှော့ပင်းမော်လ်တွေ ရောက်နေတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသလို ရပ်ရှင်ရုံထဲလည်း ရောက်နေတတ်ပြန်သည်။

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)အတန်းမှာ ပထမခြောက် ထ အတန်းချိန်တွေကို Pre-bloc.posting (ပရီဘလော့(ခ)ပို့စတင်) ကာလဟုခေါ်ပြီး ထိုအချိန်ကာလကတော့ စာမေးပွဲတွေ နည်းနည်း ထည့်သဖြင့် ကျောင်းသားတွေအတွက် အလေလိုက်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင် သော ကျောင်းတက်ချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယခြောက်လကျမှ

ထိုကာလကိုတော့ Bloc Posting (ဘလော့ခ) ဝိုစတင်) ဟု ခေါ်သည်။ စာမေးပွဲတွေ တော်တော်စိပ်သလို စာတွေလည်းများလာ၊ စာမေးပွဲကြီးနဲ့လည်း ကပ်လာပြီမို့ အချိုးပြင်ပြီး စာကိုပုံမှန်လုပ်ရင်တောင်မရ။ ပုံမှန်ထက် ပိုတိုးပြီးကျက်နိုင်၊ မှတ်နိုင်မှသာ ကွင်းလုံးကျွတ်အောင်ဖို့ သေချာလေသည်။

ပုံမှန်လုပ်လို့တောင် မရနိုင်။ စာတွေက များလွန်းလို့ စာမေးပွဲသာ ပြီးသွားရော ကိုယ်မဖတ်ဖူးလိုက်သောစာမျိုး၊ ကိုယ်မသိလိုက်သော အကြောင်းအရာမျိုးတွေတောင် ကျန်နေတတ်သည်။ ဒါဖြင့် သာမန်လူတွေက မေးကြမည်။

“ဆရာဝန်တွေက ကျောင်းစာထဲမှာပါတဲ့ ရောဂါတွေ အကုန်မသင်ဖြစ်၊ မဖတ်ဖြစ်ဘဲ စာမေးပွဲအောင်လာတော့ ကုရော ကုတတ်ရဲ့လား။”

ဆိုသော မေးခွန်းတွေ ရှိလာမည်။

အမှန်တော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လူနာကို ရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းအောင်ကုသဖို့ အရေးကြီးတဲ့၊ နေ့စဉ်တွေ နေကျ မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ ရောဂါမျိုးကိုတော့ ဆေးကျောင်းသားတိုင်း၊ စာမေးပွဲအောင်လို့ ဆရာဝန်ဖြစ်သွားတဲ့သူတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ နားလည်ပြီး ကုသတတ်ကြပါမည်။ Must Know (မက်(စ)နိုး) ဟုခေါ်တဲ့ သိကိုသိရမယ်၊ မသိရင်တော့ စာမေးပွဲကျမယ် ဆရာဝန် မဖြစ်ထိုက်ဘူးဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ စိတ်နားပြီ

ကျက်မှတ်ရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေရယ်၊ ကုသပုံတွေရယ်ဟာ ဆေးကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတိုင်း ကြေညက်စွာ တတ်မြောက်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှသာ ကိုယ်ဝါသနာပါတယ်ဆိုရင် သိသေးသော၊ ရှားပါးသော၊ တွေ့ရခဲသော ရောဂါဝေဒနာမျိုး ဆွ ရှာဖွေလေ့လာဖတ်ရင် ဖတ်နိုင်ပါသည်။ အခုတော့ နေညီလာဘဲ့ လေလို့ကောင်းနေဆဲပေါ့။

ဒီနေ့တော့ နေညီလာတို့သုံးယောက် ကြည်သာထွန်းနီရာဆေးရုံကြီးဘက်ကို ထမင်းစားချိန်မှာ ရောက်လာကြလေသည်။

မလာခင်ကတည်းက ကြည်သာထွန်းကို ကြိုပြီးဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် ကြည်သာထွန်း ဘယ်မှထွက်မသွားဘဲ စောင့်နေလေသည်။ ဆေးရုံကြီးကင်နီတင်းမှာ ထမင်းဘူးကိုယ်စီဖြင့် စပြီးစားကြရင်း ...

“ညနေပိုင်း အတန်းအရေးကြီးလား။”

ဟု ကြည်သာထွန်းက မေးလာသဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... ဘယ်လစ်ချင်လို့ စားလာတာလဲကွ”

ကျန်တဲ့သုံးယောက်က အထာပေါက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ ဒီလိုစကားစပြု ဆိုကတည်းက တစ်နေရာရာကို ဆျောင်းလစ်၊ အတန်းလစ်ပြီး လျှောက်သွားချင်လို့ အဖော်ညှိတာ နန်း အားလုံးကြိုရိပ်မိကြလေသည်။

“ဘယ်မှာလစ်စရာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက် အရပ်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲတော့ရှိတယ်၊ (.....)ရှော့ပင်းမော်လ်မှာဆိုတော့ သွားကြည့်ရင် စည်စည် ကားကားလည်းရှိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ စာတွေနဲ့မွန်းကျပ်နေ တာလည်း အပန်းပြေတာပေါ့ကွာ”

“အရပ်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကွာ ကလေးကျနေတာပဲ သွားကြည့်စရာ လား”

တင်မောင်ဦးက အသံညောင်နာနာဖြင့် ဝေဖန်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ တစ်ယောက် အားနည်းချက်တစ်မျိုးစီနဲ့ အတော်တော့ ရယ်စရာကောင်းသည်။ တင်မောင်ဦးဟာ လူက သာ ကလန်ကလား ပီနီရည်ရည် အရပ်ခြောက်ပေလောက်ပေမယ့် အသံကတော့ လူနဲ့မလိုက်အောင်ဘဲ ညောင်နာနာ၊ အသံပဲဝင်နေ သလိုလို၊ အက်ကွဲနေသလိုလို၊ တစ်ခုခု နှင်နေသလိုလိုဖြင့် ဘယ် လောက်အော်ပြောပြော အသံက ထွက်ကိုမထွက်တော့တဲ့အသံ၊ အသံသာ မထွက်တယ် လူကတော့ နေရာတကာ သူ့အသံချဉ် ပဲ။ စကားလည်း အတော်များသူ ဖြစ်သည်။

ထွန်းတောက်ကကျတော့ ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ကုပ်ချောင်းချောင်းပုံစံဝင်ကာ လူက အထင်ကြီးစရာ ကို မရှိတဲ့ရုပ်ပဲ။ ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်ပါသည်ဆိုတာ လည်ပင်း မှာ စာချိတ်ဆွဲထားရမယ့် ရုပ်မျိုး။ လူကလည်း မျက်မှန်ပုံထဲ

သူထူးကြီးနဲ့ ငါးပေသုံးလက်မလောက် အရပ်နဲ့ သေးကွေးနေကာ သူကပုပု၊ လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်း၊ ကုပ်ချောင်းချောင်းပုံစံ။ ဒါပေမဲ့ ထွန်းတောက်ကတော့ အားလုံးထဲမှာ စာအလုပ်ဆုံး၊ စာအကြီးစား ဖြစ်ရာ ဆေးကျောင်းရဲ့လူတော်စာရင်းဝင်ဖြစ်သည်။ နေညီလာ ညီလို ဟေးလားဝါးလားသမားတွေကတော့ ထွန်းတောက် အား နဲ့ လေလိုရနေတာဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲနီးလျှင် ထွန်းတောက် ကချည် စာတွေရှင်းပြ။ ကျက်ပြန့် နေညီလာတို့က ဖိမ်နဲ့လိုက် ထောင်ပြီး စာမေးပွဲအောင်၊ အောင်ဖြေကြရသူတွေ။

ကြည့်သာထွန်းကျတော့ ရုပ်ကအနေတော်ရုပ်ပေမယ့် နေညီလာတို့ ဝေဖန်သလို သူက တစ်ခါတလေကျ မိန်းမဆန်ချင် သည်။ မိန်းမအုပ်စုများသော မိသားစုဝင်မို့ထင်သည်။ မိန်းမလို အတင်းလည်း ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ သူ့ဘာသာ တွေကောက်ပြီး မခေါ်မပြော နေတတ်တာမျိုးလည်းရှိသည်။ ငါ့အနည်းလည်း နဲ့ ချင်ချင်ဖြစ်သော ခါးပုံစံဖြစ်ကာ လူကအသန် ချောင်း။ အလှအပလည်း လိုအပ်တာထက် ပိုကြိုက်နေတတ်သေး သည်။ ဒါကြောင့် ပုံစံကျားကျားလျားလျား မရှိဘဲ ကနွဲ့ကလျ တွေတော့ ဖြစ်နေသည်။

နေညီလာကျတော့လည်း လူက ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်နေကာ အမြဲတဟီးဟီးတဟားဟားပုံစံ နေတတ်သည်။ နေညီလာလည်းမချော၊ ရုပ်လည်းမဆိုးပေမယ့် ပြောင်ချော်ချော်

နောက်တီးနောက်တောက် နေတတ်၊ လူတကာကို အလွယ်တကူပဲ အရောဝင်တတ်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းလှသူဖြစ် သည်။ အတန်းထဲမှာဆို နေညီလာ ပုံစံကို မုန်းပြီးကြည့်မရတဲ့ မိန်းကလေးဦးရေတစ်ဝက်၊ ဒီလိုပြောင်ချော်ချော်၊ ဟေးလားဝါး လားကိုပဲ သဘောကျပြီး ခင်မင်နေသူ မိန်းကလေးတစ်ဝက်လောက် ရှိတတ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့သော ပုံလည်းသိပ်မလား၊ ဟုတ်တိပတ်တိ လည်း ရှိမပေးတတ်သော ဆေးကျောင်းသားအုပ်စုတစ်စုဟာ ဆေးကျောင်းမှာ သိပ်နာမည်ကြီး ပေါ်ပြူလာမဖြစ်တာ သိပ်တော့ မဆန်းပါ။

“အရုပ်ဆိုင်ဆိုပေမယ့် ကလေးကစားစရာရောင်းတဲ့ အရုပ် ဆိုင် မဟုတ်ဘူးကွ။ မွေးပွအရုပ်တွေပဲ ရောင်းတဲ့ဆိုင်၊ ဟဲ ဟဲ ... ကောင်မလေးတွေက အိပ်ရာထဲမှာ ဖက်အိပ် ကြတဲ့ အရုပ်မျိုးတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ကွာ”

“ရည်းစားတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရည်းစားက အရုပ် မကြိုက်ဘူး”

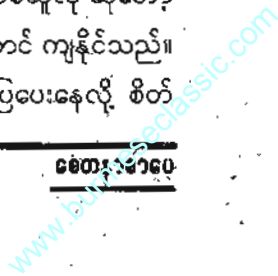
တင်မောင်ဦး ကောင်မလေးက သူတို့နဲ့ တစ်လင် တည်းနေသူဖြစ်သည်။ သူ့ထက်သုံးနှစ်လောက်တော့ ငယ်မည်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကတောင် အတွေးအခေါ် ပိုရင့်ကျက်လျက် တင်မောင်ဦးကိုတောင် ပြန်ထိန်းချုပ်နေတာ တွေ့ဖူးပါသည်။

“အရုပ်တွေက ဘာမှသာ မဟုတ်တယ်။ ဈေးကြီးတယ် ကွာ၊ ရည်းစားရှိလို့ ရည်းစားက ပူဆာရင်တောင် အခက် ပဲ၊ အဲဒီအရုပ် ဝယ်ပေးလိုက်ရင် မုန့်ဖိုးတစ်လစာ ပြုတ်နိုင် တယ်”

ထွန်းတောက်က ကပ်စေးလည်းနည်းလှသူဖြစ်ရာ ကြိမ်နံ့တွေပူနေသည်။ တကယ်တော့ သူ့မှာ မူးလို့ရှုစရာ ရည်း စားတောင် မရှိရှာပါ။ သူ ကျိတ်ကြိုက်နေသော အတန်းထဲက တင့်တင့်မေတော့ ရှိပေမယ့် သူကြိုက်နေကြောင်း ဒီအုပ်စုပဲသိစေ တာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... သူ့ရှေ့မှာ မစ၊ ပါနဲ့။ သူသိအောင် လျှောက်မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့နောက်လို သူသိသွားရင် ငါ တကယ် ကျောင်းတောင်လာရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းလည်း ဒီမှာမတက်တော့ဘူး။ ကျောင်းပြောင်းမယ်”

ဆိုကာ အသည်းအသန်ကြီး တားသဖြင့် နေညီလာ ခဲ့ချော ထွန်းတောက်အစား တင့်တင့်မေ သိသွားအောင် စနောက် ဆေးဖို့တောင် ပါးစပ်မရဲတော့။ အဓိကကတော့ ထွန်းတောက် ကျောင်းပြောင်းသွားရင် သူတို့အားလုံး စာကျက်ဖို့ အခက်တွေ့ စာ နှိုးရိမ်တာပါ။ ထွန်းတောက်က ဆရာကြီးတစ်ဆူလို ဆိုတော့ သူနဲ့တောက် မရှိရင် မဖြစ်။ သူတို့စာမေးပွဲတောင် ကျနိုင်သည်။ သူနဲ့တောက် စာတွေအတူတူကျက်ပေး၊ ရှင်းပြပေးနေလို့ စိတ်

လွတ်ကိုယ်လွတ် လေ့ချင်တိုင်း လေ့လို့ရနေတာဖြစ်သည်။ ထွန်း
တောက်က လှပုံခပ်အေးအေး၊ ကုပ်ချောင်းချောင်းပေမယ့် ပြောရ
ပြောထားတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်တတ်ကြောင်း သိသဖြင့် ထွန်း
တောက် တားမြစ်ထားတာကို မစ၊ရဲကြ။

“နေ့တိုင်း ဆေးရုံလာ၊ အတန်းတက်၊ ကျောင်းဆင်းရင်
စာခဏစုကျက်၊ ပြီးရင်အိမ်ပြန်အိပ်နဲ့ပဲ တစ်ရက် တစ်ရက်
အချိန်ကုန်နေတာကွာ သွားရအောင်။ လူလည်း ခေါင်းရှင်
သွားတာပေါ့”

“အဲမာ ... နေ့တိုင်း စာကျက်တာလား၊ ထွန်းတောက်
ကျက်ပြတာကို နားထောင်တာလားကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... တင်မောင်ဦး၊ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်
ကျက်တာနဲ့ သူများကျက်တာကို နားထောင်ပြီး လိုက်မှတ်
နေရတာနဲ့ ဘာမှမကွာဘူး၊ အတူတူပဲ ဦးနှောက်ထဲထည့်
ရတာချည်းပဲ။ ဆရာကြီးက သူ ကျက်ပြပြီးတာကို ပြန်
မေးသေးတာလေ”

“မမေးရင် ရမလားကွ၊ ငါက အာပေါက်ပြီး မင်းတို့ခေါင်း
ထဲတစ်လုံးမှ မရောက်ရင် အလကား ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်တော့ အကျိုးရှိတာပါပဲကွာ၊ မင်း
ဒစ်စတင်းရှင်း ကန်ဒီဒိတ်ဖြစ်ဖို့ စာပိုဖတ်ဖြစ်သွားတာ
ပေါ့”

“ပျိုတ်တူးမှာ ဒစ်စတင်းရှင်း ထွက်ဖို့ထက် ဆပ်ပလီမပါ
ဘဲ အောင်ဖို့တောင် ဖင်ပြီအောင် ကြိုးစားရမှာကွ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြော
ရာ ကြည့်သာထွန်း အဆိုတင်သွင်းထားသော နာမည်ကြီး
သွင်းမော်လီကြီးကိုသွားဖို့ ခုထိ ရေရေရာရာ ဖြစ်မလာသေးပေ။

“ကဲပါကွာ ... ခဏသွားကြရအောင်ပါ။ ခုမှ နေ့လယ်
တစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာ။ ရှေ့ပင်းမော်လီထဲ သွားပြီးမှ
စိတ်ပါလာရင် ဆေးရုံပြန်ပြီး ညနေပိုင်း ကျန်တဲ့အတန်း
တက်လို့ ရသေးတာပဲ။ သွားကြရအောင်”

“မင်းကပဲ စိတ်ပါလာရင် အတန်းပြန်လာတက်မယ်လေး
ဘာလေးနဲ့။ အပြင်ရောက်သွားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ စိတ်
ပြန်ပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းပြန်လာဖို့ စိတ်ပါဖို့မပြော
နဲ့ ကျောင်းကိုပြန်သတိရရင်တောင် ကံကောင်း”

နေညီလာသည် ကြည့်သာထွန်း အတော်သွားချင်
မှန်း ရိပ်မိလေရာ ငယ်သူငယ်ချင်းကို ဘက်လိုက်ပြီး သူပါ
သွားဖို့ စိတ်ပါလိုက်ဖို့ တွေးမိသည်။ တကယ်တော့ နေညီလာ
စိတ်က သွားချင်တာလည်းမရှိ။ မသွားချင်တာလည်း မရှိပါ။
ဆေးရုံပြန် စာသွားသင်ရလည်း သူ့မှာက ထွန်းတောက်နဲ့ တင်
မောင်ဦး အဖော်ပါသည်။ ကြည့်သာထွန်းမှာသာ အုပ်စုကွဲပြီး
တစ်ယောက်တည်း အတန်းတက်ရမှာမို့ ကြည့်သာထွန်းဘက်လိုက်

ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ကြည်သာထွန်းနဲ့ အတန်းထဲက တခြားသူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ မခင်ဘူးတော့ မဟုတ်။ ခင်တော့ခင်ပေမယ့် ကိုယ့်
အမြဲတွဲနေကျ မဟုတ်တော့ အတန်းတက်ရတာ ပျင်းစရာကောင်
နေမှာတော့ သေချာသည်။

“ငါတော့ ကြည်သာထွန်း ပြောသလို အဲဒီရှောပင်းမောင်
ကို သွားကြည့်ဖို့ သဘောတူတယ်ဟေ့”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဒါမျိုးဆို ရှေ့ဆုံးကလေး”

“မင်းတို့ စိတ်မပါရင်နေခဲ့။ ဆေးရုံပြန်ရင် ပြန်ကြတော့
ငါ့ကိုမစောင့်နဲ့။ ငါနဲ့ကြည်သာထွန်း သွားကြမယ်။ ဘယ်
လိုလဲ”

“ငါလည်း လိုက်မှာပေါ့ကွ”

တင်မောင်ဦး မလိုက်ရမှာစိုးတဲ့အသံနဲ့ ပြောသည့်
ထွန်းတောက် တစ်ယောက်တည်း ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ ထမင်း
ဘူးကိုင်ကာ ဆေးရုံပြန်တော့မလိုပြင်လျှင် ...

“ဆရာ့ရာ မထူးပါဘူး။ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်ပြမနေပါနဲ့
လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ သွားရအောင်ပါ”

“ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါတို့ ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက တစ်ခါပဲ အတန်းထဲ
ပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာ ရှိပါတယ်ကွာ။ မင်းရဲ့ဩဇာ
တွေ နားထောင်ပြီး ငါတို့ အပိုးကျိုးနေတာ သုံးလရှိပါပြီ”

pre-bloc မို့ ခဏလေးတာပါကွာ၊ bloc ကျရင် အသား
ကုန်ငြိမ်ပါ့မယ်။ အပိုးကျိုးပါ့မယ်”

“အေးလေ ... ငါ ဘာပြောလို့လဲ၊ သွားကြပေါ့။ ငါမှမ
လိုက်ချင်တာ”

“စာချည်းပဲ လုပ်နေရင် ခေါင်းပူပြီး လူလည်းညာဏ်မသွက်
ဘူးကွ။ ဒီတော့ ဦးနှောက်ကိုသွက်အောင် ပျော်စရာလေး
ဘာလေး ဖန်တီးပေးရတယ်”

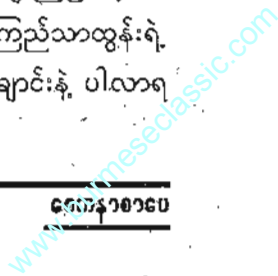
တင်မောင်ဦး တစ်ယောက် ဒိုင်ခံပြီး စကားတွေ
ပြောနေပေမယ့် ထွန်းတောက်က ဟန်ဆောင်တာလား၊ တကယ်
လားတော့ မသိ။ ခြေလှမ်းတောင် ပြင်နေပြီဖြစ်ရာ နေညီလာတို့
အည်း ဒီတိုင်း စောင့်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထွန်းတောက်ကို
အိမ်းချုပ်ကာ ဆွဲခေါ်လိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း လိုက်ချင်ချင် မလိုက်ချင်ချင် ခေါ်ရမှာက ငါတို့
တာဝန်ကွ။ ဒါကြောင့် ခေါ်သွားမလို့”

“ဗလအားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ကောင်တွေ”

လေးယောက်သား တွန်းထိုးလုံးထွေးကြပြီးနောက်
အောက်ဆုံးတော့လည်း ထွန်းတောက်ခမျာ ကြည်သာထွန်းရဲ့
ဗုပါရ(ဖ)ဗင်ကား နောက်ခန်းမှာ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ပါလာရ
တော့လေသည်။

ဒီလေးယောက်မှာ ကြည်သာထွန်းနဲ့ နေညီလာခံမှာပဲ ကားရိုကာ တင်မောင်ဦးနဲ့ ထွန်းတောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီး ကျောင်းလာကြတာမရှိ။ တင်မောင်ဦး အစ်ကို့ကိုသာ ကားပေးမောင်းသဖြင့် မနက်ကျ သူ့အစ်ကိုက တင်မောင်ဦးကို ဆေးရုံမှာချပေးခဲ့ပြီး သူတက်နေသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို ကားယူသွားပါသည်။ တင်မောင်ဦး အစ်ကိုက သမိုင်းဘာသာကို Ph.D ဒေါက်တာဘွဲ့ယူဖို့ စာဆက်လေ့လာနေသူဖြစ်သည်။ ညအိမ်ပြန်ချိန်တော့ မတူသဖြင့် လာမကြိုပေးလေရာ နေညီလာခံ တင်မောင်ဦးကို ကားကြိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးရသည်။

ထွန်းတောက်ကတော့ သူ့အဖေမှာ အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ရုံးကားကိုတော့ စီးခွင့်ရှိသည်။ ဒီတော့ မနက်ကျောင်း လာလည်း အဖေရုံးကားလိုက်ပို့ပေးသွား။ အပြန်လာစောင့်ခေါ်သဖြင့် ကျောင်းအပို့အကြိုရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားတော့ အိမ်မှာ ရှိသလား၊ မရှိသလားဆိုတာ နေညီလာတို့ မမေးမိသဖြင့်မသိ။ ထွန်းတောက်ကိုဆို ရုံးကားပေါ်က ဆင်းလာတာ၊ ရုံးကားနဲ့ပြန်သွားတာလောက်ပဲ မြင်ဖူးပါသည်။

ကြည်သာထွန်းကကျတော့ အိမ်မှာ ကားကနစ်နစ်ရှိရာ သူ့ကို တစ်စီးအပိုင်ပေးမောင်းထားတဲ့ သဘောမှာရှိသည်။ အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး သားရတနာလည်းဖြစ်၊ အများအားကျရတဲ့ ဆေး

ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်လေရာ တစ်အိမ်လုံးက ဖူးဖူးမှုတ်ထားခံရတဲ့ အခွင့်ထူးခံမို့ ကျောင်းသွားရင် မျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ဆိုကာ ကားကိုတောင် သူ့အတွက် သီးသန့်ပေးသုံးထားတဲ့သဘော ဖြစ်ပါသည်။

နေညီလာတို့ကတော့ မိဘက တော်တော်လေးလေး ချမ်းသာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်သဖြင့် အိမ်မှာ လုပ်ငန်းသုံး ကားတွေရော၊ အိမ်စီးကားတွေရော သုံးလေးစီး ဆော့ထားပါသည်။ ဒါကြောင့် နေညီလာ ကြိုက်တဲ့ကား ဆွဲအောင်းလာရုံပင်။ တစ်ခါတလေ အဖေ့လုပ်ငန်းသုံး လိုက်ထံထရပ် ဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ ဂျီ(ပ်) (Jeep)နဲ့ဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ တိုယိုတာဆလွန်းနဲ့ဖြစ်လိုက်။

ဒီနေ့တော့ ဂျီ(ပ်)ခပ်ပုပုကားနဲ့မို့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းနန်းဖြစ်သော ကြည်သာထွန်းရဲ့ ဗင်န်နဲ့ပင် အားလုံးတက်စီးပြီး ကျောင်းမောင်းဆီ ဦးတည်လိုက်ကြပါသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘာလို့ အဲဒီကို အရမ်းသွားချင်နေရတာလဲ”

“ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းတက်ရတာ ပြီးငွေ့လာလို့ တစ်နေရာရာ သွားချင်တုန်း အစ်မက မနေ့ကပဲ ဖုန်းဆက်ဖိတ်တာ သိလိုက်တော့ အဲဒီကိုသွားချင်သွားတယ်၊ ဒါပဲ”

“ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ ဘာကျွေးမှာလဲ”

“ဘာမှမကျွေးပါဘူးကွာ၊ ဖွင့်တဲ့နေ့ကနေ တစ်လအတွင်း လာဝယ်ရင် 15% (fifteen percent discount) ဈေးချပေးမယ်တဲ့။ ဘာဝယ်ဝယ် 15% ဈေးလျှော့ပေးမယ်”

“မွေးပွဲအရပ်တွေ ဘာလုပ်မှာလဲကွာ၊ ငါတော့ ခံစားလို့ကို မရဘူး၊ အမွေးပွဲပွဲ ကိုင်ချင်ရင် ကြောင်တစ်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးတစ်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မွေးရင်ရတာပဲ”

တင်မောင်ဦး စကားကြောင့် နေညီလာ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်ပြီး ...

“ဒါဖြင့် ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်ဝံတစ်ကောင်လောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ Kangaroo (ကန်ဂရူး) သားပိုက်ကောင် တစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်ရော မမွေးချင်ဘူးလား။ သူတို့လည်း အမွေးလေးတွေနဲ့ ကိုင်လို့ရတာပဲ”

“ငါက မွေးပွဲအရပ် မတန်ဘူးဆိုတာကို ပြောတာ ဟေ့ကောင်”

“မွေးပွဲအရပ်မှာ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေပဲရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုန ငါပြောတဲ့ ကျားတွေ ဝက်ဝံတွေလည်းရှိတယ်ဆိုတော့”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... နားငြီးတယ်ကွာ၊ ဘာမဟုတ်တာကို ငြင်းခုံနေကြတယ်”

ထွန်းတောက် စိတ်သိပ်ကြည်လှတာ မဟုတ်လို့ ဝင်ဟောက်ပေမယ့် နေညီလာတို့က မျက်နှာပိုးမသေသွား။ စကားနိုင် ဆက်လုပ်နေသည်။ ကြည်သာထွန်းကတော့ ရှော့ပင်းမော်လ်ရှေ့ ကားရုပ်လှသဖြင့် သတိထားမောင်းကာ ကားပါကင်ကို ပြုပြင်ရှာနေသည်။ ပါကင်ကစံနေရာတွေတော့ ဖတ်ခနဲ မီးမြန်မြန်ပြုခေါင်းထိုးဝင်လိုက်သည်။

ကားရပ်ပြီး ဆင်းရုံရှိသေးသည်။ ကားပါကင်စောင့်သူက ရောက်လာတော့သည်။

“ပါကင်ဖိုး (...)ပေးရမယ်ခင်ဗျ”

“ငါ ခုနပါကင်ဝင်တုန်းကဇော့ လာမကြည့်ပေးဘဲ ပိုက်ဆံကျ လာတောင်းတတ်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးတို့ ယောက်ျားလေးတွေက ပါကင်ဝင်ရင် ကျွမ်းပြီးသားပဲ။ ဘာမှကြည့်ပေးစရာ မလိုဘူး ထင်လို့ပါ”

ကြည်သာထွန်း ကားရပ်ခဲ ပိုက်ဆံပေးနေတုန်း နေညီလာတို့တွေကတော့ မျက်စိမူးရလောက်အောင် များပြားတဲ့ လူတွေကြား တိုးဝင်ပြီး ရှော့ပင်းမော်လ်ထဲဝင်ဖို့ ထွက်သွားနှင့်နေလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အိမ် ၃ အိမ်

ကြည်သာထွန်းရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲဆိုင်ရှေ့ မယောင် မလည်ရပ်ရင်း ဆိုင်ထဲကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။ နေညီလာ ကြည့်နေသော ကောင်မလေးအုပ်စုကတော့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို နေညီလာ ကြည့်နေမှန်း မသိကြ။ မွေးပွဲအရပ်တွေကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ပွေ့ဖက်ကိုင်တွယ်နေကြသည်။ မိန်းကလေးတွေ အကုန်နီးပါး အရုပ်တွေကို အလှအယက် ဝယ်နေကြသော ကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး အလကားပေးနေသလားပင် ထင်ရစေသည်။

“ငါတော့ မခံစားတတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလို မွေးပွဲအရပ်တွေကို ကလေးတွေ သိပ်လိုချင်တာ မတွေ့ရဘဲ မကြီးမငယ် မိန်းကလေးတွေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေရတာလဲ”

တင်မောင်ဦးက သူ့အကျင့်အတိုင်း ညောင်နာနာ သံနဲ့ပဲ စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောကာ မိန်းကလေးထုကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတွေပီပီ မိန်းကလေးတွေ စုစုနဲ့ အရောင်အသွေး စုံစုံလေးတွေ တွေ့ရတော့လည်း ချက်စီပသာဒဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်တော့ ငေးနေတာပဲပေါ့။ ဆဖန်ရေးက တစ်ပိုင်း၊ ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်မိတာကတစ်ပိုင်း။

“နေစမ်းပါဦး၊ နေညီလာက ဘယ်သူ့ကို ချောင်းနေတာလဲ”

အင်မတန်မှအေးပြီး မျက်မှန်ထူတွေအောက်က မျက်ဆုံးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပါးပါးနပ်နပ် လူကဲခတ်တတ်ခြင်းမရှိဘတ်သော ထွန်းတောက်ပင် နေညီလာ မျက်လုံးတွေကို သတိထားမိလာပြီး မေးလာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... နေညီလာ ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”
“ငါသိပါတယ်၊ ဒီအုပ်စုထဲမှာ မင်းနဲ့သိတဲ့တစ်ယောက်ပါကိုပါတယ်”

ထွန်းတောက်တို့ နှစ်ယောက်သား နေညီလာကို ချစ်စစ်နေတုန်း ကြည်သာထွန်း သူ့အစ်မဝမ်းကွဲကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာပါသည်။

“နေညီလာ ... မင်း ငါ့ရဲ့ Facebook ထဲမှာတွေ့တဲ့ မရွှေဖဲကို မြင်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်သူလဲ မရွှေမဲ”

“ဘယ်သွားနေလဲ မရွှေမဲ။ ဘာတွေတွေ့လဲ မရွှေမဲ။ ဘာ ဝယ်ခဲ့လဲ မရွှေမဲ ... ဟား ဟား ဟား ... ကဗျာတောင် ပြန်ရွတ်ချင်လာပြီ။ ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦးကွ၊ မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

တင်မောင်ဦး အသံက ကျယ်သာမကျယ်တာ။ တအားတော့ ညှစ်ပြောသဖြင့် ကောင်မလေးအုပ်စု ခပ်သဲ့သဲ့ကြား သွားကာ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်တာ သတိထားမိပါသည်။

“တိုးတိုးလုပ်ပါကွ”

နေညီလာ အားနာသွားပြီး တင်မောင်ဦး ပါးစပ် ကြီးကို လက်ဖြင့်ကာကာ မာန်လိုက်ရသေးသည်။

“ရေစိုကောက်လေးနဲ့ တွေ့လား။ ငယ်ထိပ်တစ်လွှာလေး ကိုပဲ ခရမ်းရောင် ဟိုက်လိုက်ထံလုပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး လေ။ အဲဒါ မရွှေမဲတဲ့။ ငါကတော့ ဒီကောင်ပြောသလောက် ပဲ သိတယ်။ သိချင်ရင် နေညီလာကို အသေအချာမေး။ သူ့မှာ ငါ့ရဲ့ Facebook မှာ တင်ထားတဲ့ ဂရု(ပ်)ပုံထဲမှာ တွေ့ကတည်းက ဖုန်းတောင် အပြေးအလွှား ဆက်ပြီး မေး မြန်းထားရတာကွာ”

“မင်း ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ဝင်စားတာပါ”

“စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ကြိုက်တာ အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မတူဘူး ... မတူပါဘူး။ မင်း မွေးကတည်းက မြန်မာ စကားကိုကြားပြီး မြန်မာလိုစကားစ၊ ပြောပြီး ကြီးပြင်းလာ တဲ့ကောင်ပဲ။ ဘာလို့ ဒီစကားနှစ်ခု တူတယ် မတူဘူးဆို တာ မသိရသလဲ”

တင်မောင်ဦး လျှာရှည်နေတာကို နေညီလာ ပြန် ချပလိုက်ပြီး ...

“ငါနဲ့ ပတ်သက်တာ သိချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်သာ နားထောင်၊ ကြားဖြတ်ဝင်မပြောနဲ့။ မမေးနဲ့။ ထင်မြင်ချက် မပေးနဲ့။ ဘယ်လိုလဲ”

ဟု အနိုင်ပိုင်းသော လေသံဖြင့်လည်း ကြိုပြောထား လိုက်သေးသည်။ အဲဒီလို မပြောလို့မရဘူးလေ။ ဒီကောင်တွေထဲ မှာ အထူးသဖြင့် တင်မောင်ဦးဟာ အင်မတန်မှ စကားများပြီး လျှာကလည်း အတော်ရှည်တာလေ။ သူ လျှာရှည်နေတာနဲ့ပဲ ဆစ်ခါတလေကျ စကားတွေ လိုရင်းမရောက်ဘဲ ပြတ်ပြတ်သွား ဘာ ခဏခဏမို့ပါ။ များသောအားဖြင့် ထွန်းတောက်က နား ဆောင်နေတတ်တာများပြီး တစ်ခါတလေကျ ပြောတာနဲ့ တခြား မိမိ မဆိုင်တဲ့ တလွဲတွေ ဝင်ဝင်မေးတတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဦးနောက်တော့ရှိတယ်။ ကြည်သာထွန်းကတော့ တင်မောင်ဦး ဆွဲသက်နိုးပါး လျှာမရှည်ပေမယ့် သူကလည်း မိန်းမဆန်ဆန်

လေးတော့ လျှာရှည်တတ်သေးတာပဲ။ ဒီတော့ ကြိုဟောက်ထားရ တယ်။

“ဪ... မင်းဇာတ်လမ်းက ဒီလိုလား။”

နေညီလာဟာ မရွေ့ဖဲနဲ့ စတွေ့ဖူးပုံကို အစအဆုံး အမြန်လေး ပြောပြလိုက်သောအခါ စကားအဆုံးမှာ ထွန်းတောက် ရဲ့ မှတ်ချက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ရည်းစားချိန်းလို့ လာမတွေ့ တဲ့ မိန်းကလေးကို သနားပြီး မှတ်မိသွားတာပါကွာ၊ ငါနဲ့ ဘာဇာတ်လမ်းမှ စ၊စရာမရှိဘူး။”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာလို့ တချောင်းချောင်း လုပ်နေတာလဲ” တင်မောင်ဦးက ချက်ကောင်းဝင်မေးဟန်ဖြင့် မေ လိုက်ပြီး သူ့မေးခွန်းသူ ကျေနပ်နေသည်။

“ရည်းစားနဲ့ ကွဲထားပြီးတာ သိပ်မကြာသေးတဲ့ မိန်းကလေး ဆီမှာ ဘယ်လိုအမူအရာရှိလဲ သိချင်လို့ လေ့လာနေတာ”

ကြည့်သာထွန်းကတော့ နေညီလာစကားတွေကို သိပ်တော့ လက်မခံချင်ဟန်ဖြင့် ...

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကော်ဖီဆိုင်မှာ နား တကြည့်ကြည့်နဲ့ လာထိုင်စောင့်တယ်။ စောင့်တဲ့သူ ပေး မလာတဲ့အခါ မျက်နှာမကောင်းတဲ့ ထပြန်သွားတယ်ဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းပါတယ်လို့ ဘာကြောင့် တစ်ခ

မတ်ကြီး စွပ်စွဲထင်မြင်နေရတာလဲ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ရော ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

နေညီလာကတော့ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မြင်မခံလိုသော မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြန်ငြင်းလေသည်။

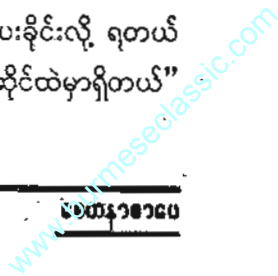
“သူ့ခံစားချက်တွေကို မျက်နှာမှာ အတိုင်းသား မြင်လိုက် ရတယ်ကွ။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေနဲ့ ချိန်းထားတာ မလာ လို့ ခံစားရတဲ့ မျက်နှာလား၊ ရည်းစားမလာလို့ ခံစားရတဲ့ မျက်နှာလားဆိုတာ ခွဲခြားလို့ရတယ်”

“အေး ... ဒါဖြင့်လည်း ထားပါတော့ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ရည်းစားရှိနေရင်လည်း ရှိနေမယ့် ကောင်မလေးကို မင်း ဘာလို့ အမှတ်ရနေတာလဲ”

“မသိဘူးကွာ မသိဘူး။ ငါ့ကို ဒါပဲရိုက်စစ်နေကြတာပဲ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး။ သူ့ရည်းစားက လာမတွေ့ ချင်ရလောက်အောင် ဒီကောင်မလေးမှာ ဘာတွေများ အပြစ်ရှိနိုင်လဲ။ ဘာများ အပြစ်ရှိလဲလို့ တွေးရင်းက သူ့ ကို စိတ်ထဲမှာ အမှတ်ရနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းကတော့ ဘာမှန်း ငါမသိဘူး”

“မင်း ခင်ချင်ရင်တော့ ငါ မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းလို့ ရတယ် နော်။ သူနဲ့ခင်တဲ့ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲလည်း ဆိုင်ထဲမှာရှိတယ်”

“ဟာ ... နေပါစေ”

“အိုက်တင်ခံတာလား”

“အိုက်တင်ခံတာ၊ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အသည်းအသန်ကြီး သိက္ခန်းခင်မင်ရလောက်အောင် မလိုအပ်ဘူး ထင်လို့ပါ ကွာ”

ကောင်မလေးအုပ်စုကလည်း ကောင်မလေးတွေပိုင် သူတို့ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး ဘာတွေအကြီးအကျယ် ငြင်းခုံနေကြမှန်းမသိတဲ့ နေညီလာတို့ကို သတိထားမိနေကြသည်။

“ပုံပုံတို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ မဟုတ်လား၊ ဆေးကျောင်းကတော”

ပုံပုံကို လက်တို့မေးခေါ်ပြီး စမေးလာသဖြင့် ပုံပုံလည်း ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ကြည့်မိသည်။

“ငါ့အစ်ကို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံနေမှန်း မသိလို့၊ သူတို့ ငါတို့ကိုသိလို့လား”

“သိမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘာလဲ ... ကိုကြည်သာကို သဘောကလို့လား”

“ဟယ် ... ဘာလို့သဘောကျရမှာလဲ။ ပုံပုံကိုကြည့်ပါနဲ့ အားလုံး တစ်ယောက်မှ ပုံမလာဘူး။ သဘောကျတော တစ်ယောက်မှ ဟဲ့ မတွေ့ဘူး”

“ဟဲ့ ... ညိုမိကျော်၊ ပုံပုံကို အားနာပါဦးဟဲ့”

ညိုမိကျော်က ဝေဖန်လိုက်သဖြင့် မရွေ့ဖဲက အားနာ ဝင်ဟန့်လေသည်။

“ရပါတယ် မရွေ့ဖဲရယ်။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် ငါတို့က သိပ်ပြီးချစ်နေခင်နေတဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့စရာရှိ တွေ့ပြီးရင် တစ်ယောက်အကြောင်း တောင် တစ်ယောက်မေ့နေကြတာ၊ အမေတွေချင်း၊ အဖေတွေချင်း ညီအစ်ကို ညီအစ်မ မောင်နှမရင်းတွေပေမယ့် ငါတို့ကျ တစ်ဝမ်းကွဲသွားတော့ စိတ်ကမရင်းတော့ဘူး။ ပြိုင်ကြဆိုင်ကြ ကျိတ်မနာလိုကြ သိပ်များတာလေ၊ ငါတို့ အကုန်လုံးက ကိုကြည်သာကို မနာလိုကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပြိုင်တူမေးလိုက်သံတွေ ဝင်လာသည်။

“ငါတို့အဘိုးက အငြိမ်းစား အထူးကုဆရာဝန်ကြီး မဟုတ်လား။ သူ့လိုမျိုး သားသမီးတွေကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တာ တစ်ယောက်မှ ဖြစ်မလာတော့ မြေးတွေအလှည့်ကျ မျှော်လင့်နေတာ။ ကိုကြည်သာရဲ့က အစ်ကိုအစ်မဝမ်းကွဲတွေလည်း တစ်ယောက်မှ ဆရာဝန်ဖြစ်မလာတော့ အဘိုး စိတ်လျှော့နေတုန်း ကိုကြည်သာကြီးက ပြုန်းဆို ခြောက် ဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး ဆေးကျောင်းလည်းတက်ရတော့

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အဘိုးရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ အချစ်တွေ သူပဲရပြီရသွားတာတပေါ့။ မနာလိုစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ အဘိုးဟန်ကိုကြည့်ခဏ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် နိုင်ငံခြားမှာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ဆိုပြီး သိန်း(-)ထောင်တောင်ဘက်ထဲထည့် အမွေပေးလိုက်တာပဲ။ အဘိုးအဘွားမခင်မှာ အမွေရတာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အပြင် ကျန်သေးတယ်။ စီးဖို့ကားဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ကိုကြည့်အဖို့အတွက် ဖွဲ့ထုတ်ပေးတာတွေ၊ ကျောင်းစရိတ်ဆိုလို့လည်း ငွေထုတ်ပေးနေတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ မောင်နှမအကုန်လုံးရဲ့ မနာလိုစရာ အကောင်းဆုံး လူကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပုံပုံရဲ့ မဲ့ကာရွဲ့ကာ လှည့်လာပုံကို နားထောင်ပြီး ဘာဝေဖန်ချက်မှ မပေးရဲဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ၊ ဝမ်းကွဲတွေ ဆိုတာက ပြဿနာမဖြစ်သော အသိုင်းအဝိုင်းရယ်လို့ ရှိကိမရှိတာ ဒီသဘောတရားကို အားလုံး နားလည်ပြီး ငြိမ်နေမိတာဖြစ်သည်။

အပြင်မှ ယောက်ျားလေးအုပ်စုလည်း ဆိုင်ထဲ မိန်းကလေးအုပ်စု ပြန်ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်၊ မောလိုက် တီးဝိုင်းပြောလိုက် လုပ်နေတာတွေ မြင်သောအခါ သူတို့ဘာသာ ကိုကိုးရက်ကန်းတွေဖြစ်ပြီး လစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ဒီအရပ်ဆိုင်ထဲ စိတ်ကြိုက်မွှေးပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ကြည့်ဖို့ ပြင်ပေမယ့် မရွှေ့ဖဲမှာ အတူမပြန်နိုင်သေးဘဲ ချိန်းအသွက်ကိုစောင့်ဖို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထုံးစံကြီးလိုလား၊ တမင်ပဲလားလားတော့မသိ ချိန်းထားတဲ့အချိန် ဘယ်တော့မှ တိတိကျကျ ဆက်မလာဘဲ နောက်ကျတတ်သော ဇော်သူကတော့ တမေ့ကြီးအင့်ရမှ ရောက်လာသည်။ ရောက်လာတော့လည်း ဘယ်တော့မှ ကြည့်မလင်၊ မှန်တေတေ မျက်နှာကြီးနဲ့ လူကို စိတ်ချမ်းသာမှုအယ်လိုမှ မပေးနိုင်တဲ့ရုပ်နဲ့။

ပြတ်တော့မလိုလိုဖြစ်လိုက်၊ ပြန်တွဲလိုက်၊ ချိန်းထားတဲ့အခါ လာချင်ရင်လာလိုက်၊ နောက်ကျလိုက်။ မလာဘဲ ပစ်ထားတာ ခံရလိုက်နဲ့ပဲ ဇော်သူ့ကို ဆက်ရည်းစားတော်နေတဲ့ ရွှေဖဲကို သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ပြောမရတဲ့အဆုံး လွတ်ထားအယ်ဟူသော မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ကာ ထားရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“တ့တာ မရွှေ့ဖဲ”

ဟု လက်ပြသွားကြသော သူငယ်ချင်းတွေကို အားတူစွာ ငေးကျန်ရစ်ရသည်။ ရွှေဖဲ ... ဆိုတဲ့ နာမည်လေးရှိပေမယ့် အားလုံးက “မရွှေ့ဖဲ” လို့သာ အခေါ်ခံရတဲ့ “မရွှေ့ဖဲ” ရဲ့အားနည်းချက်ကတော့ အယူအဆတစ်ခုခု၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ထက်ခံလိုက်မိပြီဆိုရင် တစ်သက်လုံး မလွဲမသွေ ထိန်းသိမ်းထားတတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားတာဖြစ်သည်။

ဘယ်ကဘယ်လို ခေါင်းထဲရောက်သွားသည် မသိ
သော ရည်းစားကို တစ်ယောက်ပဲ ထားရမယ်။ ဒီလူ့ကိုပဲချစ်
ဒီလူ့ကိုပဲ ရည်းစားထားပြီး ဒီလူ့နဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး လက်တွဲ
မယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆ၊ အကြောင်းအရာ၊ အတွေးအခေါ်ကြီးတစ်ခု
ကို လက်ထဲမြဲမြံကိုင်လျက် ကိုယ့်အပေါ် တစ်စက်လေးမှ ကောင်
ပုံမရတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ သည်းခံလက်တွဲ
ဆဲ မရွှေ့မဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။

၆၉ ၄ ဦး

“ဇော်သူ ... အဲဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဟယ် ... ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောတာလဲ”

“ပြောချင်လို့ ပြောတာကွာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မရွှေ့မဲနဲ့ ဘာဆိုင်
လဲ”

နေညီလာသည် ကျောခိုင်းထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်မိတော့သည်။ “မရွှေ့မဲ”ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့
အလိုလို လှည့်ကြည့်ချင်သွားတာဟာ သူ့စိတ်ရဲ့နှိုးဆော်မှုကြောင့်
ပဲ။ မတွေ့ကြတာ တစ်လကျော်တောင် ရှိပေမယ့် မရွှေ့မဲဆိုတဲ့
နာမည်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မေ့သွားစရာကောင်းတဲ့ နာမည်မျိုး
မဟုတ်တာကြောင့် သူ မှတ်မိပြီး လှည့်ကြည့်ချင်တာ မဆန်းပါ။
နာမည်မျိုးက နာမည်တူလည်း ရှားလှတာမို့ ဒီနာမည်ကြားလိုက်

www.burmeseclassic.com

ဘာနဲ့ သူ့သိထားသော မရွှေဖဲပါပဲရယ်လို့ နေညီလာ တထင်
ယုံကြည်မိသည်။ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းလည်း တကယ်ပင် သူ
ထားသော၊ သူ့မြင်ဖူးထားသော မရွှေဖဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ဘေးမှာ စာအုပ်ရွေးနေသော နဲ့သာမွှေးကထာ
နေညီလာကို သတိထားမိပြီး နေညီလာ လှည့်ကြည့်ရာကို လိုက်
ကြည့်ပါသည်။ ရှော့ပင်းမောလ်ရှိ စုပါမားကပ်ကြီးတစ်ခုထဲ
နဲ့သာမွှေးက ဗလာစာအုပ် ဝယ်ချင်ပါသည်ဆိုပြီး ဝင်လေ
နေညီလာမှာ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး နဲ့သာ
ဝယ်သမျှတွေ ခြင်းထဲထည့်သယ်ပေးရသည်။ ဝယ်မှာက ဗ
စာအုပ်ပေမယ့် တကယ်ဝင်ဝယ်တော့လည်း ဝယ်လိုက်တာ
မနည်း။ တစ်ဖူးတစ်ခု၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကောက်ထည့်
ရာ နေညီလာ ခြင်းတောင်းပင် ပြည်မောက်ပြီး လက်ထဲဆွဲ
ထားရသည်။

ဒါတောင် နေညီလာက ကျောင်းလာရင် လွယ်
သားရေပန်းလွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းထားလို့။ များ
အားဖြင့်လည်း ယောက်ျားလေးပီပီ စလွယ်သိုင်းလွယ်တတ်
များပါသည်။ တကယ်လို့ တစ်ခါတလေ စိတ်ပေါက်ပြီး လွယ်
များ ပန်းမှာလွယ်မိရင် အဲဒီအိတ်လွယ်တဲ့ ညာပခုံးမှာ
တောင်းပါ ထပ်ဆွဲထားရလို့ တစ်ခြမ်းစောင်းတောင် ဖြစ်နေ
မသိ။

“ဘယ်သူလဲ အသိလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လှည့်ကြည့်နေလိုက်တာများ”

“အဲဒီစုံတွဲကို ကြည့်ဦးလေ။ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေတာ
သတိမထားမိဘူးလား”

“ဘာပြောင်းပြန်လဲ”

“ဟိုကောင်လက်ထဲမှာတော့ ဘာမှကိုင်မထားဘဲ ကောင်မ
လေးကတော့ ခြင်းတောင်းကြီး ဆွဲထားရတယ်။ ခြင်းတောင်း
ထဲမှာလည်း ပစ္စည်းကအပြည့်။ နဲ့သာထက် မသာရင်တောင်
နဲ့သာလောက်နီးနီး ဝယ်ထားတဲ့ ခြင်းတောင်းနဲ့။ နဲ့သာ
စဉ်းစားကြည့်၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမမှာ ဘယ်သူက ဒီခြင်း
တောင်းကို ဆွဲသင့်လဲ”

နေညီလာ ထောက်ပြလိုက်သောအချက်ကို နဲ့သာမွှေး
သည်း သတိပြုမိကာ “အေးလေ” ဟု မပွင့်တပွင့် ထောက်ခံပြီး
နောက်မှောင်ကြုတ်သွားပါသည်။

“ပြီးတော့ စိတ်ကောက်နေတာက ယောက်ျားလေး။ လိုက်
ချောနေရတာက မိန်းကလေး”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စိတ်ကြီးကောက်ပြနေတာ ရှက်စရာ
ကောင်းတယ်။ ဒီကောင်မို့ မရှက်တာ”

“အဲမယ်လေး... သူ့ပုံစံက အသိသာ မဟုတ်တော့
ကောင်မလေးဘက်က မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ပါလား။”

“နေညီလာ ဝေဖန်ပြပုံမှာ အပြင်လူစာစစ်ယောက်
ဝေဖန်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်သိထားတဲ့သူမို့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး
ဝေဖန်ပြနေပုံမျိုးမှန်း နဲ့သာမွှေး ရိပ်မိသလိုလို လေသံဖြင့် ခနဲလို
ပါသည်။”

နေညီလာ ဆိုတဲ့ကောင်က အတန်းထဲမှာ ဟေးလ
ဝါးလားနဲ့ ရုပ်ကပြောင့်လှပြီး မျက်နှာလည်း ချိုသဖြင့် အပေါ်
အသင်း များလှသည်။ ရုပ်သိပ်အဖြောင့်ကြီး အချောကြီးမဟု
ပေမယ့် မျက်နှာချိုပြီး အမြဲရယ်မောနေတတ်လို့လားတော့မ
သူ့ရုပ်က နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသလိုတော့ ဖြစ်နေသည်။ နဲ့သာ
ဟာ အဲဒီ ဝါလေးကိုလည်း သဘောကျကြီးကျကာ သူနဲ့နီး
အောင် တမင်လုပ်ယူခဲ့ပြီး (နီးစပ်ဖို့ကလည်း လွယ်လှပါသ
ရှေ့မှာမည်အကွရာ “န” ငယ်ချင်း တူသဖြင့် အမြဲတစ်အုပ်စုတ
စာသင်ခွင့်ရနေခဲ့တာ) သူငယ်ချင်းတွေ အစကောင်း၊ အပိုက
တာနဲ့ပဲ ရည်းစားလိုလို၊ ဘာလိုလို တွဲနေခဲ့တာ ကြာလှပြီ။

သူကလည်း ဖွင့်မပြော၊ ကိုယ်ကလည်း အဖြေ
ပါဘဲ နဲ့သာမွှေး တစ်နေရာရာ သွားမယ့်ဆိုရင် အဖော်ခေါ
တာ နေညီလာ၊ နဲ့သာမွှေး ဘယ်သွားသွား အဖော်ပါတာ
လာ ဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ။ နေညီလာက နဲ့သာမွှေးအတွက် ကျ

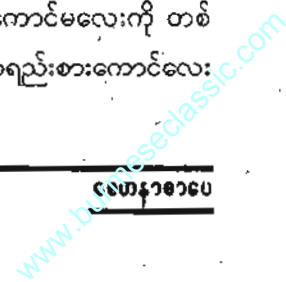
လခတွေ သွင်းပေးဖို့ မမေ့သလို၊ နဲ့သာမွှေးကလည်း အရေးကြီး
သော ကျောင်းမှတ်စုတွေ ဖိုတိုစတပ်(ပ)ကူးစရာရှိရင် နေညီလာ
အတွက်ပါ တစ်စုံပိုကူးပေးဖို့ သတိတရ ရှိနေတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ နဲ့သာမွှေး စိတ်ထဲမှာတော့ ခံစားပြီး သိကို
သိနေသည်မှာ နေညီလာဟာ သူမအပေါ် စိတ်ဝင်စားရုံကလွဲရင်
ဘယ်လိုမှ ချစ်မနေခဲ့ဘူး ဆိုတာပင်။ တစ်နေ့ကျရင် သူတကယ်
ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးရှိလာရင် သူမကို ထားရစ်ခဲ့ခံရမှာ နဲ့သာမွှေး
အတော့်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေခဲ့မိပါသည်။

ဒါကြောင့် နေညီလာ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို
ဘယ်လိုကြည့်သလဲ ဆိုတာကအစ အလွတ်မပေးစတမ်း စောင့်
ကြည့်နေမိပါသည်။

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး ဆံပင်ကောက်ကောက်
လေးတွေနဲ့ အရုပ်မလေးလိုပဲနော်”

နဲ့သာမွှေးက နေညီလာစိတ်ကို အကဲခတ်ရင်း
ထိုသို့ ဝေဖန်ပြလိုက်ပါသည်။ နေညီလာ မျက်နှာကို မှန်လိုအမြဲ
ကြည့်နေမိသူမို့လားတော့ မသိ။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေသည်
မှာ နေညီလာဟာ ဒီမိန်းကလေးကို သိကိုသိနေသည်လို့ပင်။
တစ်ခု စိတ်သက်သာစရာ ရှိတာကတော့ ကောင်မလေးကို တစ်
ယောက်တည်းတွေ့ရတာ မဟုတ်ဘဲ ဘေးမှာရည်းစားကောင်လေး
ပါနေတာဖြစ်သည်။

နဲ့သာမွေးပါ ထိုစုံတွဲကို မသိမသာ ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးမှာ ခြင်းတောင်းအလေးကြီး ဆွဲထားရတာကြောင့် လက်ညောင်းလာဟန်ဖြင့် ခြင်းကို ခဏချလိုက်ပါသည်။ အဲဒါတောင် ကောင်လေးက အလိုက်တသိ ယူဆွဲပေးသလားဆိုတော့ မဆွဲပေးဘဲ စိတ်မရှည်သလို ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ ခြင်းတောင်းကို ဘာလို့ချရတာလဲ။ သူများတွေ လမ်းပိတ်နေပြီ မရွေးနားမလည်ဘူးလား”

နဲ့သာမွေးမှာ ကောင်လေးဆီမှ အကြင်နာမဲ့လှပြီး ရင့်သီးသလို ပြောသော အပြောအဆိုတို့ကြောင့် အံ့သြပြီးရင် အံ့သြနေရတော့သည်။ ဘယ်လိုစုံတွဲပါလိမ့်။ သူ့ဆီမှာ ဘာနိုင်ကွဲများရှိလို့ ကောင်မလေးကို အသေဟောက်နေနိုင်ရတာလဲ။

“ခြင်းတောင်းက တအားလေးလို့ ခဏချတာပါ”

“ဘာလို့ အများကြီး လျှောက်ဝယ်သေးလဲ”

“အစတည်းက ဇော်သူ့ကို ပြောလာသားပဲ။ ရွှေဖွဲ့ ဒီဇေးဈေးဝယ်စရာရှိတယ်။ မေမေ မှာလိုက်တာတွေ ဝင်ဝင်ပေးရမယ် ဆိုတာလေ။ ထုရော်လီယူမယ် ပြောတော့လည်း တွန်းရတာ ရှုပ်တယ် မယူနဲ့ဆိုလို့ ခြင်းတောင်းပဲ ယူတာရတော့ အကြာကြီး ဆွဲထားရတာ လေးတာပေါ့”

မရွှေဖွဲ့ မျက်နှာမှာ ကောင်လေးကို ခြင်းတောင်းထုဆွဲပေးပါလားလို့ တောင်းဆိုချင်ဟန်တွေ ပေါ်နေပေမယ့် ငါးစပ်က ထုတ်ပြောပြီး မတောင်းဆိုပါ။ နေညီလာမှာ ကြည့်နေရင်း ရင့်ထဲမှ မကျေမနပ်တောင် ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်လို ဝဋ်ကြွေးကြောင့်များ ကိုယ့်အပေါ် အကြင်နာတစ်စက်မှ မရှိတဲ့ကောင် ခဲ့ တွဲနေရတာလဲ မရွှေဖွဲ့ရယ်။

မရွှေဖွဲ့မှာ ကောင်လေး သူမကို မစောင့်ဘဲ ရှေ့က နေ ဒေါကြီးမောကြီး ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်သွားသဖြင့် ချထားတဲ့ခြင်းတောင်းကို အမြန်ကောက်ကိုင်ပြီး လိုက်ဖို့ပြင်လိုက်ပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းကိုင်းက အလေးချိန်မခံနိုင်ဘဲ အရင်းကနေ ထောင်းခနဲ ကျိုးသွားလေသည်။ ဒီတော့ ခြင်းတောင်းထဲမှာပါတဲ့ ပန်းသီးတွေရယ်။ အချို့ရည်တစ်ဘူးရယ်။ နိုင်ငံခြားဖြစ် နွားနို့ဘူးရယ်၊ နက်(စ်)ကော်ဖီပုလင်းရယ်၊ ထောပတ်ဘူးရယ်။ သံဘူးဖြင့်ထည့် ချောကလက်ဝေဖာဘူးရယ်တွေဟာ ဝေါခနဲ ပြုတ်ကျကုန်တော့သည်။

ကလုံကလွန် အသံတွေကြောင့် အားလုံးရဲ့အာရုံတွေဟာ ကောင်မလေးဆီ စုပြုံကျသွားပါသည်။ ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးပီပီ အရှက်ကြီး ရှက်ကာ မျက်ရည်တောင် ဝေခနဲ ဝဲတက်လာလျက် ...

“ဇော် ... ဇော်သူ ... ဇော်သူ ... လာပါဦး ဒီမှာ ရွှေပစ္စည်းတွေ အကုန်ပြုတ်ကျကုန်ပြီ”

ဟု ကောင်လေးကို အားကိုးတကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဆတ်ဆိုလှည့်ကြည့်ပြီး နေရာကမရွေ့ဘဲ ခါးထောက်စောင့်နေသော ဇော်သူ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးမှာ သူကပင်တစ်ပြန်ရှက်သလိုပုံစံဖြစ်နေပြီး ...

“ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

လို့ ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ကာ ခပ်မြန်မြန် လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

နံ့သာမွှေးသည် ဒီမိန်းကလေးဟာ နေညီလာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်းတော့ မသိပေမယ့် အခုလို မြင်ကွင်းကြီးကို ကြည့်ရတာ မတရားဘူး၊ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူးလို့ ထင်သဖြင့် သူမပဲ အရင်ဆုံး အဲဒီနား ပြေးသွားလိုက်မိပါသည်။

“တို့ ဝိုင်းကူကောက်ပေးမယ်”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“ငါ အပြင်ထွက်ပြီး ထရော်လီ သွားယူလိုက်ဦးမယ်နဲ့သာ”

“အေး ... အဲဒီအကြံကောင်းတယ်”

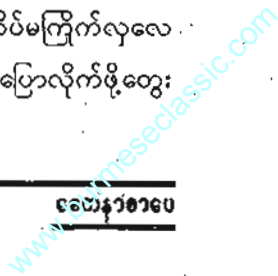
နေညီလာ သူ့ခြင်းတောင်းကို နံ့သာမွှေးနား ချထားပြီး တွန်းလှည်းထရော်လီ သွားယူဖို့ စုပါမားကပ်အပြင်ကို ခွင့်တောင်းကာ ခဏပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ထရော်လီအလွတ်ကို ချွန်းယူလာလိုက်ရင်း မရွှေ့ဖဲ၏ အဖြစ်အပျက်အား အံ့ဩနားမထည့်နိုင်စွာ တွေးလည်း တွေးလာမိသည်။ ဒီလိုကောင်မျိုးကို အကြောင့် ရည်းစားအဖြစ် သည်းခံပြီး တွဲနေတာပါလိမ့်။ အရင်က ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့တာတွေ မသိပေမယ့် ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်နဲ့တင် ချက်ချင်း အဆက်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ။

“ဒီမှာ ထရော်လီ ရောက်လာပြီ၊ ထည့်လိုက်မယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်”

“ခြင်းတောင်းတော့ ကိုင်းကျိုးသွားပြီ”

အရောင်းဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက စောင့်ကြည့်နေရာမှ ခြင်းတောင်းကိုင်းကျိုးကို လာကောက်ကိုင်ပြီး မဆီမဆိုင်မှန်မှန်ကြီးပုပ်လျက် ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန် ကြည့်နေသည်။ နေညီလာသည် အခုခေတ်မှာ စုပါမားကပ်တွေ၊ အရောင်းကုန်တိုက်တွေ အခေတ်စားလာလို့ ဝင်ဝယ်ရတယ်။ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေရဲ့ နှုတ်နှာအမူအရာတွေ၊ ဆက်ဆံရေးတွေကို သိပ်မကြိုက်လှလေတဲ့ သူတို့ ဘာမှမပြောခင် ကိုယ့်ဘက်က ကြိုပြောလိုက်ဖို့တွေ့ရတာ ...

“ခြင်းတောင်းကိုင်း ကျိုးသွားတာပါ။ မတော်တဆဖြစ်တာ။ အစတည်းကကို မခိုင်လို့”

“အများကြီး ဝယ်မယ်ဆိုလည်း တွန်းလှည်းထဲ ထည့်ပါလားရှင့်”

မရွေဖဲမှာ အချင်းမများချင်ဟန်ဖြင့် ...

“လျော်ပေးဆို လျော်ပေးမယ်။ cashier မှာ ရှင်းလိုက်မယ်။ အခုပဲ ငွေရှင်းပြီး ထွက်တော့မှာပါ။ မင်း လိုက်ပြောရင် ပြောလေ ခြင်းတောင်းမိုး၊ တို့ပေးမယ်”

ဟု ခပ်တည်တည် အမြန်ဝင်ပြောတော့မှပဲ အရောင် ဝန်ထမ်းမရဲ့ စုပုပ်ပုပ် မျက်နှာနဲ့ ...

“လာ”

ဆိုသော မသဲမကွဲ ခေါ်သံရယ်၊ ရှေ့ကဦးဆောင် ကြိုသွားနှင့်တဲ့ ခြေလှမ်းရယ်ကို လက်ခံရတော့သည်။

“ဪ ... ဒီက အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ ကျေးဇူးအများကြီးထပ် ပါတယ်နော်။ ကျွန်မနာမည် မရွေဖဲပါ။ နောက် လမ်းဆွဲရင် ခေါ်နော်၊ နောက်တံပိုခါ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံမှ မုန့်လိုက်ကျွေးပြီး စကားတွေ ပြောတော့မယ်၊ အခု သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကောင်မလေး ငွေရှင်းကောင်တာကို ရောက်သွားတာမှ နဲ့သာမွှေးလည်း သူမ ဝယ်ရမှာတွေ ဆက်ဝယ်ဖို့ လှည့် သွက်လာသည်။ နေညီလာကတော့ စိတ်က တစ်နေရာမှာ၊ ခြေ သွမ်း လှမ်းတာက တစ်နေရာကိုဟူသော ပုံစံကြီးဖြင့် လိုက်ပါ သာခဲ့သည်။

နဲ့သာမွှေးကတော့ တစ်နေ့ကျရင် ကြိုမှ မေးကြည့် ခဲ့မယ်၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ်သူလဲလို့ ဟူ၍ တေးမှတ်ထားမိသည်။

ခန္ဓာ ၅

ထွန်းတောက်ဟာ တညည်းညည်း တညူညူနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ နေညီလာတို့ သွားခေါ်တော့လည်း အဆင်သင့် ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေဖော်တော့ ရပါသည်။ ထွန်းတောက် အမေကတော့ ရယ်မောပြီး သားဖြစ်သူကို အတင်းထွန်းတောင် ညှိလျက် ...

“သားတို့ ဒီလိုခေါ်ထုတ်မှပဲ ထွန်းတောက်လည်း အပြင် လေး ဘာလေး ထွက်ဖို့ စိတ်ပါတာ။ နောက်ဆို ခေါ်သွား ခေါ်၊ အားမနာနဲ့ အန်တီအားပေးတယ်။ သူ ကြည့်ရတာ ကျောင်းမသွားခင်လည်း စာဖတ်၊ ကျောင်းပြန်လာလည်း စာဖတ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း စာဖတ်နဲ့ ဘာမှ အပွေ့ မရှိတော့ ဆရာ့ ဝန်မဖြစ်ခင် ရူးသွားမှာစိုးလို့ အပျော်လေး ဘာလေး ရှာခိုင်းချင်နေတာကွယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“သား မသွားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မျှော်စင်ကျွန်းဆိုတာ လူများလို့”

“ယောက်ျားလေးပဲကွာ၊ လူတိုးတော့ ပဲပါသွားတာမှတ်လို့ ပြန်တိုးပေါ့”

“အမေ ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီကောင်တွေက စတိတ်ရှိုးပြီးလည်း အိမ်တန်းပြန်မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“အိမ်ပြန်မှာပါကွ”

“အဲမှာ ... ပြီးမှ ဟိုကလပ်(ပ)ခဏဝင်တယ်၊ ဒီကလပ်(ပ) ခဏဝင်မယ်တွေ ဖြစ်လာမှာ ငါသိတယ်”

“ကဲပါ ... ဘိုးတော်၊ ကားပေါ်တက်မှာသာ တက်စမ်းပါ။ နေညီလာအဖေ 4WD ကြီးပေါ်မှာ ဖိန်နဲ့လိုက်စီးစမ်းပါ။ လူကဖြင့် နှစ်ဆယ့်နှစ် မပြည့်သေးဘူး။ အသံက အသက် ခုနစ်ဆယ်အဘိုးကြီး လေသံနဲ့”

ဒီနေ့ညပိုင်း မျှော်စင်ကျွန်းမှာ နာမည်ကြီး ရော့(ခ) ဘော်ရဲ့ စတိတ်ရှိုး ရှိသည်။ လက်မှတ်ကို ထွန်းတောက်အား ပေးတဲ့ သူတို့သုံးယောက် ဝေစုထည့်ပြီး တစ်စောင်စာပို သားလိုက်သည်။ သူတို့သုံးယောက်တည်းသွားရင် ရပေမယ့် ထွန်းတောက်ကို ခေါ်ချင်တာနဲ့ပဲ မုန့်ဖိုးထဲက ဝေမျှခံကာ ထွန်း တောက်အတွက်ပါ ပိုဝယ်ထားကြောင်း လက်မှတ်ပြတော့မှ ...

“ဟာ ... မင်းတို့ကလည်းကွ၊ ငါမလိုက်မှ မလိုက်ချင်တာလို့ ထွန်းတောက် ဘယ်လောက်ပဲငြင်းငြင်း တော့။ လက်မှတ်က ဝယ်ပြီးနေပြီ။

“ဝယ်ပြီးသား လက်မှတ်ကြီးကို အခုမှ ပြန်သွားရောင်းလျှော့ဈေးနဲ့ ပြန်ရောင်းရတော့မှာပေါ့၊ ငါတို့က မင်းကြည့်စေချင်လို့ ဝယ်ပေးထားတာကိုကွာ။ မင်း လုပ်တာ ငါတို့ပိုက်ဆံပါ ဆုံးတော့မှာပေါ့”

ဆိုတာတွေ ဘာတွေ ထွန်းတောက် အားနည်း ငြင်းလို့မရအောင် လုပ်တော့မှပဲ ထွန်းတောက် လိုက်မယ် ပြောဖော်ရတော့သည်။ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက် ဆက်တိုက် လေး သုံးရက်လောက် ရလိုက်သဖြင့် နေညီလာတို့စိတ်အနည်းငယ်တော့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားပါသည်။ ပုံမှန်အတိုင်း ဆို လပြည့်တစ်ရက်သာ ပိတ်ပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ လပြည့်သောကြာနေ့ ဖြစ်သွားသဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေပါ ရက်ဆုံးသွားပြီး သုံးရက်ပိတ်လိုက်တာရော၊ စာမေးပွဲ မရှိတာရော နေညီလာတို့ကတော့ စတိတ်ရှိုး ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်တိုင်ပင်လိုက်ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

“အား ... ကားတွေကလည်း များလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ တာပဲ။ ပါကင်တောင် ရပါမလား မသိဘူး”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုယ် တစ်ဝင်စာလောက်ကျန်ရင်လည်း ငါဝင်နိုင်ပါတယ်”

“မင်းအဖေရဲ့ ကားအကောင်းကြီး ပွန်းသွားမှာစိုးလို့”

“ပွန်းသွားတော့လည်း ဆေးပြန်မှုတ်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ”

ကန်တော်ကြီး မျှော်စင်ကျွန်းမှာတော့ ခေတ်ပေါ်အပြင်အဆင်နဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ ပျားပန်းခပ်မျှ ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။ ကားဝင်လာပြီးနောက် ကားပါကင်ဝင်ဖို့ လှည့်ပတ်ရှာရတာတောင် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာလာသည်။

“မရရင်လည်း အပြင်တစ်နေရာမှာ သွားရပ်ပြီး အထဲလမ်းလျှောက်ဝင်ရမယ် ထင်တယ်”

နေညီလာလို တက်ကြွတဲ့သူတောင် စိတ်လျှော့သော သံဖြင့် တစ်မျိုးပြောင်း စိစဉ်ဖို့ ပြောလာသည်။ တင်မောင်ဦး မျက်လုံးကြီးပြူးပြဲကြည့်ရင်း ...

“ဟာ ... ဟိုမှာ ဟိုမှာကွ၊ တစ်နေရာ လွတ်နေတယ် နေညီလာ။ မီးပြလိုက် မြန်မြန်မီးပြလိုက်၊ မင်း ဝင်လိုရ တယ်ကွ”

နေညီလာလည်း တင်မောင်ဦး ညွှန်ပြရာသို့ မြန်မြန် ကြွပြေးပြီးကာ ကားခေါင်းနဲ့ပင် ပါကင်ဆိုးဝင်လိုက်ပါသည်။

ခါမှာ ကားတစ်စီးဆီမှ ဟွန်းအကျယ်ကြီး တီးလိုက်သံထွက်နေသည်။ လေးယောက်သား ကားဟွန်းသံကြားရာဆီ ပြိုင်တူ

ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆလွန်းကားပြားပြားလေးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားအတွင်းမှ လူငယ်တစ်ယောက် ဒေါကြီးမောကြီးပုံစံဖြင့် တံခါးကို ဒိုင်းခနဲဖွင့်ကာ ထွက်ရပ်လာသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ”

ထိုကောင်လေးဆီမှ ခပ်မာမာ အော်မေးသံနှင့်အတူ

ဒီဘက်လျှောက်လာတာကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... နေညီလာ၊ ဒီကောင် ဘာမေးတာလဲ”

“ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးတာ ကြားတာပဲ၊ ငါတို့ တာလုမိလို့လဲ။ ကားပါကင်တွေ့လို့ ဝင်တာပဲလေ”

“သူ နေရာဦးထားလို့လား”

“နေရာဦးထားရအောင် ဒါ အများပြည်သူပိုင် နေရာရန်ကုန်မြို့လယ်က လမ်းတွေထဲမှာလို သူ့အိမ်ရှေ့မို့ ကားမရပ်စေချင်တာနဲ့ ခုံနဲ့နေရာဦးထားလို့လည်း မရဘူး”

“အဲဒီကောင် ဒီဘက်လျှောက်လာပြီ”

သူတို့လေးယောက် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပေမယ့် လျှောက်လာနေသော ကောင်လေးကတော့ လေးယောက်နဲ့တူ ယောက် ဖြစ်နေတာကို ဖြိုပုံမရ။

“ငါမေးနေတယ် ဘာလုပ်တာလဲလို့”

နေညီလာ ပခုံးတွန့်ပြရင်း ...

“ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ကားပါကင်နေရာတွေ့လို့ ဝင်ရပ်တာလေ”

ဟု ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေလိုက်ကာ အနီးကပ်လာသော ကောင်လေးကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မဖြစ်နေသည်။ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးခဲ့သည် ဆိုတာတော့ မှတ်မိလှ ဦးနှောက်က မှတ်မိနေသည်။

“ငါရပ်ဖို့ မီးပြထားတာ မမြင်ဘူးလား”

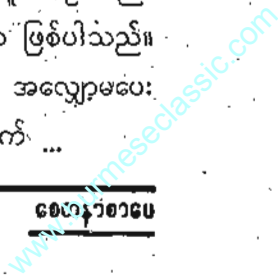
“လုံးဝမမြင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဗြောင်မလိမ့်နဲ့၊ ငါဝင်ဖို့လုပ်လိုက်တော့မှ မင်းကားကြီး ခေါင်းထိုးပြီး ဝင်ရပ်သွားတာ... တောက်”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါအချက်ပြမီးပြတဲ့ အချိန်ထိ ငါဘေးမှာရော၊ ငါ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရော မင်းကို လုံးဝမတွေ့ပါဘူး။ ငါ ဝင်ပြီးမှ မင်း စီးပြတာဆိုရင်တော့ ဒါ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

အနီးအနား ဝန်းကျင်မှ ဘယ်ကားမှ ပါကင်ဝင်ဖို့ မရှိဘဲ စောင့်နေရတာလဲ မတွေ့ရသဖြင့် သူတစ်ဦးတည်း နေထိုင်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကားပါကင်ဝင်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဒီကောင်က မကျေမချမ်းကြီးဖြစ်ကာ အလျှော့မပေးသောပုံစံနဲ့ ခါးထောက် မိုက်ကြည့်ကြည့်လျက် ...

“မင်းကား အခု ပြန်ဖယ်ပေးမလား မဖယ်ပေးဘူးလား
ကြည်သာထွန်းက လူပျော့၊ လူကြောက်မို့ ပြီး
ရယ်ရယ် ဝင်လုပ်ကာ ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ညီလေးရာ။ ကိုယ်တို့ကားဝင်တာ
ကားမီးပြထားတာလည်း မတွေ့ပါဘူးကွာ။ ဒီကားအ
ဝင်ပြီးမှ မင်းကိုတွေ့တာပါ။ အချင်းချင်းတွေပဲ ပြေး
လည်လည် ပြောကြရအောင်ပါ။ အကုန်လုံး ပျော်ချင်
လာတာပဲ”

“ဟိတ်ကောင် ... အခြောက်။ ငါ့ကို အပျော့ဆွဲပုံစံ
ရှင်းမနေနဲ့။ မင်းတို့ကား လွန်တာကွ။ ငါ ဝင်မယ့်နေရာ
အရင်ဦးသွားတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ အခု ဖယ်ပေးစမ်း

ကြည်သာထွန်း ပုံစံနဲ့ နို့ကိုကြည့်ပြီး အခြောက်
ရိုင်းပျော့ ခေါ်ကာ အလျှော့လုံးဝမပေးတဲ့ ပုံစံကြောင့် အား
နည်းနည်းတော့ ဒေါသထွက်သွားကြသည်။ သူတို့အုပ်စုက
လည်းမဖြစ်တတ်၊ ရန်လည်းမလိုတတ်သော ခပ်အေးအေးသ
တွေဖြစ်ရာ ရန်လိုလာသူကို ဒေါသဖြစ်ရုံကလွဲရင် ပြန်ရန်
တော့ စိတ်မကူးကြပါ။

“မင်းတို့ မဖယ်ပေးဘဲ ကားကို ဒီတိုင်းထားရဲရင် ထား
လေ။ ကားလေကာမှန်တို့၊ မီးခွက်တို့ အကောင်း
မြင်ရမယ်တော့ မထင်နဲ့”

“မင်းနဲ့ ငါတို့ ဘာရန်ငြိုးမှလဲ မရှိဘဲနဲ့ ကားပါကင်လေး
တစ်နေရာကြောင့် ဒီလောက်ရန်လိုစရာလားကွာ။ ဝင်းထဲ
လှည့်ပတ်ရှာရင် တစ်နေရာတော့ တွေ့မှာပါ။ ပြီးတော့
မင်းကားက သိပ်လည်းကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဖယ်မပေးဘဲ ထားခဲ့ရင် အဆိုးမဆိုနဲ့၊
သွားရဲရင် သွားကြပေါ့”

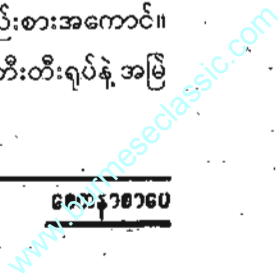
မထီမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေပုံမှာ အသည်း
စရာ ကောင်းလှသည်။ သူများအသားနာအောင် မလုပ်တတ်
သော နေညီလာပင် ပြေးပြီးထိုးပစ်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာမိသည်။
ယောက်သား ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ကား
ပြေးလေးထဲမှ နောက်တစ်ယောက် ထွက်လာတာ တွေ့ရသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ လည်သာဘုတ်အရှည်နဲ့ တီရှပ်
ညီပိတ် လက်တိုအဖြူနှင့် မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
ညီလာ ရင်ထဲမှာ ...

“မရွှေဖဲ”

လိုသတိတရ ခေါ်လိုက်မိသည်။

ဪ ... ဒါကြောင့် ဒီကောင်လေးကို မြင်ဖူးတယ်
မနေတာကိုး။ ဒီကောင်ဟာ မရွှေဖဲရဲ့ ရည်းစားအကောင်။
အရင်တစ်ခေါက်ကလိုပဲ ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်တီးတီးရုပ်နဲ့ အမြဲ
ခေါ်လိုနေတဲ့ကောင်။

“ဇော်သူ ... သူတို့အရင် မြင်တာ ပေးဝင်လိုက်ပါလား။ တခြားမှာ ပတ်ရှာရင် ရမှာပါ။ ဘာလို့ ရန်ရှာတာလဲ”

မရွှေဖဲ၏ အာရုံသည် ရည်းစားကောင်လေးထံမှသာ ရှိနေပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ ရှက်လည်းရှက်နေပေါ်သည်။ ခေါ်သာ ထွက်ခေါ်ရတယ်။ သူမစကားကို နားထောင်မယ့်ပုံလည်း မသေချာမှန်း သိနေပုံဖြင့် မဝံ့မရဲ ရှိနေသည်။

“ထွက်လိုက်မလာနဲ့လို့ ငါ ပြောထားတယ်လေ”

“ဇော်သူက ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားတာလေး၊ အခု ခဏမတော့ဘူး”

“ရွှေဖဲ ... နင် တော်တော်နန့်ချင်နေလား။ ယောက်ျားတွေ များတာနဲ့ပဲ နင်က ထွက်ပြချင်တာလား။ အထဲပြောင်ဆို ဝင်စမ်း။ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်”

“ဇော်သူ ... ရွှေဖဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လာပါ ... သွားအောင်ပါ”

“ဖယ်စမ်း ... ငါဘာမှ မစ၊ သေးဘူး၊ ဆွဲတာ ပြတာမလုပ်နဲ့ ... သွား”

ကောင်လေးဟာ သူ့လက်မောင်းကို လာကိုင်လိုက်တဲ့ မရွှေဖဲကိုပင် ပြန်ဆောင်တွန်းလိုက်သဖြင့် မရွှေဖဲ ခမုနောက်သို့ အနည်းငယ်ယိုင်သွားပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို respect (ရက်စပတ်(ထ်))တော့ ရှိရမှာပေါ့၊ ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး။ မဆက်ဆံသင့်ဘူး”

နေညီလာ မြင်ကွင်းကို သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်မိသည်။

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“မဆိုင်ပေမယ့် လူပီသတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်တားသင့်ရင် တားရမှာပဲ”

မရွှေဖဲသည် နေညီလာကို ဒီတော့မှ အသေအချာ သွမ်းကြည့်ဖော်ရသည်။ မှတ်မိပုံတော့ မရပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းလဲ သေသေချာချာကို စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။ နေညီလာ ခုို ကြာကြာကြည့်ပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့လူတွေကို မျက်လုံးဝေကြည့်ချင် ကြည့်သာထွန်းကိုတော့ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် ...

“ကိုကြည့်သာထွန်း”

လို့ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သံ ထွက်လာသည်။ မရွှေဖဲထံမှ အသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ဇော်သူ ပြုန်းဆိုလှည့် ခြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဇော်သူ ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ အဲဒါ ရွှေဖဲသူငယ်ချင်း ပုံပုံရဲ့- အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေပါ။ ကိုကြည့်သာထွန်းတို့ပါ။ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေ အားနာဖို့ကောင်းတယ်”

ကြည်သာထွန်းလည်း ကောင်မလေး ထုတ်ပြောလိုက်သံကြောင့် စူးစမ်းသလိုကြည့်လျက် ...

“မရွေ့ဖဲလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်။ ကိုကြည်သာထွန်း မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်”

“မတွေ့တာ ကြာပြီလေ”

“ပုံပုံနဲ့တော့ အမြဲတွေ့တယ်။ ဟိုတလောက အရုပ်ဆိုင် ဖွင့်ပွဲမှာတောင် ကိုကြည်သာထွန်းတို့ကို တွေ့လိုက်သေးတယ်လေ”

“ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ညည်းက အခု ဆံပင်တွေ တိုကုန်တာကို”

ကြည်သာထွန်း ပြောတော့မှ အရင်ကလို ပခုံးကော်ရုံ ရေစိုကောက်ဆံပင်နဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဗစ်တိုးရီးယား ဆံပင်ပုံစံတိုတိုနဲ့ ဖြစ်နေကြောင်း နေညီလာ သတိထားမိသည်။ နေညီလာကတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ မရွေ့ဖဲဟာ ဆံပင်ပုံစံ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း သတိလည်းမထားမိ။ ဒီရုပ်ရည်လေး၊ ဒီပုံလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့တင် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို မှတ်မိပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ အခုမှ ဆွေမျိုးစပ်မနေနဲ့ ရွေ့ဖဲ။ နင်လူကို နင်ရအောင်ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ဒါ ငါတွေ့တဲ့နေ့ ငါဝင်ရပ်မယ်လို့”

မရွေ့ဖဲသည် ဇော်သူ့စကားကြောင့် ရှက်သွားပါသည်။ သို့သော် ဇော်သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ရှက်တတ်တဲ့စိတ်တွေကို သိမ်းထားမိသလို ဖြစ်နေပြီး ဇော်သူရဲ့အအော်၊ အငေါက်၊ ခနဲသံတွေမှာ နေသားကျနေပြီဖြစ်တဲ့ မရွေ့ဖဲဟာ ရှက်ပြမနေအားတော့ဘဲ ...

“ဇော်သူ ... ရွေ့ဖဲလည်း ထွက်ခေါ်ပြီးပြီ။ သူတို့မှန်တာလည်း ရွေ့ဖဲ သိတယ်။ သူတို့ဝင်သွားပြီးမှ ဇော်သူ့ဘာသာ သူတို့အရင်မြင်ရကောင်းလား ဆိုပြီး သွားရမ်းတာလည်း ရမ်းခွင့်ပေးပြီးပြီ။ ဒီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့။ ပြောမရရင်လည်း ထားခဲ့တော့မယ်။ ရွေ့ဖဲ ဘာသာပဲ တက္ကစီငှားပြီး အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ဇော်သူ လိုက်ရင်လိုက်မလိုက်ရင်လည်း နေခဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ မရွေ့ဖဲထံမှ နည်းနည်းရဲရင့်သော စကားတွေကြောင့် နေညီလာရင်ထဲ ဘဝင်ကျသွားပါသည်။ မြင်လိုက်တိုင်း 'ဇော်သူကချည်း အနိုင်ကျင့်ဖို့လဲကျနေတာဟာ တစ်ပက်သတ် ဆန်လွန်းပြီး ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်နိုင်နေသလဲ။ နိုင်တာကို ခံနေရသလဲ ဆိုတာ တွေးချင်စရာတောင် ကောင်းနေသည်။

“အဲမာ ... (...)ကောင်မ။ နင်က အားကိုးရှိတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ကလန်ကဆန် လုပ်ပြတာပေါ့လေ”

မရွှေဖဲသည် အားလုံးကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

အရက်ကြီးရှက်ပြီး မျက်ရည်ဝဲသွားသော မျက်လုံးလေးတွေကို မြင်ရတော့ နေညီလာရင်ထဲ ကျင်သွားသည်။ ဇော်ဘုကတော့ နေညီလာတို့ကို မဲမနေတော့ဘဲ မရွှေဖဲနောက် ဆောင်ကြီး အောင့်ကြီး နင်းလိုက်သွားကာ ကျောခိုင်းသွားနေသော မရွှေဖဲ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန်းလှည့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“နင်က ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

“ဇော်သူ လုပ်နေတာ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“နင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ပြရအောင် နင်ကိုယ်နင် မိန်းမပျက် ထင်နေလား”

“တိုးတိုးပြောပါ၊ ဇော်သူရယ်။ ဘာပြဿနာမှလဲ ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“နင် ငါနဲ့ပဲ ပြန်ရမယ်”

လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်လိုက်သည်မှာ ညှစ်အားက ဘယ်လောက်ပြင်းသည်မသိ။ မရွှေဖဲ မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး “အ”ဟု အော်သံပြုတာပင် ကြားလိုက်ရသည်။

မရွှေဖဲကို ပြန်ဆွဲခေါ်လာ၊ ကားတံခါးဖွင့်တွန့်ထည့်ပြီးလျှင် ဒီဘက်ကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ သူ့ကားပေါ်

ဘက်ပြီး ဝေါခနဲ၊ ဝူးခနဲ၊ ကျီခနဲ အသံမျိုးစုံလှုပ်၍ မောင်းထွက်သွားသည်ကို လေးယောက်သား အံ့ဩမှင်တက်၊ မခံချင်စိတ်တွေ နှိုးကြေညှိကျန်ခဲ့ရသည်။ နေညီလာသည် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ် ခါအောင် ဆုပ်ထားမိကာ အံ့ကိုပင် ကျိတ်ထားမိသည်။ ရင်ထဲက တစ်စက်မှ မကောင်းနိုင်။

မရွှေဖဲအပေါ် သနားကရုဏာနဲ့ရော၊ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရစ်တံနဲ့ရော ပြည့်နက်ပြီး ကျပ်နေသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုကောင်ကို သည်းခံပြီး ရည်းစားတော်နေရတာလဲလို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက် မေးချင်မိသည်။

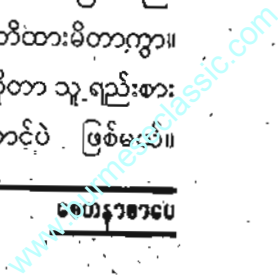
“ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိဘူးကွာ၊ တော်တော်ရိုင်းတယ်”

တင်မောင်ဦးက ခေါင်းခါရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ နေညီလာ ဟိုတစ်ခါက အရပ်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲမှာ ရပ်တောင်စောင့်ကြည့်ရတဲ့ ကောင်မလေး”

ထွန်းတောက် မှတ်မိသလိုဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် တင်မောင်ဦး ပုံစံမှာ ပို၍အံ့ဩဟန် ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကို ပထမတစ်ခါတွေ့တော့ သူ့ပုံစံက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အမျှော်ကြီးမျှော်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လည်း ဖြစ်တဲ့ဟန်နဲ့ စောင့်နေတာကိုမြင်ပြီး သတိထားမိတာကွာ။ အဲဒီနေ့က ချိန်းတဲ့သူ ရောက်မလာဘူးဆိုတာ သူ့ရည်းစားကောင်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အခုတွေ့တဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်မယ်။”

ဒီကောင်ပုံစံက ရိုင်းစိုင်းပြီး ကောင်မလေးကို နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်နေတဲ့ပုံ ပေါက်တယ်။ ချိန်းထားလည်း သူ လာချင် လာမယ် မလာချင် မလာဘူးဆိုတဲ့ အချိုးနဲ့လေ”

“မင်း မရွှေဖဲကို ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး”

“အေး ... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် စိတ်ဝင်စားတယ် ကွာ။ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားလဲဆိုတော့ ဒီလောက် ဆိုးသွမ်းရိုင်းပျံ့တဲ့ကောင်ကို သည်းခံပြီး ရည်းစားဆင် တော်နေလို့ပဲ။ မင်းတို့ကို မပြောပြရသေးဘူး။ ငါ သူ့ကို ဟိုတလောကလည်း စုပါမားကပ်ကြီးတစ်ခုမှာ တွေ့ဆောင် တယ်။ အခုတွေ့လာတဲ့ကောင်နဲ့ပဲ။ ဘာတွေ့ပြသနာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ ဟိုကောင်က စိတ်တစ်ပြန်ကြီးပြီး ကောင်မလေး ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာနဲ့ ဘာနဲ့။ ကောင်မလေးက ခြင်းတောင်းအလေးကြီး ဆွဲထားရတယ်။ သူ့ကို မဆွဲဘူး။ ကံကဆိုးချင်တော့ ဟိုအကောင် ထားသွားတာ အချိန်မှာ ခြင်းလက်ကိုင်က မခိုင်ဘဲ ကျိုးကျတော့ ဝမ်း ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ လွတ်ကျကုန်တော့တာပေါ့။ ငါ့ကို နဲ့သာမွှေး ဝိုင်းကူပေးလိုက်ရသေးတယ်”

သူငယ်ချင်းလေးယောက်သား လူအုပ်စုတွေထဲ ဝင် လျှောက်ရင်း နေညီလာ ဖြောပြတာကို နားထောင်လာကြသတဲ့

“စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာဟာ ချစ်တာ ကြိုက်တာ မဟုတ် ဘူး။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူနဲ့ သူ့ရည်းစားပုံစံကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဒါပဲ။ ရိုးသားတယ် ရှင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ဝန်ခံရဲတယ်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကများ အခုလိုအနိုင် ကျင့် ရိုင်းပျံ့ မိုက်ကန်းနေတဲ့ကောင်ကို သည်းခံပြီး ရည်း စားတော်နေရသလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဘာကြောင့် မရွှေဖဲ ဒီကောင် ကို သည်းခံနေသလဲ၊ မပြတ်နိုင်သလဲ မသိဘူးနော်၊ ငါ တစ်ရက်ကျမှ ပုံပုံကို မေးကြည့်ဦးမယ်”

ကျန်တဲ့သုံးယောက်ဟာ နာမည်ကြီး တီးဝိုင်းနဲ့ နာမည်ကြီး ရော့(ခ)အဆိုတော်ကြီးရဲ့ပွဲ စတင်လိုက်တဲ့အချိန်တွင် ခုနက အဖြစ်အပျက်ကို မေ့သွားကြပေမယ့် နေညီလာ တစ်ယောက် တာတော့ မေ့လို့မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သနားစဖွယ် မျက်နှာလေးနဲ့ ချစ်သူကို အလျှော့ပေးလွန်း၊ သည်းခံလွန်းသော မရွှေဖဲကို တရုဏာသက်စိတ်၊ အားမလို အားမရ ဖြစ်စိတ်တွေနဲ့ အဆိုတော် ကြီး ဆိုသမျှ သီချင်းကောင်းတွေကိုတောင် အပြည့်အဝ ခံစားလို့ မရ ဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့။

၈၆ ၆ ၁

နောက်တစ်ပတ်ကျော်လောက် အကြာမှာ နေညီလာ သိချင်လှသော မရွှေဖဲအကြောင်းကို ကြည်သာထွန်းနန်း သယ်လာ သည်။ အဲဒီနေ့က သူတို့လေးယောက် ထွန်းတောက်အိမ်မှာဆုံ ပြီး စာစုကျက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့လေးယောက်မှာ နေညီလာ တို့သုံးယောက်ကတော့ ပို့စတင်တူပြီး ဖတ်ရတဲ့ဘာသာချင်းတူ ပေမယ့် ကြည်သာထွန်းနန်းကတော့ ပို့စတင်မတူသဖြင့် ဖတ်ရတဲ့ ဘာသာ မတူပါ။ သို့ပေမဲ့ ဆရာကြီးထွန်းတောက်ကတော့ နေ ညီလာတို့တစ်တွေ ကျောင်းပိတ်ချိန် ဘာစာအုပ်မှမကိုင်ဘဲ လေ နေချိန်မှာ စာတွေကြိုဖတ်ထားသဖြင့် ကြည်သာထွန်းနန်း ဆော ပညာပို့စတင်မှာသင်ရတဲ့ စာတွေကိုလည်း ရှင်းပြနိုင်သေးပေစေ ကြည်သာထွန်းနန်း စာလာကျက်လို့ ရပါသည်။ နောက်ပြီး မယ်ဒီဆင် (medicine)ဘာသာရပ်နဲ့ ပီဒီရာတရစ်(Paediatric)ဟူသော ကလေး ပညာဘာသာမှာ သိပ်မကွဲပြားလှသော ရောဂါမျိုးတွေလည်း

ဝါတတ်တာကြောင့် အတူတူ စာဖတ်ထားတော့လည်း အကျိုးရှိ သည်။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ၊ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် စာစု ဖတ်တတ်ကြသည်။

စာဖတ်ပြီး ခဏနားစဉ် ကြည်သာထွန်းနန်းက စပြီး ပြောပြတာဖြစ်သည်။

“မင်းသိချင်နေတဲ့ မရွှေဖဲအကြောင်း ပုံပုံဆီက ငါ သိလာ ပြီကွ”

နေညီလာဟာ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဟုတ် စားလို့ မသဲမကွဲ ပြန်အသံပြုကာ သူ့လက်ထဲက ဟန်းဖုန်းကိုပဲ သိကြီးမဲကြီး ကလိပြနေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကလိ ... ကလိနဲ့ သိချင်လှပြီ။

“မရွှေဖဲက နဂိုတည်းကကို စိတ်အားငယ်တတ်ပြီး သိပ် လည်းကြောက်တတ်တယ်တဲ့ကွ”

“အလကားနေရင်း ကြောက်တတ်နေတာ normal မဟုတ် ဘူး”

“မပြောပါနဲ့ကွာ၊ သနားပါတယ်”

ထွန်းတောက်က ဝင်ပြီးဆေးဖန်လိုက်သဖြင့် တင်မောင် ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ခပ်နောက်နောက်လေး လှမ်းပြောသည်။

“ငယ်ငယ်ကဆို ကျောင်းမှာ သူများဗိုလ်ကျတာ ဘယ်သူ အခံရဆုံးလဲ မေးရင် မရွှေဖဲပဲတဲ့”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

တင်မောင်ဦး အသံမှာ ရွတ်နောက်နောက်ပြောသနားပြုလျက် တက္ကသိုလ်ကျွတ် လုပ်ပြနေပြန်သည်။

“အဲဒီ ဇော်သူ ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ကို လိုက်တုန်းက အရူးအမူး ချစ်ပြု၊ လိုက်ပြတာဆိုပဲ”

“မရခင်တော့ ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်တင်၊ ရပြီးတော့ နင်းခုံမှာချနင်းပစ်တဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... တင်မောင်ဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်စမ်းပါ”

ကြည်သာထွန်း ဟောက်ပစ်လိုက်တော့မှ တင်မောင်ဦး လျှာတစ်လစ်ထုတ်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ငြိမ်သွားပါသည်။ နေညီလာလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ဝမ်းသာပြီး ကောင်းထင်အဟောက်ခံရပြီလို့ တွေးနေမိသည်။

“ဇော်သူနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းလို့လည်း ပြောရင်ရတယ်၊ တစ်တန်းတည်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူတူတက်လာပေါ့။ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်ပေမယ့် နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း ဒီအတန်း ဒီလူပဲ မြင်တွေ့လာရတာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြတယ်တဲ့။ ဇော်သူ စရိုက်က အဲဒီလိုပဲတဲ့၊ သူ့မှာ

အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ သူပဲ အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ်၊ အကောက်ကြံချင်တဲ့စိတ် သိပ်များတာတဲ့။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဇော်သူ့ကို မကြည်ကြံဘူးတဲ့။ အစအနောက်လည်း သိပ်သန်လို့တဲ့။ Bullie (ဘူးလီး) လုပ်တဲ့ကောင်ပေါ့ကွာ။ မရွေ့မကတော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုကျပြီး ပြန်ကြိုက်သွားတယ် မသိဘူး။ သူနဲ့နီးစပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက ဝိုင်းတားရက်နဲ့ ပြန်ကြိုက်လိုက်တာတဲ့”

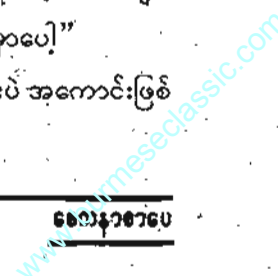
ထွန်းတောက်ကတော့ အရာရာကို တွေးတောကြံဆ ပြေရွာတတ်သူပီပီ ...

“ဟိုကောင်က နင် ငါ့ကို ပြန်မကြိုက်ရင် ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ်မယ်လို့များ ခြိမ်းခြောက်သလားမှ မသိတာ”

လို့ တစ်ခွန်းဝင်ပြောလျှင် နေညီလာ ရင်ထဲမှာ ထိုဘက်ချက်ကို ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံချင်သွားပါသည်။

“မဖြစ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခြိမ်းခြောက်ခံရလို့ ပြန်ကြိုက်ပြီး ရည်းစားတော်ရမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေး တော်တော်များများဟာ သူတို့လည်း သိပ်လက်မခံနိုင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့”

“တင်မောင်ဦး ပြောတဲ့စကား ဒီတစ်ခွန်းပဲ အကောင်းဖြစ်တာ ကြားဖူးတယ်”

“ဟိုကောင် အသံတိတ်နေပါလား။”

နေညီလာအသံတိတ်လွန်းသဖြင့် ကျန်တဲ့သုံးယောက် သတိထားမိပြီး မေးတော့သည်။ နေညီလာလည်း ဟန်ဆေးကောင်းကောင်းနဲ့ ...

“ဘာမှပြောစရာမှ မရှိတာ၊ အသံမတိတ်ဘဲ အော်ကျော်အော်ကျယ် လုပ်နေရမှာလား။”

“မင်းပဲ သူ့အကြောင်း သိချင်တာလေ”

“သိချင်တာနဲ့ပဲ ငါက ကျယ်ကျယ် ကျယ်ကျယ် လုပ်ရောလား။”

“ကဲပါ ... မင်းသားရာ၊ ဟန်လုပ်မနေပါနဲ့၊ မင်းသိလို့ရတော့ ကျေနပ်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကိုဝန်ခံစမ်းသိ”

“အေးကွာ ... အေးကွာ၊ ဝန်ခံပါတယ်ကွာ၊ ကဲ ... နှစ်နပ်ပြီလား။”

“နဲ့သာမွှေးကိုတော့ မေ့ထားလို့ မရဘူးနော်”

“နဲ့သာက ငါ့ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဘာလဲ”

နေညီလာ တစ်ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ပြောလိုက်သော စကားဟာ တစ်ဖက်မိန်းကလေးအပေါ် နှစ်နှစ်လည်း မဖြစ်စေချင်။ ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်ပြောလိုက်ရသလည်း မဖြစ်စေချင်။

“အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါကွာ၊ သူလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ငါက အမြဲအဆင်သင့် ကူညီပေးနိုင်တယ်။ ငါလိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာလည်း သူက မဆိုင်းမတွ ကူညီပေးဖို့ အသင့်ပဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းနားလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ငါက သူ့ကို ချစ်တယ်လည်း မပြောဖူးဘူး။ သူလည်း ငါ့ကို အဖြေမပေးဘူး။ ပေးစရာလည်း မလိုဘူး။”

“တတွဲတွဲတော့ သွားနေတယ်လေ”

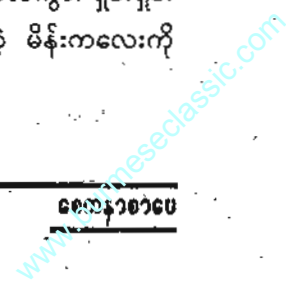
“သွားတာနဲ့ပဲ ရည်းစားဖြစ်ရောလားကွာ။ ငါတို့ကျောင်းမှာလည်း ဒီလိုသွားနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတာပဲ၊ အတူသွားတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့လက်ကို ငါမကိုင်ဘူး၊ သူကလည်း သမီးရည်းစားတွေလို ငါ့လက်မောင်းကို ချိတ်ပြီးသွားတာ မရှိဘူး။ ဆိုင်အတူတူထိုင်ကြရင် ခွံကျွေးတာမရှိဘူး တစ်ယောက်ပန်းကန် တစ်ယောက်လဲစားတာ၊ နှိုက်စားတာ မလုပ်ဘူး။”

“အဲမယ်လေးကွာ၊ ဖြေရှင်းချက်တွေကလည်း။”

ကြည်သာထွန်းကတော့ သေသေချာချာ တွေးတောသော အမူအရာဖြင့် ...

“မင်းက ဘာလဲ၊ မရွှေဖဲကို ဘာသဘောလဲကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြော။ ရည်းစားကြီးငုတ်တုတ် ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးကို လိုက်မလိုလား။”

ဟူ၍ မေးလာတော့လေသည်။

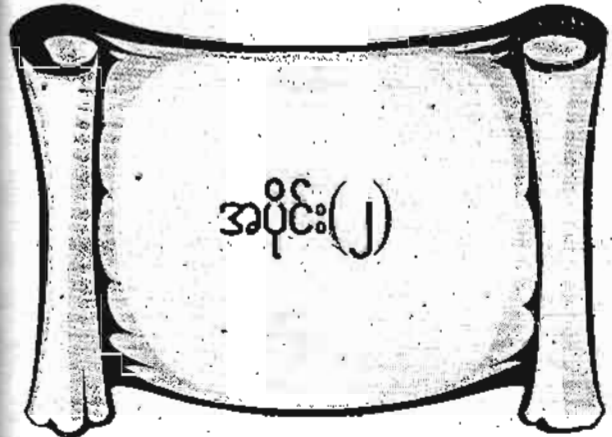
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း ရှင်းလေ ရှုပ်လေပဲ
လား။ သူတို့စုံတွဲပုံစံကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကောင်
လေး ဘာလို့ ဒီကောင်ကို သည်းခံနေရသလဲ ဆိုတာလည်း
သိချင်တယ်၊ ဒါပဲလို့ ပြောထားပြီးပြီလေ။ မင်းတို့က
နဲ့သာနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုလဲမေးလို့ ရှင်းပြတော့လည်း တစ်
မျိုးလှည့်တွေးပြီး မရွေဖဲကို ဘာညာဆိုပြီး ငါ့ကိုစွပ်စွဲပြန်
ရော၊ ခက်တာပဲ”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ စောင့်ကြည့်
ကြတာပေါ့ကွာ”

ဆရာကြီး ထွန်းတောက်ကတော့ စကားဝိုင်းထဲ
ဖြတ်တဲ့အနေနဲ့ ...

“ကဲဟေ့ ... ကြာတယ်ဟေ့၊ အပိုတွေ မပြောတော့ဘူး
စာဖတ်ကြမယ်။ DHF (ဒီအိပ်ချ်အက်မ်)ဖတ်မယ်၊ ဆေး
ကျောင်းရောက်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှ DHF တောင် မဖတ်
တတ်ရင် ဆရာဝန်လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်လည်ပင်းပဲ ကိုယ်
ပြန်ညှစ်ပြီး သတ်သေလိုက်တော့”

ဟုဆိုကာ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်
သော ရောဂါလက္ခဏာများ၊ ကုသပုံ ကုသနည်းများ ပါဝင်သည့်
သင်ခန်းစာရှိရာ စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်တော့လေသည်။

၈၈ ? ၈၉

မရွှေဖဲသည် ရှေ့ကလူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ စလွှာ
သိုင်းထားသော အဖုံးပါ သားရေအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခု
နှိုက်ယူစဉ် တခြားပစ္စည်းလေးတစ်ခုကပါ ထပ်ခနဲ အောက်ဖြင့်
ကျသွားတာကို တွေ့လိုက်ပါသည်။ ထိုလူ သိမည်ထင်ပြီး ကြည့်
နေပေမယ့် ထိုလူက သိပုံမရဘဲ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွား
သည်။ ဒါနဲ့ပဲ မရွှေဖဲမှာ ထိုခပ်လက်လက် အရာလေး
ကောက်လိုက်ရပါသည်။

ဘောလ်ပင်နဲလေးပဲ။ ငွေရောင် ခပ်လက်လက်
ဘောလ်ပင်နဲလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဟိတ် ... ရွတ် ... ရွတ် ... ဟိတ် ... ဒီမှာ ... ဘော
ပင်နဲ ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

မရွှေဖဲ အသံကြောင့်ရှေ့ကလူ မျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်
ထားပါသည်။ နှစ်ယောက်စား မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်သော
အခါ ...

“သော်”
“ဟင်”

ဟူသော အာမေဇိုတ်သံတွေ ပြိုင်တူရွတ်လိုက်မိကြ
သည်။

“ဟို ... အစ်ကိုက ကိုကြည့်သာထွန်း သူငယ်ချင်း ထင်
တယ်။ တစ်ခါတွေဖူးထားသလိုပဲ”

မရွှေဖဲ စတင်မေးလိုက်ပါသည်။ ကိုကြည့်သာထွန်း
အတူ တစ်ခါသာ ဆုံဖူးပေမယ့် အဲဒီအစ်ကိုကြီးကို ဒီပြင်တစ်
ရာမှာလားမသိ တွေ့ဖူးထားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် နေညီလာပါ”
“မရွှေဖဲပါ”

“သိပါတယ်၊ တစ်ခါ ဆုံဖူးတယ်လေ”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်။ မျှော်စင်ကျွန်းမှာနော်”

မရွှေဖဲမှာ သူမ၏အပြစ်အပျက်ကို သတိရပြီး ရှက်
နောက်ကန်း ပြန်ဖြေမိသည်။ ဇော်သူ သရုပ်ပျက်ခဲ့တာဟာ
အဘိဏ္ဍာကို အရပ်ဆိုးပြီး သူမကိုပါ ထိခိုက်စေခဲ့တာ။

“ကိုနေညီလာ အိတ်ထဲက တစ်ခုခု ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ မသိလိုက်ဘဲ ဆက်သွားနေလို့။ ဒီမှာ ဘော်လ်ပင်နံလေး ထစ်ချောင်း”

“ကျေးဇူးပဲ။ ဒါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးထားတာ။ ပျောက်သွားရင် သူ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

အဲဒီသူငယ်ချင်းဆိုတာ မိန်းကလေးလား။ သူ့မျစ်သူလား။ မရွှေဖဲသည် ကိုနေညီလာ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ပြီး တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ပြန်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ မှန်ကျွေးမယ်လေ ဘယ်လိုလဲ။ ဆိုင်ခဏထိုင်မလား”

အခုမှတွေ့ရသလို ဖြစ်နေသော ကိုနေညီလာ၏ မရွှေဖဲ မဝံ့မရဲတော့ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ကိုနေညီလာ၏ အရင်တည်းက တွေ့ဖူးသလိုလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးသလိုလိုလည်း ဖြစ်နေပါသည်။

“ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမှာ မရှိနဲ့နော်။ ကျွန်တော်က ခင်တို့အနေနဲ့ ခေါ်တာပါ။ မရွှေဖဲ သဘောပါ”

“ဪ... ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ရွှေဖဲ အကြာကြီး စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှလဲ မထင်ပါဘူး။ ကိုနေညီလာကို တစ်ခါလောက် တွေ့ဖူးထားပေမယ့် မကြာခင် တွေ့ဖူးသလို ထင်နေလို့ပါ”

နေညီလာ အသာအယာပြုံးကာ ...

“ဟုတ်တယ် တွေ့ဖူးပါတယ်။ မရွှေဖဲကသာ သတိမထားမိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခါလောက် ထပ်ဆုံဖူးတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

အံ့ဩသလို မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး မေးလိုက်ဟန်ကြောင့် ပြုံးနေရာမှာ အသံထွက် ရယ်လေသည်။

“အရပ်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲလေ ကြည်သာထွန်းအစ်မရဲ့ အရပ်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲမှာ ဆုံဖူးတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ခါကတော့ စူပါမားကပ်မှာ ဆုံဖူးတာပါ။ ခြင်းတောင်းကိုင်း ကျိုးသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ ကူညီပေးလိုက်ဖူးတယ်”

မရွှေဖဲ အသာစဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ...

“ဪ... ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီတုန်းက အစ်မလေးတစ်ယောက်က ကူညီတာ။ သူနဲ့တွဲလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မှန်းတော့ သိတယ်။ ရွှေဖဲကလည်း ရှက်နေတော့ ဘာမှ သေသေချာချာ သတိထားပြီး မကြည့်မိလိုက်ဘူး။ အစ်မကတော့ တော်တော်ချောပြီး ကျက်သရေရှိမှန်း ရွှေဖဲ မှတ်မိပါတယ်”

“လာလေ ... မှန်သွားစားရအောင်၊ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပါ။ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ ကိုနေညီလာရော အားရဲ့လား”

“အားတယ် ... အားတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကအပြန် အိမ် ပြန်ရုံပဲ”

ရှောပင်းမောလ်၏ Food Court မှာရှိသော ကော်ဖီ ရော အအေးရော မုန့်ရော ရသည့် Bakery လေးမှာပဲ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ မရွှေဖဲ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီအိမ်ကိုကြီးကို ခင်မင် ချင်နေသည်။ ရုပ်သိပ်မချောပေမယ့် ရိုးသားပြီး သဘောကောင်းတဲ့ ရသော မျက်နှာအမူအရာ၊ အစဉ်ပြုံးနေတတ်သော အသွင်တို့ ကြောင့် ခင်ချင်စရာကောင်းတာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မရွှေဖဲ ငယ်ငယ်တည်းက crazy ဖြစ်ခဲ့ရသော ဆေးကျောင်းကို တက်ခွင့် ရတဲ့ ဆေးကျောင်းသား ဆရာဝန်လောင်းဆိုသော အသိစိတ် ကြောင့် ခင်ချင်တာပဲလားတော့ မသိ။ ကိုယ်နဲ့ သိပ်လည်းမရင်း နီးပါပဲ သူ ဖိတ်ခေါ်တာကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်မိပြီ။ အတွက်ကြောင့် မရွှေဖဲကိုတော့ သူ အထင်မသေးဘူးလို့တော့ ထင်ပါသည်။

“မရွှေဖဲကရော ဘယ်ကျောင်း တက်နေလဲ”

“ရွှေဖဲ အင်္ဂလိပ်ရှိဒီပလိုမာ တက်နေတာ”

“ဪ ... ကောင်းတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်မှာ အသုံးဝင်တယ်လေ”

“ကိုနေညီလာနဲ့ ကိုကြည့်သာထွန်းနဲ့က ငယ်ငယ်တည်း က ခင်ကြတာလား”

“အလယ်တန်းလောက်တည်းက တွဲလာတာ။ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေကသာ ဆေးကျောင်းရောက်မှ ခင်ကြတာ။ ဟိုကောင်တွေကို မရွှေဖဲ မြင်ဖူးပါတယ်၊ တစ်ယောက်က စာကျပိုး၊ တစ်ယောက်က ငလောင်၊ အစအနောက် သန် တယ်”

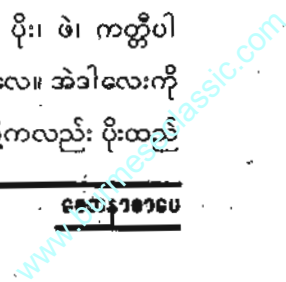
နှစ်ယောက်သား ပြောစရာစကား သိပ်တော့မရှိလှ တာမို့ ကိုယ့်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း ပြောကြရင်းက တဖြည်း ညည်း ရင်းနီးသလိုလိုတော့ ဖြစ်လာပါသည်။ အထူးသဖြင့် အတိတ်အမှတ်တရကတော့ ကိုနေညီလာဟာ ရွှေဖဲကို တော်တော် ပြီး တရင်းစာနီး သိပြီးတဲ့ပုံစံ ရှိနေသည်မှာ အံ့ဩစရာ။ ရွှေဖဲ သူ့အတိတ်အမှတ်တရ မရှိသော တခြားလူစိမ်းတစ်ယောက်က ရွှေဖဲကို ကြိုသိနေသတဲ့။

“မရွှေဖဲ ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက ဆန်းတယ်နော်၊ ငယ်ငယ် က သင်ဖူးတဲ့ ကဗျာလို့ပဲ”

“ဪ ... ကဗျာထဲက နာမည်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေဖဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ...

“နာမည်က အဘိုးနဲ့အဘွား ပေးတာ။ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါ ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဝတ်အထည်တွေလေ။ အဲဒါလေးကို ကြိုက်လို့တဲ့။ နောက်ပြီး အဘိုးအဘွားတို့ကလည်း ပိုးထည်

တို့ ဘာတို့ ရောင်းဝယ်တဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေဆိုတော့ သူတို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့ အဝတ်အထည်နာမည်တွေပဲ ကောက်မှည့်ပေးတာ ဖြစ်မယ်။ ရွှေဖဲက တွစ်ဦးတည်းသောသမီးပေမယ့် ဝမ်းကွဲထဲမှာ ဒုတိယမွေးတဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ ဖဲဆိုတဲ့ နာမည်မှည့်တာ။ အဘိုးက ဦးရွှေ။ သူ့နာမည်ပါအောင် ရွှေပိုး၊ ရွှေဖဲ၊ ရွှေကတ္တီပါ ဆိုပြီး မြေးမိန်းကလေးတွေကို နာမည်မှည့်ပေးတာပေါ့။ ရွှေဖဲရဲ့ဝမ်းကွဲညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရွှေပိုးနဲ့ ရွှေကတ္တီပါလေ။ အစ်မဝမ်းကွဲနဲ့ ညီမဝမ်းကွဲပေါ့”

“နာမည်က ရိုးသလိုလိုနဲ့ ဆန်းနေတယ်။ ငယ်ငယ်က အနောက်မခံရဘူးလား။ သူငယ်တန်းလား၊ တစ်တန်းလား မသိဘူး။ အဲဒီမှာ ကဗျာတိုလေးပါတယ်လေ”

“အနောက်မခံရပါဘူး။ နောက်သလား မနောက်သလား တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ရွှေဖဲ၏ ဟန်းဖုန်း Nokia လေးက ခေါ်သံမြည်လာသည်။ Nokia (နိုကီရာ) မူရင်းအသံလေးကို ထည့်ထားသော ခေါ်သံလေးပဲဖြစ်သည်။ ရွှေဖဲ ကောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဇော်သူ ခေါ်တာဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့လို”

“အံ့မယ် ... ဘာဟဲလိုလဲ။ ဖုန်းမှာ ကိုယ့်နာမည်ပေါ်နေသားနဲ့”

“အင်းပါ ... ပြောပါ။ ဘာလဲ”

“အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ရှေ့ပင်း လုပ်နေတာ”

“မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးတယ်တော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ ဒီလိုပဲ လျှောက်ကြည့်နေတာ”

“ဘယ်သူမှ မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ သွားနေရတာလဲ။ တော်တော်နန့်ချင်တယ် ထင်တယ်”

ရွှေဖဲ ဒီအပြောကို ရိုးနေပြီဆိုတဲ့ဟန်နဲ့ ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ပါ။ သူ့ကို အသိပေးပြီး ခေါ်သားပဲ။ ခေါ်တုန်းကတော့ “ဟာ ... မိန်းကလေးတွေ ရှေ့ပင်းလုပ်ရင် သိပ်ကြာတာ မလိုက်ချင်ဘူး။ စိတ်မရှည်ဘူး” ပြောပြီး ငြင်းတာမို့ ရွှေဖဲလည်းမခေါ်တော့ဘဲ ထွက်လာတာ။ ရွှေဖဲအကျင့်ကလည်း ရှေ့ပင်းလုပ်ရင် တစ်ယောက်တည်း သွားရ၊ ဝယ်ရ ရွှေးရတာကို ပိုပြီးကြိုက်သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို မခေါ်ခဲ့ပေ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပါနေရင် အဖော်ပါနေရင် ကိုယ်ရွေးတာ အကြာကြီးဖြစ်မှာလည်း အားနာတတ်သေးသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က တွေ့တဲ့ဆိုင် စိတ်ဝင်စားရင်လည်း ဝင်ကြည့်ချင်၊ ပြုချင်တာ ရှိသေးသည်။ ဒါကြောင့်

တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ပိုပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားရသည်
ထင်ကာ အဖော်ပါတာ မကြိုက်ပါ။ အပျော်လျှောက်ကြည့်ရင်
တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားတတ်တဲ့အခါလည်း ရှိပါသည်။

“အခု ပြန်လာခဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး အပြင်ထွက်နေတာ
မကြိုက်ဘူး။ အိမ်ပြန်နေတာပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ပြန်လာ
နော်၊ ကိုယ် စောင့်ကြည့်နေမယ်”

“အင်းပါ”

ဇော်သူက ရွှေဖဲတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်းနေကာ လူ
ထိပ်အိမ်လို ဖြစ်နေတာမို့ လမ်းအတွင်းပိုင်းမှာနေသော ရွှေဖဲ
အဝင်အထွက်ကို စောင့်ကြည့်နေနိုင်လေသည်။ အတူသွားမ
ခေါ်တုန်းက မလိုက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတော့လည်း
မကြိုက်ပါဘူး။ မသွားနဲ့တော့တွေ ပြောပြီး ပြန်ခေါ်နေပြန်ပြီ
ရွှေဖဲ မျက်နှာမကောင်းစွာနဲ့ ဖုန်းကိုပြန်ခေါက်ပိတ်လိုက်သည်။
အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော နေညီလာကို တစ်ချက်လှမ်း
ပြရင်း ...

“ရွှေဖဲ ပြန်တော့မယ် ကိုနေညီလာ”

“ပြန်တော့မယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ပြန်ကြတာပေါ့”

နေညီလာ ထိုသို့ပြောပြီး အတူထရပ်လိုက်သည်။
“စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့နော်။ ခုန ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ
မရွှေဖဲရဲ့ ကောင်လေးလား”

ရွှေဖဲ ရှက်သလို ဟက်ခနဲ တစ်ချက်သာ ရယ်မိ
သည်။ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး ပြန်မဖြေပေမယ့် ရယ်သံဟာ
အဖြေတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီးသားမို့ နေညီလာလည်း အဖြေကိုသိသွား
မပါသည်။

“မရွှေဖဲ သူ့ကိုသည်းခံပြီး အကြာကြီးတွဲနေတာကို တကယ်
အံ့အြပါတယ်”

ရွှေဖဲသည် အခုမှတွေ့၊ သိရသော လူတစ်ယောက်
မပြောပြချင်တာမို့ အသာအယာ ပြုံးနေရုံသာ နားထောင်လိုက်
နဲ့တစ်ဆက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောခိုင်းထွက်လာ၊ ကားပါကင်ဆီသွား၊ ကားစက်
ပြီး ထွက်လာသည်အထိ အသေအချာ ရုပ်ကြည့်နေခဲ့သော
နေညီလာကို ရွှေဖဲ ထပ်ပြီးတော့ တွေ့ချင်စိတ်၊ စကားပြောချင်
စိတ်တွေ ဖြစ်နေသေးသည်မှာ အံ့အြစရာ။ ဇော်သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်
တစ်နှစ်ကျော်အတွင်း ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ ဝင်မင်ရင်း
မတွေ့နှင့်မပေး၊ စကားပြောခွင့်မပေးဘဲ ချုပ်နှောင်ခံခဲ့ရသလို ရွှေဖဲ
စိတ်တိုင်ကလည်း ရောနှောရှုပ်ထွေးရတာတွေ မကြိုက်လို့ အေး
အဆိတ်ဆိတ် နေနိုင်ခဲ့တာ။ အခု ဒီ ကိုနေညီလာနဲ့ကျမှ ရွှေဖဲ

စိတ်တွေဘာဖြစ်နေသည်မသိ။ သူ့ကို ဆုံချင်၊ စကားပြောချင်
ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ အသိပေးချင်၊ ပြောပြချင်၊ အိုး ... အ
စွန်ပြောမယ် ဇော်သူ့ထက်စာရင် ဒီအစ်ကိုကြီးနဲ့သာ အရင်ချစ်
ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆိုသော ထူးဆန်းတဲ့စိတ်ကူးလေးတောင် ပျက်
ပျက်စနဲ ပေါ်လာခဲ့မိပါသတဲ့။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်း

မိုး • သို့

ဇော်သူ မောင်းသော ဗရမ်းဗတာနှင့် ဝရန်းသုန်း
နိုင်သည့်ကားပေါ် တိုင်ပါလာရပေမယ့် စိတ်ကမ့ပါလှ။ စာ
လည်း နီးပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလေးနေ
စာကျက်ချင်နေသည်။ သို့သော် ဇော်သူက ဖုန်းဖြင့်မက်
ချေတွေ တစ်ချိန်လုံးပို့ခေါ်လျက် ...

“နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်လို့မှ မရရင် ငါ မင်းအိမ်
ရှေ့မှာ အကျယ်ကြီး လာအော်မယ်။ မင်းနဲ့ ငါ ရည်းစား
ဖြစ်နေကြပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တစ်လမ်းလုံးသိအောင်
အော်မယ်၊ မင်းအိမ်က သိအောင်လုပ်မယ်”

ဆိုသော မြိမ်းခြောက်သလိုလို စာတွေပို့နေသဖြင့်
လည်း ကြောက်ပြီး သူ့နဲ့လိုက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အရင်
တိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် ထွက်လာ၊ ဇော်သူကားနဲ့လိုက်ဖို့ ရှိတာ
တွေရဲ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ရွှေဖဲကားကို ထားပစ်ခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး(သေးထက္ကသိုလ်)

တကယ် သူ့ကားပေါ် ပါလာပြီး ...

“ဘယ်ကို အရေးတကြီး သွားစရာရှိနေလို့လဲ”

မေးတော့ ဘာမှ အရေးကြီးတာလဲ မဟုတ်။

“ကိုယ် ဂျင်းနီသွားဝယ်မလို့ မရွေ့မဲ လိုက်ရွေးပေးခဲ့တာ”

ရွေ့မဲ နည်းနည်းတော့ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ခေါ်တုန်းကတော့ မရွေ့မဲ မလိုက်ရင် မဖြုတ်

အရေးကြီးလို့ပါ။ မရွေ့မဲပါရင် ပိုကောင်းမယ်တွေ ဘာတွေ

ပြောလာတာမို့ ရွေ့မဲလည်း သူ့စကား အဟုတ်ထင်ခဲ့သေး

အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဂျင်းနီဘောင်းဘီ သွားဝယ်ဖို့ကို

ကျွန်ုပ်တို့က ပြောထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို အတင်

ထုတ်တာ ခံရသည်။

ဇော်သူဟာ အတ္တကြီးမှန်းတော့ သိသည်။

ချင်တာ၊ သူလုပ်ချင်တာ။ သူ့သွားချင်တာဆို ချက်ချင်းဆို

မျိုးရှိသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

လို့ ခဏခဏ မေးကာ သူ့ကိုတော့ ရွေ့မဲက

ချစ်နေစေချင်မှန်း သိသာစွာ မေးတာမျိုး။

ရွေ့မဲကသာ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်မပါသည်

စေ ...

“ချစ်တာပေါ့”

တို့ ...။

“ချစ်လို့ပဲ လက်ခံခဲ့တာ”

တို့ ...။

“ရွှေမဲမှာ ချစ်သူ ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

တို့ ...။ သူ ကျေနပ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပေး။

အေးခဲ့ရပေါင်း များပြီ။

သူ့ဘက်ကကျတော့ ရည်းစားစကား ပြောတုန်း

လည်းအသန်လိုက်တုန်း၊ တစ်ဖက်လူ အရည်ပျော်ကျရလောက်

အောင် သည်းပြ ကဲပြတုန်းကသာ ရွှေမဲကို “ချစ်တယ်”ဆိုတဲ့

စကားကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောတာ ကြားဖူးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ရည်းစားဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဘက်က ချစ်

မိပြောဖို့နေနေသာသာ လူကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဟိန်းလိုက်၊

အောက်လိုက်၊ လုပ်သမျှအရာရာတိုင်းကို အထင်သေးကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ

အပြစ်တင်လိုက်၊ ရွှေမဲကလွဲရင် ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေကပဲ

ပိုစတင်လ်ကျ၊ ပိုပြီး smart (စမတ်)ဖြစ်တဲ့ပုံစံ ရွှေမဲ ရှေ့

ကားပေါ်တင်ကြီး ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုက်ဖြင့် ဆက်ဆံပုံပြောင်း

လာသည်မှာ တော်တော်တော့ အံ့ဩစရာ။

အစပိုင်းတော့ ရွှေမဲလည်း မိန်းကလေးပီပီ မခံချင်

မကျေနပ်စိတ်တွေနဲ့ စိတ်ကောက်မိသေးသည်။ စိတ်ကောက်

လိုက်၊ သူက ချောလိုက်နဲ့ အစကတော့ ဟုတ်နေသေးသည် နောက်ပိုင်းကျ မချောတော့ဘဲ လူကိုခြိမ်းခြောက် အနိုင်ယူ တွေးနဲ့ သူနဲ့ပြန်တွဲဖို့၊ ပြန်ခေါ်ပြောဖို့ ကြိုးစားလာတာ ကြုံရတော့ သည်။ ရွှေဖဲရဲ့ နဂိုစိတ်အခံကိုက ကြောက်လည်းကြောက်တယ်။ အားလည်းငယ်တတ်လေရာ လူတစ်ယောက်က နည်းနည်းခြောက်ရင် များများကြောက်တတ်သော အားနည်းချက်ကို ဖော်ကောင်းကောင်း သိထားလေရာ ရွှေဖဲဟာ အဲဒီအချက်တွေနဲ့ ဇော်သူ အနားမှာ မခွဲနိုင်၊ မခွာရက်ကြီး ဖြစ်နေရတော့သည်။

ရွှေဖဲရဲ့ ခံယူချက်ကိုကလည်း ရည်းစားမများဘူး။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲကြိုက်ပြီး ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ယူမယ်ဆိုတယ်လို့ဝင်နေတဲ့ ခံယူချက်ကြီးက အစွဲကြီး စွဲနေလေရာ ဇော်သူကိုယ်အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ကျင့်ကျင့်၊ ဗိုလ်ကျကျ၊ ဘယ်လောက်ပဲ လွှမ်းမိုးပါစေ သည်းခံပြီး တွဲနေဖို့သာ စိတ်ကုန်သည်။

သူ ငါ့ကို ချစ်တော့ ချစ်သားပဲ။ တမင်အနိုင်က ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အနိုင်ကျင့်နေတာလို့လည်း သိထားလေရာ ဘာတွေက ကိုယ့်အစား ဘယ်လောက်ပဲ မခံချင်ပါစေ ဆက်ပြီး နေခဲ့မိသည်။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ရယ် မသိ။ ရွှေဖဲတွေ တော်တော် ပြောင်းချင်နေသည်။ သူ့နေရာမှာ ဒီလူသာ အတွေးမျိုး၊ စိတ်ကူးမျိုး ကြာနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင်

လဲ။ တစ်ခါတလေကျ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးကိုပင် တစ်မိတဲ့အထိ ရွှေဖဲရဲ့အာရုံတွေကို ညှို့ဝင်ဖမ်းစားခံထားရတာမျိုး ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသူကား ကိုနေညီလာပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုနေညီလာပဲ ဆုံတွေ့စကားပြောပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရွှေဖဲရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းစပြုလာတာ။ ကားက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့နားရောက်တာ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုမှုနှင့် အမှတ်မထင်ဆုံရာ ဇော်သူ့ပါးစပ် ဆဲလိုက်၊ စတီယာရင်ထုလိုက်ဖြင့် ဒေါသတွေ အလကား ကြီးနေတော့သည်။

ရွှေဖဲကတော့ ဇော်သူ့ကို အရင်ကလို ပြောရာ ပြောကြောင်း စကားလျှောက်ပြောဖို့ထက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုများ ဖျတ်ခနဲ တွေ့ရလေမလားဆိုသော ဆျှင်လင့်ချက်နဲ့ ရှာဖွေကြည့်နေမိသည်။ ကိုနေညီလာက ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ။

နောက်ဆုံးနှစ်မို့ ဆေးရုံတွေမှာပဲ ကျောင်းတက်ရ ဘယ်ဆိုတာ သိထားတော့ (ရွှေဖဲကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆေးကျောင်းကလေးတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတတ်လို့ ဖုံစမ်းထားတာ) ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာများ ကျောင်းတက်နေမလားလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မှာမိတာဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ဟု ရွှေမဲ နှုတ်က ယောင်ပြီးထွက်တော့မလောက် အသံမပွင့်တပွင့်ကို ကြားရသဖြင့် ဇော်သူ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ဇော်သူ လိုချင်တာက ရွှေမဲ သူ့ရဲ့ဒေါသကို အရေးတယူနဲ့ ငြိ ရာပြေကြောင်း စကားတွေ လျှောက်ပြော ချောမောစေချင်တာ ပင်။ ဇော်သူ စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရွှေမဲက ချစ်တာ အရေးယူတာ၊ အလိုလိုက်တာ ချောမောတာကိုသာ ခံယူချင်သည်။ ရွှေမဲက သူ့ကို သိပ်ပြီးခွဲလမ်းချစ်ခင်နေစေချင်သည်။

“ဘာလဲ မရွှေမဲ”

ရွယ်တူချင်းပေမယ့် မရွှေမဲကိုဆို ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်တူကအစ “မရွှေမဲ” ရယ်လိုသာ ခေါ်သဖြင့် ဇော်သူလည်း နှုတ်ကျိုးနေပြီမို့ မရွှေမဲဟုသာ ခေါ်သည်။ တကယ်တော့ ရွှေမဲ က ဇော်သူထက်ပင် လေးလလောက် ငယ်ပါသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ ကားတွေကျပ်ညပ်နေတာ”

“.....”

“ကြည့်ဦး၊ မီးပွိုင့်ကဖြင့် အဝေးကြီး လိုသေးတာလေး။ ဒီဆေးရုံကြီးရှေ့လောက်တည်းက စပြီးကျပ်နေတော့ ဘယ် လိုလုပ် ဈေးထဲရောက်တော့မလဲ။ ကားမောင်းရတာ စိတ် မတိုဘူး။ အဲဒီလိုစောင့်ပြီး တရွေ့ရွေ့သွားရတာကို စိတ်ထိ တာ”

ရွှေမဲဆီမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရဘဲ ဆေးရုံဝင်း ဘဲကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေသဖြင့် ဇော်သူ ရသလောက် ခိုက်ကြည့်မိသည်။ ဘာမှမတွေ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဆာ့ ဖြစ်သွားမိသည်။

“မရွှေမဲ”

“.....”

“ဟေ့ ... မရွှေမဲ”

ဇော်သူ စိတ်တော်တော်ဆိုးသွားပြီး ရွှေမဲ၏ပခုံး နှုန်းတစ်ဖက်ကို ခပ်သာသာလေး ညှပ်ပစ်လိုက်လျှင် ရွှေမဲ “အ” ခဲ့ အော်ရင်း ...

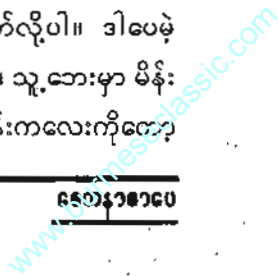
“နာလိုက်တာ”

“ငါ ခေါ်နေတယ်”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ပြောလေ၊ နားထောင်နေတာပဲ”

“ဆေးရုံထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့လို့ သဲကြီးမဲကြီး ကြည့် နေရတာလဲ။ မျက်လုံးတောင် မခွာနိုင်ဘူး”

တကယ်တော့ ရွှေမဲလည်း စိတ်ထဲမှာ ဇော်သူ့ကို ဆောင် မေ့သွားပြီး အဲဒီနေရာကို တအားကြည့်နေမိတာ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုနေညီလာကို တွေ့လိုက်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နိုနေညီလာ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ သူ့ဘေးမှာ မိန်း မလေးတစ်ယောက်တော့ ပါတယ်။ ထိုမိန်းကလေးကိုတော့

ရွှေမဲ အာရုံထံမှာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့၊ အလွယ်တကူ မှတ်မိပါသည်။ ဟိုးတစ်ခါ စုပါမားကပ်မှာ ဇော်သူ့ကြောင့် အရှက်ကွဲထုန်းက ကူညီပေးခဲ့တဲ့ အစံမလေး။ ဆေးကျောင်းသူပေမယ့် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့် အရှည်လေးနဲ့ လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်ထားပုံလေးက တစ်မျိုးလှပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာမို့ တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနဲ့ မှတ်မိလွယ်သည်။

ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေက ကတ္တီဝါသားလိုပဲ မည်းနက်ပြောင်လက်နေတာ။ ရှန်ပူကြော်ငြာတွေထဲက လိုပဲ။ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်နက်နက် မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေကကို ထူးခြားမှုရှိတယ်လို့ ထင်သည်။

အဲဒီအစံမလေးဟာ ကိုနေညီလာ ချစ်သူပေးတဲ့တွေ့နေတာကြောင့်တင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုပုံ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်ပုံကိုက စုံတွဲတွေ တစ်တွဲလို့ကို သိသာနေတာ။ ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းအရော၊ လူပုံသဏ္ဍာန်အရော နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သိပ်ကို လိုက်ဖက်လှတဲ့နံ့လေးပါပဲရယ်လို့ ပြောချင်စရာ။

ရွှေမဲသည် ရင်ထဲမှာ နှမြောတသပြီး ငိုချင်သလိုပဲ တောင် ဖြစ်သွားမိတဲ့ သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩနေမိသည်။ ငါ့လည်း ရည်းစားတစ်ယောက် လက်ရှိရှိနေတာ။ ဘာကြောင့်

တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေရသလဲ။

“မရွှေမဲ”

“ဘာလဲ ဇော်သူ”

ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေမဲ ပခုံးထပ်နာမှာစိုးတာနဲ့ ပြန်၍ အသံပြုလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေတာလဲ”

“အသိတွေ့လို့”

“မတော်တဆတွေ့တဲ့ပုံကို မဟုတ်ဘူး။ တွေ့များတွေ့မလားဆိုပြီး အတင်းပြုပြီးပြီရှာနေတဲ့ပုံ။ တွေ့လည်းတွေ့ရော ကမ္ဘာလောကကြီးတောင် မေ့ပြီးကြည့်တယ်၊ ဘယ်သူလဲ မရွှေမဲ။ နင် ဘယ်အကောင်ကို ကြည့်နေတာလဲ”

သူ့ကျရင်တော့ ရွှေမဲရှေ့မှာတင် ဘယ်မိန်းကလေးက ဘယ်လိုလှတာ။ ဘယ်ကောင်မလေးက ဘယ်လိုမိုက်တာလို့ မြှောလည်းပြောရုံတင်မက ရွှေမဲကို ရှေ့ထားပြီးတောင် ငမ်းရင်ငမ်းတတ်သေးတဲ့ ဇော်သူဟာ ရွှေမဲကိုဆိုရင်တော့ အရင်ထဲက ဒီလိုပဲ စွပ်စွဲသမုတ်ပြီး မရမက တားမြစ်တတ်စမြဲမို့ ရွှေမဲအတွက် တော့ ရိုးနေပြီ ဒီအပြောလောက်ကို။

“ဘာမှညာစရာ မလိုဘူး၊ ညာလည်းမပြောဘူး၊ ကြည့်ချင်ရင် ဇော်သူပါ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ အခု ကားမောင်းထွက်

လာတဲ့ စူပါဆလွန်းအဖြူလေးပေါ်က စုံတွဲကို ကြည့်လိုက်ပေါ့။ အဲဒါ ရွှေဖဲရဲ့အသိတွေပဲ။ အဲဒီအစ်ကိုနဲ့ အစ်မစုံတွဲကို ရွှေဖဲ သိတယ်။ သူတို့ ဒီဆေးရုံမှာ စာသင်ရတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှာတာ”

ရွှေဖဲ အမှန်ရော၊ မမှန်တာရော စုစည်းပြီး ပြောလိုက်လေရော ဇော်သူ နည်းနည်းအသံတိတ်သွားသည်။ ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲမှ ကိုနေညီလာ မောင်းသော စူပါဆလွန်း အဖြူလေးကလည်း ထွက်လာနေပြီမို့ ဇော်သူ လှမ်းကြည့်ပါသည်။ စုံတွဲတစ်တွဲ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားတွေ ပြောလာကြတာမြင်လျှင် သူ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

ဇော်သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရွှေဖဲရဲ့စိတ်ကို သိလေသည်။ ရွှေဖဲဟာ ဉာဏ်သိပ်အကောင်းကြီးထဲက မဟုတ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကဆို ဆေးကျောင်းအလွန်တက်ချင်၍ စာကို တအားကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ သူများတစ်လှမ်းလှမ်းတဲ့ အချိန်မှာ ဆယ်လွန်းလောက်နောက်အောင် ကြိုပြီးလှမ်းပေမယ့် ဉာဏ်ရည်က သိပ်မလိုက်နိုင်လေရာ ဆယ်တန်းမှာ (ဒီ)တွေအများကြီးထွက်ပြီး အမှတ်ကောင်းဖို့ဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ရွှေဖဲ သိပ်ကြိုးစားလွန်း၍ အင်္ဂလိပ်စာ(ဒီ)တစ်ခုသာ ပါပြီး စာမေးပွဲအောင်ခဲ့တုန်းက ရွှေဖဲနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိသားစုတွေကတော့ ဝမ်းသာကြပေမယ့် ရွှေဖဲမှာတော့ ဝမ်းမသာနိုင်ခဲ့။

“ရွှေဖဲ ဆေးကျောင်းတက်ချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ အခုတော့ (ဒီ)တစ်လုံးတည်းနဲ့ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

ဆိုပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့တာကို ဇော်သူ မှတ်မိသည်။ ဇော်သူက ရွှေဖဲကို ဆယ်တန်းနှစ်စတည်းက စတင်စိတ်ဝင်စားပြီး ဆယ်တန်းအောင်ရင် လိုက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သူဖြစ်လေရာ ရွှေဖဲနဲ့ပတ်သက်ရင် အကုန်လုံးလိုလို သိနေပါသည်။

အခုလည်း ဟိုဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူ စုံတွဲ ရွှေဖဲရဲ့အသိမိတ်ဆွေဆိုတာကို အားကျစိတ်နဲ့ ရွှေဖဲ ငေးမောနေသည်ရယ်လို့ ဇော်သူ ထင်သွားကာ ...

“ကြည့်ပါလား ရုပ်တွေကိုက၊ ဆေးရုံဝင်းထဲကဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းဝင်းထဲကဖြစ်ဖြစ် ထွက်လာတဲ့ ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူတွေရဲ့မျက်နှာတွေဟာ ချိုနေတာပဲ။ မာန်တက်နေတဲ့ရုပ်တွေ။ သူတို့လောက် ဘယ်သူကမှ စာမတော်ဘူး၊ သူတို့သင်တဲ့ ပညာမျိုးကို ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ အလွယ်တကူ မသင်ယူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မာန်တွေတက်နေတာ မရွှေဖဲ။ သွားပြီး အားကျမနေနဲ့၊ အားကျတဲ့စိတ်နဲ့ ငေးပြဲမနေနဲ့။ အဲဒီလိုလုပ်လေ သူတို့ကို မြှောက်ပေးသလို ဖြစ်လေပဲ”

ရွှေဖဲကတော့ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ စူပါဆလွန်းကားဖြူလေး တစ်ဖက်ခြမ်း ကားလိုင်းထဲ ရောဝင်သွားတာကိုသာ

တေးတမော ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ သိပ်လိုက်တာပဲ။ သိင်အားကျစရာ ကောင်းတာပဲ။ ကိုနေညီလာ ပုံစံက သိပ်သဘောကောင်းပြီး အလေးအနက်ထားတတ်တဲ့ ပုံစံ။

သူဟာ သူ့ချစ်သူကို သိပ်ချစ်တတ်မှာပဲ။ အဲဒီအစ်မဟာ သိပ်ကို ကံကောင်းတာပဲ။

ရွှေဖဲသည် ဒီအတွေးတွေနဲ့ပဲ ချာလည်နေကာ လူကဒီမှာရှိနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ အဲဒီကားလေးနောက်ကို ပါသွားခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ရောက်ပြီးနောက် ဇော်သူကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရှိသမျှ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုင်တွေဝင် ဟေးလာဝါးလား စကားတွေပြော၊ သူ့ဝယ်ချင်တာရှိရင် တမေ့တမောရွေးလို့မဆုံးသလို သူ တစ်ခုခု ဝတ်ကြည့်ပြီးတိုင်းလည်း ရွှေဖဲအကြံဉာဏ်ကို တောင်းတတ်သေးသည်။ ဘေးလူကြည့်ရင်တော့ သူဟာ ချစ်သူကို အရေးစိုက်ပြီး နေရာပေး ဆက်ဆံတတ်သူရမလို့ ရုတ်တရက် မှတ်ချက်ချနိုင်လောက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ရွှေဖဲသူက ဦးစားပေးနေပြန်သည်။ ဇော်သူက အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေကောင်းလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ဆိုးလိုက်။ ဒီနေ့တော့ ဘာစိတ်ကပေါက်ပြီး ကောင်းနေပြန်သည်မသိ။ တစ်ခါတလေကျလည်ရွှေဖဲကို လူရှေ့သူ့ရှေ့မရှောင် သူ့လောက်နိုင်ပြတတ်တာလည်း မရှိ။ ရွှေဖဲကို သူက အသေနိုင်ရတယ် ဆိုတာကို သူ့သူငယ်ချင်း

တွေရှေ့မှာ ဂုဏ်ယူပြုချင်တတ်တဲ့ အခါတွေလည်း ရှိသေးသည်။ အခုလိုမျိုး ကြည့်သာရွှင်ပျပြီး ဖေးမနေတတ်တာမျိုးက အင်မတန်ရှားပါသည်။

သူ့ဝယ်ချင်တာဝယ်ပြီးတော့မှ ဈေးထဲလည်း နှစ်မှာရိကျော်လောက် လမ်းလျှောက်ပြီးတော့မှ ရွှေဖဲကို သတိရပြီး...

“မရွှေဖဲရော ဘာဝယ်မလဲ”

ဟု မေးဖော်ရတော့သည်။

ဇော်သူဟာ ယောက်ျားလေးပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူမလှလှအောင်။ ကြည့်မကောင်း၊ ကောင်းအောင်။ ပြင်တတ်ဆင်တတ်လှသူလည်း ဖြစ်ပြန်သည်။ လှချင်တယ် ဆိုတာက အခြောက်ဖြစ်လောက်အောင် လှချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားဆန်တဲ့စိတ်နဲ့ လှအောင်လုပ်တဲ့ ပုံစံမျိုး။ ဥပမာ ... သူ့လက်မောင်းတွေ သိပ်ပိန်နေတယ်ဆိုရင် အလေးမ ကစားတာမျိုး၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခါးသေးပိန်နဲ့နေရင် ကြည့်မကောင်းဘူးဆိုပြီး တုတ်ခိုင်ကျစ်လျစ်အောင် ကစားတတ်တာမျိုး စသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာအလှကို ဂရုစိုက်တတ်သလို သူ့မျက်နှာနဲ့လိုက်မယ့် ဆံပင်ပုံမျိုးကို ရွေးထားဖို့ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတူတဲ့ Celebrities (ဆီလီဘရီတီ(စ)) တွေကို ရှာဖွေ၊ သူတို့ထားသော ဆံပင်ပုံစံမျိုးထားတတ်၊ ဆံပင်အတိုအရှည်တောင် အမှားမခံဘဲ တစ်လတစ်ခါလောက် ပုံသွင်းပြန်ညှပ်တတ်ခြင်းတွေဖြင့် အတော်ဂရုစိုက်တတ်ပါသည်။

အခုလည်း အဝတ်အစား ရွေးဝယ်တာတောင် ယောက်ျားလေးပေမယ့် ဈေးထဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှစ်နာရီကြာ အောင်ပတ်ပြီး ရှာဝယ်လိုက်ပါသည်။

“ရွှေဖဲ ညောင်းနေပြီ”

“ကိုယ် ဟမ်ဘာဂါစားမယ်”

“ရွှေဖဲ နန်းကြီးသုပ်စားချင်လို့”

“ဒါဆို ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မစားဘဲ ဘေးမှာထိုင် စောင့်ရတာတော့ မလုပ်ချင်ဘူးနော်၊ လူက ထိုင်မျှော်နေရတာနဲ့တူတယ်။ ကိုယ်မစောင့်နိုင်ဘူး။ မစားနဲ့။ ကိုယ် အတူတူ ဟမ်ဘာဂါပဲစား”

သူစားချင်တာတစ်မျိုး၊ ကိုယ်စားချင်တာတစ်မျိုး ဖြစ်နေရင် ဘယ်တော့မှ ရွှေဖဲ အနိုင်မရမှန်း သိပြီးသားဖြစ်နေ ဆက်အငြင်းပွားမနေတော့ဘဲ ...

“ဒါဖြင့် တစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပေး”

ဟု ပြောပြောလည်လည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“ရွှေဖဲ အချဉ်ထုပ်တို့၊ ကွာစေ့ နေကြာစေ့တို့ ဝယ်ချင် တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီဈေးထဲမှာပဲလေ၊ ရွှေဖဲ ဒီလာတိုင်း ဝယ်နေကျပါ၊ ဇော်သူ မှတ်မထားလို့ မသိတာ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ဝယ်၊ ကိုယ် ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ၊ ဈေးထဲ အကြာကြီးလျှောက်လိုက်ရတော့ တော်တော်ဗိုက် ဆာသွားတာ”

ရွှေဖဲ သူ့စကားဆုံးအောင်တောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ဝယ်နေကျ အချဉ်ထုပ်ဆိုင်တွေဆီ ထွက်သွားနှင့်လိုက်ပါသည်။

ရွှေဖဲ တစ်ယောက် အချဉ်ထုပ်ရွေးဖို့ ပလတ်စတစ် ဆန်ခါလေး ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် တခြားတစ်ယောက်ကလည်း ဆန်ခါကို လက်အလှမ်းနှင့် ဆုံသွားပါသည်။

“အို ... ဆောရီး”

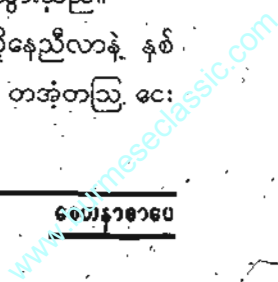
ရွှေဖဲဟာ သူတစ်ပါးဆို အမြဲအလျှော့ပေးနေကျ စိတ်ဓာတ်အတိုင်း ကိုယ့်လက်က ဦးပေမယ့် လက်ကိုအသာပြန် ချမ်းပါးစပ်ကလည်း ဆောရီး ပြောပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။

ဦးမှ တစ်ဖက်လူကို မော့ကြည့်လေရာ ...

“ဟင်”

ဟု ရွှေဖဲ ယောင်ပြီး ရေရွတ်မိသွားသည်။

ခုနကမှ ဆေးရုံဝင်းထဲကနေ ကိုနေညီလာနဲ့ နှစ် သောက်တဲ့ ထွက်သွားတဲ့ အစ်မလေးကို ရွှေဖဲ တအံ့တဩ ဝေ ခြည်မိသည်။

“ဟော ... ဟိုတစ်ခါ ဆုံဖူးတဲ့ ညီမလေးပါလား။”

“အစ်မ မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိတာပေါ့ ညီမလေးက ချစ်စရာလေးလေ”

ရွှေဖဲသည် အစ်မလေးနောက်နားမှာ ပြုံးပြီးကြည့်နေသော ကိုနေညီလာကို အသာလှမ်းကြည့်မိသည်။

မြင်တွေ့နေကျအတိုင်း ရုပ်အစင်းကျား လက်တိုရယ်၊ ဂျင်းနံနက်ပြာရင့်ရယ်ကို ကြိုးသိုင်းကွင်းထိုးယောက်ျားစီးဖိနပ်နဲ့ တွဲဝတ်ထားပြီး အကောင်းစား သားရေအိတ်ကိုတော့ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ ရိုးရိုးသာမန်ရုပ်လေးနဲ့ ကိုနေညီလာကို ရွှေဖဲ မြင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လွမ်းမိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့မှာလည်း ပိုင်ဆိုင်သူရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း သက်ဆိုင်သူရှိတယ်။ ဘယ်လိုမှ မနိုးစပ်နိုင်တဲ့အဖြစ်နဲ့မို့ အလိုလို လွမ်းမိလာတာပဲလားမသိ။

ဇော်သူဟာ ကိုနေညီလာထက် အများကြီး ပိုချောပြီး မိုက်တိမိုက်ကန်းရုပ်လေးနဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း သဘောကျချင်စရာပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဖဲရဲ့အာရုံတွေကို လွမ်းမိုးနိုင်မှုမှာတော့ ကိုနေညီလာက ပိုပြီးလွမ်းမိုးနိုင်စွမ်း ရှိနေတာတော့ သေချာသည်။ သေချာသည် ရွှေဖဲ ကိုနေညီလာကိုသာ စွဲလမ်းမိနေပြီ။

“ဆန်ခါလေး ညီမ အရင်ဦးတာ ယူလိုက်လေ၊ အစ်မ နောက်တစ်ခု ယူလိုက်မယ်”

“အစ်မယူပါ၊ ရွှေဖဲပဲ နောက်တစ်ခု ယူလိုက်ပါမယ်”

ဆန်ခါကိစ္စ အငြင်းမပွားတော့ဘဲ အသီးသီး ဆန်ခါကိုင်ကာ အချဉ်ထုပ်တွေ၊ ကွာစေ့ နေကြာစေ့ထုပ်တွေ ပြန်နန်း ဆွဲဖြုတ်ရွေးချယ်ကြပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“အဟင်းဟင်း ... မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ သူ့ ပါပါတယ်။ ဟိုနားက ရပ်စောင့်နေတယ်”

အစ်မလေး၏အမေးကို ရွှေဖဲ ရှက်ရယ် ရယ်ရင်း သူ့ဘက် မေးထိုးပြပါသည်။ ဇော်သူကတော့ သူ့ကားကိုမိုက်တိမိုက်ကန်း မှန်တေတေ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့ ပြန်ကြည့်နေတဲ့ နေရာကို အကဲခတ်လိုက်တော့ ကိုနေညီလာကို မှန်တေမှန်း ရွှေဖဲ သတိထားမိသွားသည်။ ဘုရားရေ ... သူ့ကြောင့် ကိုနေညီလာကို မှန်တေတေ၊ ဂျစ်ကန်ကန် ကြည့်နေလေ။

“ညီမလေးနာမည်က ဘယ်လို။ တစ်ခါကတော့ အစ်မကို ပြောတာကြားဖူးတယ်။ အစ်မ မေ့သွားလို့ ရွှေ ... ဘာလဲ”

“ရွှေဖဲပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ... ရွှေဖဲ ... ရွှေဖဲ။ မရွှေဖဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါနဲ့ အစ်မနာမည်ကရော”

“အစ်မက နံ့သာရွေး”

ရွှေဖဲသည် ဒီအစ်မလေးက ဖော်ရွေပြီး ခင်စရာလေး
ကောင်းမှန်းသိပေမယ့် ကိုနေညီလာနဲ့ တာတွဲတဲ့ရှိတာကို
မနာလို မရှုစိမ့်နိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကိုနေညီလာကိုတော့ ရွှေဖဲ သိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်လား”

နဲ့သာမွှေး အသံက အံ့သြတကြီးအသံ ပေါက်

ပါသည်။

“ကိုနေညီလာ သူငယ်ချင်း ကိုကြည်သာထွန်းကြောင့်
ကြတာပါ။ ကိုကြည်သာထွန်း ညီမဝမ်းကွဲနဲ့ ရွှေဖဲ
သူငယ်ချင်းပါ။ တစ်ခါက မျှော်စင်ကျွန်း စတိတ်ရိုး
တုန်း ကိုကြည်သာထွန်းနဲ့ ကိုနေညီလာတို့ကို တွေ့
မိတ်ဆက်ပေးထားလို့ သိထားတာ”

နေညီလာကတော့ ရွှေဖဲ အကြောင်းစုံ ပြောပြ

ကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းအသာညိတ် ပြုံးနေသည်။ နေညီ
စိတ်ထဲမှာလည်း ရွှေဖဲကို ဇော်သူနဲ့အတူ ရှိနေတာ သိထားတာ
မကျေမနပ် ဖြစ်နေသလိုလို ဘာလိုလို ခံစားနေရသည်။ ဒါကြောင့်
ရွှေဖဲကို တွေ့တွေ့ချင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားလည်း
ပြော၊ နှုတ်လည်းမဆက်မိ။ ဒီကြားထဲ ရွှေဖဲရဲ့အကောင်က
မှောင်။ လူကို ဟိုဘက်က ပတ်ကြည့်လိုက်၊ ဒီဘက်က ပတ်ကြည့်
လိုက် မိုက်ကြည့် ကြည့်နေတာမို့ စိတ်ထဲမှာ တင်းနေပြီး

ဇော်သူ အဝေးက ကြည့်နေရာမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်
မသိ။ ရွှေဖဲ အနား ခြေလှမ်းကျဲတွေနဲ့ ရောက်ချလာသည်။

“မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးတော့မှာပါ”

“ဝယ်တာနည်းနည်း စကားပြောတာများများ”

ဇော်သူဟာ သူ့အကျင့်အတိုင်း တစ်ဖက်သားကို

အနားရကောင်းမှန်း မသိစွာ ဝေဖန်လိုက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ
မရယ်ဘဲ မှုန်တည်တည်ကြီး ရပ်နေတော့သည်။

ရွှေဖဲလည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ပြီး မုန့်
ထည့်သောအိတ်ကို ဆွဲကာ ...

“မနဲ့သာမွှေးရော၊ ကိုနေညီလာရော ရွှေဖဲကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟူ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဇော်သူနဲ့လည်း
ဆက်မပေးနေတော့ဘဲ သူတို့ရှေ့ကသာ အမြန်ဆုံး ထွက်လာ
တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၈၉ ဝ အို

ရွှေဖဲသည် ဘေးက ဖြတ်မောင်းသွားသော ကား
မှာ ကိုနေညီလာတို့ ပါသည်ဟု မြင်လိုက်သောအခါ အံ့
နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ချင်စိတ်တွေ တာ
ဆီးမရ ဖြစ်လာသည်။ ခုတလောမှာမှ ရွှေဖဲကပဲ စိတ်တန်း
ကြီးနေလို့ပဲလား မသိ။ ကိုနေညီလာအကြောင်းလည်း
လုံး တွေးနေမိပြီး တွေ့ချင်လိုက်တာရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ
မိလိုက်ရင်လည်း ကိုနေညီလာကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်
တွေ့လိုက်ရစမြဲ ဖြစ်နေသည်။

ရွှေဖဲမောင်းနေကျ ဆလွန်းကား ငွေရောင်
လှစ်ခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ကာ ရှေ့မှာမြင်နေရသော ဖင်
ပင်န်အဖြူရောင်နောက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကားထဲမှာ ကိုနေညီလာရယ် ဘယ်သူတွေ့ရယ်ပါ
တာလဲ။ အားလုံး ရယ်မောပြီး စကားတွေပြောနေလိုက်ကြတာ။
ကိုနေညီလာက အပေါင်းအသင်းများပုံ ရတယ်။ ရွှေဖဲကတော့
ကံကပဲ မကောင်းတာလား မသိဘူး။ ပေါင်းလိုက်တဲ့လူတိုင်းက
ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမျိုး အနိုင်ကျင့်ကြ၊ ဗိုလ်ကျကြ၊ ကွယ်ရာမှာ
ကိုယ့်မကောင်းကြောင်းပဲ ရှာကြအတင်းပြောကြ၊ ကိုယ်က မပြိုင်
ပါဘဲ သူကပဲ ကျိတ်ပြိုင်ပြီး အလိုလိုနေရင်း မနာလိုသလိုတွေ
ဖြစ် မုန်းတီးကြနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အပေါ်ယံသာပေါင်းဖြစ်ပြီး
အချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ရှိတောင်မရှိခဲ့ဖူးပါ။
အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး မပြောနဲ့ သေသေချာချာ စကားပြောဆက်ဆံ
တဲ့ သူငယ်ချင်းတောင် လက်ချိုးရေရင် ငါးချောင်းမပြည့်ချင်။
အဲဒီထဲမှာ ကိုနေညီလာ သူငယ်ချင်း ကိုကြည့်သာထွန်းညီမဝမ်းကွဲ
ပုံပုံ ပါနေတာက ကံကောင်းတယ် ပြောရမလား မသိ။ ပုံပုံ
ကြောင့်ပဲ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ ကိုနေညီလာကို ရွှေဖဲ ဆုံလိုက်
ရတာမို့ပါ။

ရွှေဖဲဟာ အခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်ကြီး
သေချာနေပြီမို့ ဇော်သူအပြင် နေညီလာကို ရင်ထဲမှာ နေရာပေးမိ
တာကို မမြင်းဆန်ချင်တော့။ စစချင်းကတော့ ...

“ငါကပဲ စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလား။
ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိရက်နဲ့ ဒီလူအပေါ် သာဇွာမရှိဘဲ

တခြားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတာဟာ မိန်းမကောင်း စိတ်ဓာတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ လေ”

ဆိုပြီး ကိုနေညီလာကို စိတ်ထဲက ကြီးစား၍ဖျောက်ဖျက်ကြည့်သည်။ မေ့အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြီးစားခဲ့ဖူးသည်။

ဒီရည်းစားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ထားမယ်။ ဒီလူကိုပဲတွဲမယ်။ လက်ထပ်ရင်လည်း ဒီလူပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဘယ်က ဘယ်လိုဝင်ထားမှန်းမသိတဲ့ အတွေးအခေါ်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇော်သူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားရတော့လို့ တင်းကျပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တကယ်တကယ်မှာကျတော့မရ။ ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာ ချစ်ခင်ခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ အားကိုးခြင်းတွေနဲ့အတူ လက်တွဲထားလိုက်ချင်သော ကိုနေညီလာကား ရွှေဖဲရဲ့စိတ်တွေကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ကိုနေညီလာတို့ကားက အင်းလျားကန်ပေါင်ဘက် ချိုးဝင်သွားတာတွေ့လျှင် ရွှေဖဲပါ လိုက်ချိုးကွေ့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ ကိုနေညီလာတို့ကား ရပ်လိုက်ကြပြီး အားလုံးဆင်းလာကြတာကို ရွှေဖဲကားထဲမှ အသာလေး စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုနေညီလာတို့ လေးယောက်အပြင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါလာတာ တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ ကိုနေညီလာချစ်သူဟု သိထားသော မနုဿာမွေး။ နောက်တစ်ယောက်

ကတော့ မနုဿာမွေး သူငယ်ချင်းပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်သာကံရဲ့ချစ်သူပဲလား။

သူတို့အုပ်စု ကန်စပ်ကဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်ထိ ရွှေဖဲ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ကားထဲမှာ ထိုင်စဉ်းစားနေသည်။ နောက်တော့လည်း ရွှေဖဲဟာ စိတ်ရဲ့အလိုကို မငြင်းဆန်ဘဲ ကိုနေညီလာကို တွေ့ခွင့်၊ ခဏတာစကားပြောခွင့် ရချင်စိတ်နဲ့ပဲ ကားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတို့ရဲ့မာယာအတိုင်း ထိုအုပ်စုကို မမြင်နိုင်ဟန်ဆောင်ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းကိုဖွင့်ကြည့် လက်မဟိုက်ပဲဒီနှိပ်လုပ်လျက် အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်ဖို့ ရွှေဖဲ မာယာအဖိလေသည်။

သူတို့စားပွဲဝိုင်းနဲ့ တစ်ဝိုင်းကျော်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ လိုလုပ်တုန်း (ရွှေဖဲ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ) တစ်ဖက်အဖွဲ့မှမြင်ပြီး လှမ်းခေါ်သံ ကြားရတော့သည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ရွှေဖဲ ... မရွှေဖဲ”

မနုဿာမွေး အသံဟု သိလိုက်ပါသည်။ ရွှေဖဲ သံကြားကြားချင်းပဲ ကြည့်လိုက်သည်။ အခုမှ မြင်သွားတဲ့ပုံနဲ့ မနုဿာပြလိုက်ပြီး ...

“ဪ ... မနုဿာမွေးတို့ပါလား”

လို့ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လာ ... လာ ... မုန့်လာစားတာဆိုရင် ဒီဝိုင်းကို ညီမ”

“တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဒီမှာလာထိုင်လို့ရတယ်”

မန့်သာမွေး ပြောသံအဆုံးမှာ ကိုနေညီလာက ဆက်ပြီး “တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်”ဟူသော အသုံးအနှုန်း ပြောလိုက်သဖြင့် ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်တော့ရှုပ်သွားပါသေးတယ်။ ကိုနေညီလာက အမြင်မှာ ရွှေဖဲဟာ ဇော်သူ ဆိုတဲ့ ရည်းစားရှိတဲ့ ဇော်သူနဲ့ မကြာခဏ အပြင်မှာတွေ့ရတတ်လို့ အခုလည်း မန့်သာလားဆိုတဲ့ အတွေးရှိနေတယ်။ ရွှေဖဲ မကျေမနပ်စိတ်နဲ့ စိတ်ရှုပ်ရပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်မှာလည်း တကယ်ပဲ ဇော်သူဆိုတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ရှိနေတာပဲမို့ ဒါ့ကို ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့။

“ရွှေဖဲ ... ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်းပါ”

“လာ ... လာလေ၊ မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေပြန်ပြီ၊ လာ ...”

ကိုကြည့်သာထွန်းကပါ ထပြီးခေါ်သဖြင့် ဇော်သူဘက်ဝိုင်းကို လျှောက်လာလိုက်ပါသည်။ ကိုနေညီလာက ရွှေဖဲ တွေ့လိုက်တိုင်း ဝတ်နေကျပုံစံ ရှုပ်လက်တိုပွပွလေး တစ်ခါတော့ ဂျင်းသားလိုလို ကြေးကြေးမွှေမှု ထူထူအဆောင်းဘီရည်ပွပွ စတိုင်လ်လေးနဲ့ ဝတ်ထားပြန်သည်။ ကိုနေညီလာက ဆံပင်လေးတွေက ကြမ်းသယောင် ထင်ရပြီး အခုခေတ်-

လည်းမဟုတ်။ ခပ်တိုတိုပုံစံဖြစ်ပြီး တိုတိုထောင်ထောင်လေးနဲ့။ လည်ကုပ်လေးတွေ ပွေးနေတာလေးက ရွှေဖဲအနေနဲ့တော့ စွဲလမ်းချင်စရာတစ်ခုပေါ့။ ဒီပုံစံဟာ ဘာမှစွဲလမ်းစရာမပါပါဘဲ စွဲလမ်းနေမိပြန်တာ။

“လာ ... ထိုင် ညီမ။ ဘာစားမလဲ”

“ဘူးသီးကြော်”

“အအေးသောက်ဦးမလား”

“အအေးပုလင်းတွေ အစုံရှိတယ် ထင်တယ်၊ ရွှေဖဲ လိမ္မော်ရည်ပဲသောက်မယ်၊ ဘာတံဆိပ်ဖြစ်ဖြစ်”

မန့်သာမွေးက အားလုံးကိုယ်စား ခိုင်ခံ့မှာပေးပါသည်။ ရွှေဖဲမှာ ကိုယ်နဲ့မသိသူတချို့ပါသော စားပွဲဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်ရသဖြင့် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းတော့ ဖြစ်နေမိသည်။ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေသည်ဟုလည်း ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူကမှလဲ သေသေချာချာ ကြည့်တာမဟုတ်။ မေးခွန်းစာရွက်ဟု ထင်ရသော စာရွက်ကိုဖြန့်ပြီး အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံဖို့ ပြင်နေကြတာ။

“ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးလာရင် ဖြေစရာက ဘာမှမရှိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ချဲ့ဖြေမလဲ။ ဆရာတွေက ပညာစမ်းချင်တာလား၊ ပညာပြချင်တာလား မသိဘူး။ မေးတဲ့မေးခွန်းမှာ ချောင်ကလောင်က ထွက်လာတဲ့ အပုဒ်တွေချည်းပဲ”

မျက်မှန်ထူထူကြီး တပ်ထားသော တစ်ယောက်က မကျေမနပ် ပြောလိုက်သံစလျှင် ကျွန်တို့သူတွေကပါ သူတို့ကျောင်း စာနဲ့ ပတ်သက်သော အသုံးအနှုန်းတွေ လှိုင်လှိုင်သုံးပြီး ထိုမေးခွန်းအကြောင်း ငြင်းခုံတော့လေသည်။ မငြင်းခုံသူဆိုလို့ ကိုကြည်သာထွန်းပဲ ရှိသည်။

ကြောင်တောင်တောင်လေး ထိုင်နေသော ရွှေဖဲကို မနံ့သာမွှေးက ...

“ပို့စတင်စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာကြတာလေ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“သူတို့အားလုံးက ပို့စတင် အတူတူတွေ၊ ငါတစ်ယောက်ပဲ ကွဲပြီး တခြားပို့စတင်ဆိုတော့ မေးခွန်းကို ရှေ့ချပြီး ငြင်းလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကိုကြည်သာထွန်းနဲ့ မတုံ့ဘူးလား”

“ငါတို့ဆေးကျောင်းမှာ နာမည်ရှေ့အက္ခရာနဲ့ ခုံနံပါတ်ကို စီတာလေ။ ငါက ‘က’ ကြီးနဲ့စတော့ ခုံနံပါတ်ရှေ့ဘက်ရောက်တယ်။ သူတို့တွေကတော့ ‘တ’ဝမ်းပူ၊ ‘ထ’ဆင်ထူး၊ ‘ဒ’ဒွေးနဲ့၊ ‘န’ငယ်အုပ်စုတွေ၊ ခုံနံပါတ်တွေ ဖြတ်ချပြီး အုပ်စုလေးစု ခွဲထားတာပေါ့။ တစ်အုပ်စု ပို့စတင်တစ်ခုစီနဲ့ ဘာသာရပ်မတူဘဲ သင်ကြရတယ်။ ပို့စတင်တစ်ခု လေးလဆီ သင်ရတယ်။ တစ်ခုပြီးရင် စာမေးပွဲစစ်တယ်လေ။ ဒီနေ့ စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာကြတာ”

ရွှေဖဲ အားကျစွာ ငေးမောနားထောင်မိပါသည်။ ရွှေဖဲလည်း အဲဒီလို သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲ။ သူတို့တွေ ပြောသလို ဆေးပညာဝေါဟာရ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောတာဆိုတာကို သိပ် မပြောတတ်ချင်တာပဲ။ သူတို့ ငြင်းခုံကြသလို ဒီရောဂါဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဟု ငြင်းနိုင်သလိုမျိုး ရွှေဖဲ ငြင်းတတ်ချင်သည်။

“မရွှေဖဲ အခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ကိုနေညီလာ မေးလိုက်တော့ ရွှေဖဲ အဖြေရကျပ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ရွှေဖဲ အခုသွားရမှာက ကျောင်းချိန်ပြီးရင် သွားတက်နေကျဖြစ်တဲ့ ဒီခိုင်နာသင်တန်းကို သွားမလို့ပါ။ ကိုနေညီလာကို တွေ့တာနဲ့ ကောက်ကောက်ပါပြီး သူတို့ကား နောက်မှာ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာမိတာ။ သင်တန်းချိန်တောင် လွန်သွားပြီ။ ဒီနေ့တော့ တစ်ရက်ပျက်ပြီပေါ့။

“ကျောင်းက ပြန်လာတာ ကိုနေညီလာ။ အိမ်မပြန်ချင်သေးတာနဲ့ အင်းလျားဘက် ဓဏဝင်တာလေ”

“ဪ ... အတန်းပြီးတာ နောက်ကျတယ်နော်”

ညနေငါးနာရီလောက် ဖြစ်နေတာမို့ ကိုနေညီလာက အတန်းပြီးတာ နောက်ကျတယ်လို့ သုံးသပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျောင်းက သုံးနာရီလောက်မှာ ပြီးနေတာ။ အိမ်ပြန်၊ ဖျမ်းချိုး၊ စားသောက်အင်္ကျီလဲပြီး ညနေငါးနာရီမှာစမယ့် ဒီခိုင်နာသင်တန်းကို သွားတက်ဖို့ ပြန်ထွက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

“မရွှေဖဲကို တွေ့လိုက်တိုင်း သူငယ်ချင်းအုပ်စုနဲ့ သွားတာ သိပ်မတွေ့ရဘူးနော်”

မနဲ့သာမွှေး မေးတော့ ရွှေဖဲ မငြင်းချင်။

“ဟုတ်တယ် ရွှေဖဲမှာ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ သိပ်မရှိဘူး။ ရွှေဖဲက အပေါင်းအသင်း ညံ့တယ်။ အပေါင်း အသင်းလည်း နည်းတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ တတ်တာ များတယ်”

“နှစ်ယောက်ပါ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မရွှေဖဲ ကောင်လေးတော့ အမြဲပါတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“သူက စိတ်မရှည်ဘူး၊ သူလိုက်ပေးချင်တဲ့အခါ လိုက် တယ်။ မလိုက်ပေးချင်ရင် ခေါ်လို့မရဘူး ရွှေဖဲ၊ တစ်ယောက် တည်း အကြာကြီး အပြင်သွားရင်လည်း သူက မကြိုက်ဘူး”

ကိုကြည်သာထွန်းက မနေနိုင်သလိုဟန်ဖြင့် ဝင် ပြောပါသည်။

“ညည်းကောင်လေးက ဘယ်လိုလဲဟာ။ ညည်းကို တော် တော် အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ ဒီလောက် မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ကြည်သာထွန်း”

ကိုနေညီလာကတော့ ကိုကြည်သာထွန်း ပြောလိုက် တာကို အားနာဟန်ဖြင့် ဟန်လိုက်ပေမယ့် ရွှေဖဲအတွက်တော့ စကားပြောစရာအချက် ရသွားသလိုဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆို

ကိုယ်က သူတို့နဲ့လည်း သိပ်မရင်းနှီးလှသလို သူတို့ပြော တာ အကြောင်းအရာတွေထဲလည်း ဝင်မပါနိုင်သည့်ဖြစ်ရာ စကားကားက ရှာမရသလိုဖြစ်နေသည်။

ကြောင်တက်တက်နဲ့ သူတို့ကြားထဲထိုင်ကာ ဟိုလူ တာလိုက်ကြည့်လိုက်၊ ဒီလူပြောတာ လိုက်ကြည့်လိုက် ဖြစ် တာထက်စာရင် ရွှေဖဲမှာလည်း ပြောစရာအကြောင်းအရာ မရှိဖို့ လိုသည်လေ။

“ရပါတယ် ကိုနေညီလာ၊ ကိုကြည်သာထွန်း ဝေဖန်တာ မများပါဘူး”

ကိုနေညီလာ၊ ကိုကြည်သာထွန်းနဲ့ မနဲ့သာမွှေးတို့ ဘာပြောမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ရွှေဖဲကို စောင့် နေတာ တွေ့ရသည်။

“သူနဲ့ ရွှေဖဲ ဆက်ဆံရေးကို မြင်ကြသူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဝေ ဖန်တာ ခံနေကျမို့ ရွှေဖဲအတွက် ရှိုးနေပါပြီ”

“ညီမက သူ့ကို တော်တော်လေး သည်းခံနေတော့ သူ့ကို တော်တော်ချစ်လို့လားဟင်”

မနဲ့သာမွှေး၏ မေးခွန်းကို ရွှေဖဲ ဖြေလည်းဖြေချင်။ လည်း မဖြေချင်ပေ။ ဘာကြောင့် သည်းခံနေရတာလဲ။ ဘာ နှင့် လက်ခံပြီး တွဲနေရတာလဲ ? ။ ရွှေဖဲမှာ အရင်တည်းက အဖြေရှိတယ်။ အခုလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြေ

ကို အခု မဖြေချင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွှေဖဲတံတစ်ခွက် ချစ်မိတဲ့ ကိုနေညီလာ ရှေ့မှာမို့ပဲ။

မှန်တာ တိတ်တခိုး ဝန်ခံရရင် ရွှေဖဲကို ကိုနေညီလာ ချစ်လာစေချင်တယ်။ ကိုနေညီလာ ရင်ထဲမှာ ရွှေဖဲ ရှိလာစေချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆုတောင်းက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ကိုနေညီလာ ဘေးမှာ သိပ်လှပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့၊ ပညာအဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့ မနံ့သာမွှေး ရှိပြီးနေပြီ။

“ဒီမေးခွန်းကို မဖြေချင်လည်း မဖြေနဲ့နော်”

မနံ့သာမွှေးက မေးပြီးမှ အားနာသွားဟန်၊ တစ်ရွှေဖဲ အသံတိတ်နေတာကို အဓိပ္ပာယ်တစ်လွှဲ တွေးသွားဟန်ဖြင့် ထပ်ပြောပါသည်။

“မဖြေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မနံ့သာ။ ဘာဖြေရမှန်းမသိတာပါ။ သူ့ကို သည်းခံနိုင်တာဟာ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ရွှေဖဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုမှာ သွားတာနဲ့ သူ့ကို ရွေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်တော့ သူ့ကို ချစ်နိုင်တယ်။ သူ့ဆိုးတာ ခံနိုင်တယ်။ အနိုင်ကျင့်တာကို လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုယ် မှန်တယ်ထင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဖဲတော့ နောင်တရလာပြီ။ ရွှေဖဲ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားတာဆိုတာ သိလာပြီ”

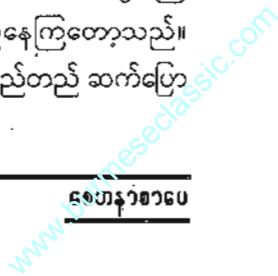
“ဒီလူမကောင်းမှန်း သိနေတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့အဆင်မပြေမှန်း သိနေတာပဲ။ ဘာကြောင့် လမ်းမခွဲလဲ”

ကိုနေညီလာ တစ်ချက် ဝင်ပြောလိုက်တော့ ရွှေဖဲရင်ထဲမှာ အားရှိသွားပါသည်။ ထိုသို့ပြောလိုက်သံကြောင့် မနံ့သာမွှေးကတော့ ကိုနေညီလာကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်သလို ရွှေဖဲကိုလည်း မသိမသာလေးကြည့်တာ တွေ့ရသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းတာ မကောင်းဘူးထင်လို့”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် အလှကားနေရင်း တွဲလိုက်၊ ကွဲလိုက် တမင်လျှောက်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းတဲ့သူကို သည်းခံပြီး တွဲနေရလောက်တဲ့အထိတော့ စိတ်ကူးတစ်လွှဲတွေ မတွေ့နဲ့ပေါ့”

ကိုနေညီလာဟာ အစကတော့ ကိုကြည်သာထွန်းဆေးတာ ဝေဖန်တာကို သူပဲမနစ်မြို့မာန်၊ သူများစုံတွဲကြားထဲ ဝင်မပါချင်ဟန်နဲ့ ဝင်ဟန်တားခဲ့ပေမယ့် အခုကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အားတက်သရော ဝင်ပြောနေပြန်သည်။ ကိုကြည်သာထွန်းအပါအဝင် ကျန်တဲ့အားလုံးဟာ အသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီး ကိုနေညီလာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေကြတော့သည်။ ကိုနေညီလာဟာ ဒါကို အမူမထားဟန်နဲ့ ခပ်တည်တည် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

မန့်သာမွေး မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ပျက်နေ
အရယ်အပြုံးတောင် လျော့သွားပါသည်။

“ရွှေဖဲ အဲဒီလို သူ့ကို ကွဲမယ်ပြောရင် ဇော်သူက အလှူ
တကူ လက်ခံမယ်တော့ မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဇော်သူက ရွှေဖဲကို အမြဲခြိမ်းခြောက်တယ်၊ သူ့ကို
လမ်းခွဲမယ်ဆိုရင် အသေပဲမှတ်တဲ့”

“အဲဒါ ... ဒီလိုမျိုးလုပ်လို့ ရမလား၊ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်
တိုင်း ကြောက်စရာလား။ အဲဒီလိုမျိုးတွေသာ ခြိမ်းခြောက်
ခံရလို့ ကြောက်ပြီး ရည်းစားဆက်တော်ရမယ်ဆိုရင်
ကလေးတွေအကုန်လုံး လူဆိုး၊ လူပေတွေနဲ့ လက်တွဲ
ကြရတော့မှာပေါ့”

“နေညီလာ ... ရွှေဖဲကို အားနာဦးလေ၊ စကားတွေ အ
လွန်ကုန်မယ်”

မန့်သာမွေးက ဝင်ဟန်တားလိုက်တော့ ကိုညီ
လာ နည်းနည်းရှက်သွားသလိုဖြစ် ...

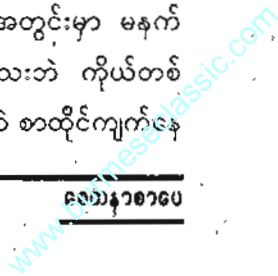
“ဆောရီး ... ဆောရီး ... ငါက ညည်းကို တွေ့လိုက်
ကောင်လေးက ဒုက္ခပေးနေတာပဲ မြင်မြင်နေတော့ ညီ
ချင်းတစ်ယောက်လို မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ဝေဖန်မိတာနော်”
ဟု တောင်းပန်လေသည်။

“ရပါတယ် ... ရွှေဖဲ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဇော်သူ့အကြောင်း
က ဘေးလူတွေ ဝေဖန်သမျှ မှန်နေတာပဲမို့ ရွှေဖဲ လက်ခံ
ပါတယ်”

“ကဲ ... ကဲ... မရွှေဖဲက ဘူးသီးကြော်စားချင်လို့ ဒီရောက်
လာတာ။ ငါတို့ကခေါ်ပြီး ဒီမှာလည်း ဝင်ထိုင်ခိုင်းသေး
တယ်။ သူ့စိတ်ညစ်အောင်လည်း ဝိုင်းပြောကြတယ်ဆိုတော့
မကောင်းပါဘူးဟာ။ တော်ကြပါ တခြားအကြောင်းအရာ
တွေပဲ ပြောကြရအောင်ပါ”

ကိုကြည့်သာထွန်း ဝင်ပြီး စကားလမ်းကြောင်း လွဲ
တော့မှ ဇော်သူနဲ့ ရွှေဖဲ ဆိုသော ခေါင်းစဉ်တစ်ခု အဆုံးသတ်
သွားပါသည်။

တခြားအကြောင်းအရာ ဆိုတာကလည်း သူတို့
သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေ ပြောသမျှ ရွှေဖဲမှာ မျက်လုံးလေးပြူးလိုက်၊
ဇော်သူရရှိ လိုက်ရယ်လိုက် (တစ်ခါတလေ သူတို့ပြောတဲ့ ဆေး
ကျောင်းသားနဲ့ လူနာစမ်းသပ်ပုံ အလွဲများကို လိုက်ရယ်ရတာ။
အားတော့ မလည်ဘူးပေါ့)။ အံ့ဩစရာရှိ အံ့ဩလိုက်။ ကြောက်
စရာရှိ လိုက်ကြောက်လိုက်။ ဥပမာ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်
ပြီးသော ward တစ်ခုရဲ့ စာသင်ခန်းလေးအတွင်းမှာ မနက်
အောကြီး ဘယ်ကျောင်းသားမှ မရောက်သေးဘဲ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်းရောက်သွား၊ စာသင်ခန်းလေးထဲ စာထိုင်ကျက်နေ

တုန်း မသင်္ကာစရာကောင်းသော အသံအဆန်းအပြား ကြားရတယ်။
 မျိုး၊ ကြက်သီးထစရာကောင်းတဲ့ အရိပ်တစ်ရိပ် ကိုယ့်နားမှာ
 ရပ်တာမျိုး၊ ကိုယ့်ဘေးနား လူတစ်ယောက် လာထိုင်လိုက်သလို
 လေဟာပဲခဲရပေမယ့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ
 မို့ ကြက်သီးဖုကြီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားခဲ့တယ် ဆိုတာမျိုး
 ပေါ့။ သူတို့ပြောသမျှ ရွှေဖဲ တစ်ယောက် လိုက်ပါဝင်စား
 ထောင်ရင်းနဲ့ ကိုနေညီလာကို ခိုးခိုးကြည့်ငေးခဲ့ရတဲ့ ညနေ
 လေးပါ။

အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲကြတော့ ရွှေဖဲ
 ယောက်တည်း မရေရာ၊ မသေချာသော အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ ကို
 ညီလာကို လွမ်းပြီးပြန်ခဲ့ရတယ်။

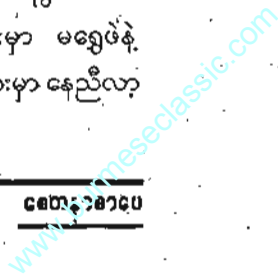
၂၉ ၁၀ ၂၇

သူ့အကြောင်းကို သတိတရ တွေးနေခိုက်မှာ စိတ်
 ဆက်သွယ်တာပဲလား၊ တိုက်ဆိုင်တာပဲလားတော့ မသိ။ နေ
 သာ ဒီနေ့ ဆိုင်ကောင်တာမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့နေ့မှာမှ ရွှေဖဲကို
 ဆုံရသည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို အတွင်းမှ ကြိုမြင်ရတာမို့
 ခင်ခဲတဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတော့မှာကို ကြိုမြင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။
 တွင်းမှသာ အပြင်သို့လှမ်းမြင်နိုင်သော မှန်တွေကြောင့် သူတို့
 ဝင်လာကတည်းက နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ မျက်နှာ
 ကြည့်သာသာ ဖြစ်မနေဘူး ဆိုတာ ကြိုမှန်းဆင်နိုင်လေသည်။

ဒီကောင်နဲ့ တွဲတုန်းပဲလား မရွှေဖဲ။

နေညီလာ စိတ်ထဲမှာ မခံချင်သလို ရေရွတ်မိ၏။

အဲဒါကို ဆယ်ရက်ကျော်လောက်က အင်းလျားမှာ မရွှေဖဲနဲ့
 ဆွဲခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြားမှာ နေညီလာ
 စရာတွေ ရှိလာခဲ့သည်။

“မင်း သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ကြည်သာထွန်း စပြောလာတာ။ သူတို့ယောက်ျားလေး လေးယောက်တည်းရှိတုန်း နေညီလားကို တရားခံတစ်ယောက် စစ်သလို သုံးယောက်ပိုင်းစစ်ချင်တဲ့ဟန်တွေနဲ့။

“ကော်ဖီဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်တာကို မင်း အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက် ... ငါ့ရဲ့ Facebook ပေါ်မှာတွေ့တဲ့ ဓာတ်ပုံကို အရေးတယူ လုပ်တယ်။ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးတောင် မေးရတယ်။ နောက်ပိုင်း ... နောက်ပိုင်းတွေမှာကွာ မင်းဘက်က မရွေ့ဖဲနဲ့ ပတ်သက်ရင် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာတွေ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ရိုးရိုးသားသား စိတ်ဝင်စားတာပါလို့ ဘယ်လိုမှ ညာပြောလို့ မရနိုင်တဲ့အချက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း တစ်ခုခုတော့ ဝန်ခံဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

တင်မောင်ဦးအသံ ညောင်နာနာက ဝင်ပင့်ပေးခဲ့သည်။ ကျောင်းစာဆွေးနွေးဖို့ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အရာတွေ ဆွေးနွေးပြီး အချိန်မဖြုန်းချင်တတ်သော ထွန်းတောက်ကတောင် တစ်ခါ ဝင်ပါလာသေးသည်။

“ငါတော့ ယုံတယ်။ မင်း မရွေ့ဖဲကို ကြိုက်နေပြီ”

တဲ့လေ ...။ နေညီလာကလည်း အလျှော့မပေးသော အသံနဲ့ ...

“မကြိုက်ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းက ကြိုက်တယ်ပြောလို့လဲ။ တွေ့လိုက်တိုင်း ရည်းစားကနိပ်စက်။ ဗိုလ်ကျတာ ခံနေရတဲ့ လူထူးလူဆန်း မိန်းကလေးကို အကြံပေးကူညီချင်တာ ကလွဲရင် ငါ့မှာ ဘာပတ်သက်မှုမှ ရှိမနေပါဘူး”

ဟု ရအောင်တော့ ငြင်းနေမိသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ပြောတာ ဝန်ခံလိုက်တော့မလိုဘဲ။ ငါ့စိတ်ထဲကို ဘယ်သူမှ မရွေ့ဖဲလောက် ဝင်မလာဘူး။ မလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ဘူး။

“အင်းလျားမှာ ဘူးသီးကြော် အတူတူ စားကြတုန်းက မင်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်သိသာတယ်။ ကောင်မလေးက လည်း မင်းပြောတာဆို ပိုအလေးအနက်ထားတဲ့ပုံပဲ။ မင်းမျက်နှာကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်ချင်နေသလိုမျိုးပဲ။ သူ့ မင်းကို ကြွနေတယ်ထင်တယ်”

“ဒီကောင်ကရော ဘာထူးလဲ တင်မောင်ဦးရာ၊ ငါတို့ဝေဖန်တော့ ဝင်ဟန်လိုဟန်နဲ့၊ ဟော ... တကယ်လည်းပြောကြရော သူ့အသံချည်းပဲ။ အသံထဲမှာကိုက ခုချက်ချင်းပဲ ဇော်သူ့ကို သွားထိုးပြီး ဆွံ့မပေးလိုက်ချင်သလိုလိုနဲ့လေ”

“နဲ့ သာမ္မေးဆိုတာ မျက်နှာကို ပျက်နေတာပဲ။ ပြီးတောင် မပြုံးတော့ဘူး။ မင်း သတိထားမိလား အဲဒီနေ့တည်းက နဲ့ သာမ္မေး ဒီကောင်ကို တအား ဂရုစိုက်ပြပြီး အရင်က ထက် အနွံအတာခံသလိုပဲ။ ဒီကောင်ကသာ အနီးမှန်နေ တာ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီညီ နဲ့ ဝိုင်းမေးကြ၊ ဝိုင်းပြောကြပေမယ့် နေညီလာဟာ ရအောင်ကွေ့ ဝိုက်ငြင်းဆန်ရင်း အဖြေကို ရှောင်ရှားခဲ့မိသည်။

ဟော ... အခု တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ နေညီလာ ဆိုင် ခဏဝင်ထိုင်တဲ့ အချိန်လေးကျမှ မရွေ့ဖဲနဲ့ ဇော်သူ ဒီဆိုင်ထဲ ဝင် လာတာ ကြုံရသတဲ့။

မရွေ့ဖဲကတော့ သူ့အာရုံနဲ့သူ၊ သူ့အဆင်မပြေမှုနဲ့ သူမို့ ကောင်တာမှာ နေညီလာ ထိုင်နေခဲ့တာကို မမြင်။ တော်ရံ တန်ရုံနဲ့လည်း ဘယ်သူကမှ ဆိုင်ကောင်တာမှာ ဘယ်သူထိုင်နေ သလဲဆိုတာ ကြည့်ခဲကြတာလည်း ပါပါသည်။

ထောင့်ကျသော နှစ်ယောက် သီးသန့်ထိုင်ရာဝိုင်း မှာ သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဇော်သူ မျက်နှာက နေညီလာ ရှိရာဘက် လှည့်ထားကာ မရွေ့ဖဲကတော့ နေညီလာ ကို ကျောခိုင်းထိုင်တဲ့ခုံမှာ ဖြစ်နေသည်။ ဇော်သူလည်း နေညီလာ ရှိရာဘက်သာ မျက်နှာလှည့်ထိုင်နေပေမယ့် သတိထားမိဟန်မတူ။

မျက်နှာမှာ မြင်တွေ့နေကျအတိုင်း မှုန်တေတေ၊ မျက်မှောင်ချိုး ြိုး၊ အရင်ကထက် ပိုတင်းမာနေသယောင်ယောင်။ မရွေ့ဖဲလည်း အရင်ကဆို ဇော်သူ ဘယ်လောက်မှန်နေနေ မျက်နှာလေးကြည် ဆာပြီး အစွမ်းကုန် ခွင့်လွှတ်ထားဟန် တွေ့ရတတ်ပေမယ့် ဒီ အစ်ခါ ဝင်လာတည်းကကို မရွေ့ဖဲကပါ တင်းမာအေးစက်နေတာ သတိထားမိပါသည်။

ဝီတိတာ သွားမေးရတာ သူတို့ တစ်ခုခုကို ချက် ချင်းပဲ ကောက်မှာသလိုဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြီးသွားတာ တွေ့ရ သည်။

“အဲဒီလိုအချိုးမျိုးတွေ လာမချိုးနဲ့ မရဘူးမှတ်”
“ဇော်သူအသံက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် မိမိမာမာ၊ ခပ်တောင့်တောင့် ပြောလိုက်တာ ကြားရသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ Taylor Swift (တေလာဆွစ်စ်(ဖ))ရဲ့ “You belong with me” သီချင်းသံ အေးအေးလေးကို ခပ်ကျယ် ကျယ်လေး ဖွင့်ထားပေမယ့် ဇော်သူ အသံကတော့ သီချင်းသံ ဝီပင် ထိုးဖောက်ပြီး ကြားလိုက်ရသည်။ Taylor Swift ကသာ သီချင်းထဲမှာ မင်းဟာ ငါနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ဆိုညည်းပြနေ ပေမယ့် ဒီစုံတွဲကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသက်ဆိုင် ချင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်တုန်းက နင် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရဲခဲ့လို့လဲ”

“တိုးတိုးပြောလည်း ရတယ်၊ မအော်ပါနဲ့။”

“ဘယ်သူ့ကို ခုမှရှက်နေရတာလဲ။ ဒီဆိုင် လူရှင်းလို့ဝင်လာတိုင်တာလေ။ ဒီဆိုင်ထဲမှာရှိမယ့် လူဆယ်ယောက်လောက်ကြားတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာအရေးစိုက်စရာရှိလဲ ... ရှစ်(ထ်)”

“ရွှေဖဲ နင်နဲ့လိုက်ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နင် မရမက ကားပေါ်ဆွဲခေါ်လို့ ပါလာတာ၊ ပြေရှင်းစရာ ရှိတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ။ အနိုင်ကျင့်ပြီး မပြောနဲ့။ ရွှေဖဲ အခုကစပြီး ခော်သူ အနိုင်ကျင့်တာကို လုံးဝငြိမ်မခံတော့ဘူး။ ရွှေဖဲ ဒီနေ့ကစပြီး ခော်သူ လောင်းရိပ်အောက်က ထွက်တယ်”

“အဲမှာ ... တောက်၊ နင် ဒါမျိုးပြောရဲစရာလား။ ငါ့ကို နင်ကစပြီး လမ်းခွဲရဲစရာလား၊ မရဘူး မှတ်လိုက်။ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ငါ မသေသေးသရွေ့လည်း နင်ဟာ ငါနဲ့ဆိုင်တယ်။ ငါ သေသွားပြီး နင်မသေသေးရင်တောင် နင်ကို ငါ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ နင်နားကပ်ပြီး နေဦးမှာပဲ ကြားလား။ လုံးဝအဲဒီစကားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်။ ပြန်ပြောစမ်း ... ရွှေဖဲ ဒီစကားကို ရုပ်သိမ်းပါတယ်၊ ခော်သူ့ ပဲ ချစ်ပါတယ်၊ ခော်သူ့ကိုပဲ လက်တွဲမယ်လို့ ပြန်ပြောစမ်း”

ခော်သူ့အသံ တော်တော်ကျယ်လှသဖြင့် ဆိုင်ထဲမှာ ခိုနေသော စားသုံးသူ အနည်းငယ်ရော၊ ဝိတ်တာရော အားလုံး ဆတိထားမိကာ သိသိသာသာ ကြည့်နေကြတော့သည်။ ခော်သူ့အာ ဒါကိုလုံးဝဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့ကိုထိုသို့ကြည့်လေလေ၊ အလိုလို ဆဝင်မြင့်ပြီး ပိုလုပ်ပြချင်လေလေဖြစ်သော မူမမှန်မှုကို တွေ့နေရသည်။

ချစ်သူရည်းစား မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် နိုင်ပြခြင်းဟာ သူ့အတွက် အတော်ကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည်ဟု အထင်မှာ။ အမြင်မှားနေသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ ဘယ်လိုများ ဒီအတွေးအခေါ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သည်မသိ။

“ဟေ ... ရွှေဖဲ၊ ငါ ပြောနေတယ်၊ ငါ အမိန့်ပေးနေထယ်၊ ငါ ကြားချင်တာကို ပြန်ပြောစမ်း”

ဝိတ်တာသည် သူတို့နား ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ကပ်သွားပြီး သူ့ဆီမှာတဲ့ မေ့မိရှိတ်နှစ်ခွက်ကို သွားချတာ တွေ့ရသည်။

ခပ်မြန်မြန် ချပြီးတာနဲ့ ကပ်ချောင်းချောင်း ပြန်လစ်သော ဝိတ်တာကို ကျန်တဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝိတ်တာတွေက ခိုင်းရယ်နေကြပါသည်။ နေညီလာကတော့ အများရေ့မှာ အရက် တွဲနေရတဲ့ ရွှေဖဲကိုကြည့်ပြီး ရှင်ထံမှာ နင့်နေတော့သည်။

သူတို့စကားပြောကြတဲ့ အသံဟာ ခပ်တိုးတိုး မဟုတ်ဘဲ သိသိသာသာကို ကျယ်နေလေရာ သူတို့ပြောသမျှ အလုံး ကြားနေရသည်။

“ရွှေဖဲ နင့်ကို မချစ်တော့ဘူး ဇော်သူ။ ဒီတော့ လမ်းခွဲဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ မချစ်တာကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီးတော့လည်း တွဲမနေချင်ဘူး။”

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့မချစ်ရမှာလဲ။ ချစ်ရမယ်၊ ဒီကမ္ဘာကြီး မှာ နင်ချစ်ရမယ့်သူ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ။ ဘယ်ကောင် ကိုမှ နင်မချစ်ရဘူး။ နင် လုံးဝစိတ်မဝင်စားရဘူး။”

“ရွှေဖဲမှာ တကယ်ချစ်ရတဲ့သူ ရှိနေပြီ”

“တော်စမ်း ... ပါးစပ်ပိတ်”

ဇော်သူဟာ ထိုစကားကို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင် အောင် နာကျင်သွားဟန်ဖြင့် ရွှေဖဲကို လက်တောင်ရွယ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားပါသည်။ ရွှေဖဲ ယောင်ပြီး မျက်လုံးတောင် မှိတ်သွားတဲ့ အထိ ထိတ်လန့်သွားတာ တွေ့ရလျှင် နေညီလာ ရုတ်တရက် ဆိုင်ကောင်တာမှ ထပြီးရပ်လိုက်မိတော့သည်။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီစကားမျိုး ပြောရဲရင် ပြောကြည့်၊ နင် အသေပဲမှတ်”

“နင်သတ်ချင်ရင် သတ်လိုက်။ ရွှေဖဲကတော့ ကိုယ်တကယ် ချစ်တဲ့သူ ရှိနေတာကို မရှိပါဘူးလို့ ညာလည်းမပြောဘူး။ တကယ်မချစ်တဲ့သူကိုလည်း ချစ်ပါတယ်လို့လည်း ဟန် ဆောင်မနေချင်ဘူး။”

“တောက်”

ဇော်သူဟာ တောက်ခေါက်သံ အကျယ်ကြီးခေါက် ပြီးတာနဲ့ လက်က ဖျတ်ခနဲ သူ့ရှေ့ရှိ မေ့ခံရိုက်ခွက်ကို ကောက် ကိုင်လိုက်ကာ ရွှေဖဲ၏လည်ပင်းဆီသို့ ပက်လိုက်တော့လေသည်။ နို့အေးရည်တွေဟာ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်ဆီမှတစ်ဆင့် ရွှေဖဲ၏အင်္ကျီ ပေါ်ကိုပါ စီးကျလာခဲ့သည်။

နေညီလာသည် အဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ထိုစားပွဲရှိရာဆီ ရောက်သွားပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ စိတ်ရဲ့စေ့ဆော်မှုကြောင့် ရောက်သွားရလေရာ ဘယ်လိုလျှင်မြန်မှု မျိုးနဲ့ လျှောက်သွားခဲ့သလဲပင် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားလိုက်မိ ချေ။

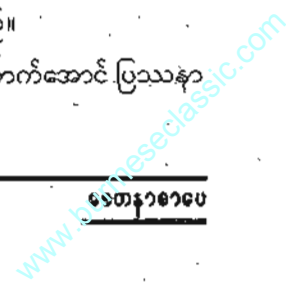
ရွှေဖဲသည် အရှက်ကြီးရှက်ကာ ထ၊အရပ်မှာ နေညီ လာ အနားကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတာကို ကြိုလိုက်ရလျှင် ရှက် သာစိတ်၊ အံ့ဩသောစိတ်တွေနဲ့ ငေးကြောင်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ရွှေဖဲ နှုတ်ဖျားမှ ဘာမှမပြောခင် ဇော်သူကတော့ နေညီလာကို မှတ်မိလျက် ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

လို့ ခပ်မာမာ မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ဆိုင်ထဲမှာ ဒီလိုမျိုး ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာ မမြင်ချင်ဘူး”

“ဘာ ... ဘာ ငါ့ဆိုင်လဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဆိုင်မို့ ငါ့ဆိုင်လို့ ပြောတာ။ ငါ ကောင်တာမှာထိုင်ပြီး မင်းတို့ဝင်လာတာကို ကြည့်နေခဲ့တယ်လေ”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါရတာလဲ၊ ဒီမှာလာထိုင်တယ်၊ အခကြေးငွေပေးပြီး ဒီဖျော်ရည်ကို မှာတယ်၊ ငါ့ဘာသာ သောက်ချင်ရင်သောက်မယ်၊ မသောက်ချင်ရင် မသောက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဖန်ခွက်ကွဲသွားရင်တော့ လျော်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ငါပြောချင်တာက မင်း ဒီခွက်ထဲက အရည်ကို မင်းဘာသာ မသောက်ချင်ရင် သွန်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်။ မကျေနပ်ရင် ခွဲပစ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းကလေးက အရှက်ကွဲရအောင် လုပ်တာလဲ။ မင်း လူစိတ်မရှိဘူးလား၊ ယောက်ျားမပီသဘူးလား”

“ဟား ဟား ဟား ... လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် ရောက်လာတာကိုး။ ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ မဆိုင်တဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ဘာမှရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ မင်းကတော့ မရွေးမရွေး စောင့်ရှောက်ချင် စိတ်တွေနဲ့ ဒီနားရောက်လာတဲ့အားကိုး”

“စောင့်ရှောက်သင့်ရင် စောင့်ရှောက်ရမယ်ကွ။ မင်းလို လူရမ်းကားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသည်းခံစိတ်နဲ့ တွဲနေမှန်းမသိတဲ့ မရွေဖဲကို မင်း နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း အနိုင်ကျင့်လို့ မရအောင် ငါ့ စောင့်ရှောက်ရမယ်”

“သူ ငါ့ကိုချစ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲ သည်းခံနေနေ။ မင်း အပူ ဘာပါလဲ”

ဇော်သူ အဲဒီလိုပြောလိုက်သံ အဆုံးမှာ ရွှေဖဲသည် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေလျက် (ခုနက မေ့ခံရှိတ်နဲ့ အပက်ခံလိုက်ရတာတည်းက ရှက်ပြီး မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေခဲ့တာ) မခံမရပ်နိုင်သော မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘာထပ်ပြောရဦးမှာလဲ။ နင့်ကို မချစ်ဘူး။ မချစ်တော့လို့ လမ်းခွဲမယ် ပြောပြီးပြီလေ။ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ဘူး ဇော်သူ”

ဟု ဗလုံးဗထွေး ဝင်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

ဇော်သူဟာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာပြီး ရွှေဖဲခံလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့သည်။ ရုတ်တရက်မို့ အငိုက်မိပြီး ဇော်သူဘက် ယိမ်းယိုင်ပါသွားသည်။ ဆွဲလိုက်ပုံက အကြမ်းပတမ်းလည်း နိုင်တာမို့ ရွှေဖဲဟာ အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ် ဆော့မတတ် ဇော်သူဘက် ပြိုလဲသလို ပါသွားတာဖြစ်ပါသည်။

“နင် ဘယ်တော့မှ ငါ့ကိုလမ်းမခွဲရဘူး၊ လာ ... ပြန်မယ်နောက် ... ဒီဆိုင်ကို ဘယ်တော့မှ မလာဘူးဆိုတာ ထင်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကက်စတန်မာတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကို တာကို ဝင်စွက်ဖက်တဲ့ဆိုင်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလာဘူး”

“ဇော်သူ ... နင်ဘာသာပြန်၊ ငါ မလိုက်ဘူး”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

ဇော်သူဟာ ရွှေဖဲ အော်ပြောတာကို လုံးဝနားထောင်ဘဲ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လိုက်လျှင် ရွှေဖဲကလည်း ပြန်ရန်နှင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသောအခါ နေညီလာသည် ရွှေဖဲဒီအတိုင်း ကြည့်မနေရန်တော့တာကြောင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... သူ့မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်မင်း လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ဝင်တားလိုက်ရဲတော့သည်။

တကယ်တော့ စိတ်ရဲ့အလိုဆန္ဒအရ နှစ်ခါတော့မစဉ်းစားမိလိုက်ဘဲ ဝင်ပါပြီးမှ နောင်တရတော့မလို့ဖြစ်ပြီး တွေဝေနေခဲ့တာပါ။ သူတို့ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကောက်ရန်ဖြစ်ပြီး မကြာခင် ပြန်တည့်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုသော အတွေးတွေဝေနေတုန်း တစ်ဖက်မှာက ဝရန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်နေတာမို့ သူ ဒီအတိုင်းကြီး ကြည့်မနေရန်တော့။

“ငါခေါ်ရင် သူ့ လိုက်ကိုလိုက်ရမယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလိုမတူဘဲ အတင်းဆွဲခေါ်ရင် မင်းကိုဖမ်းချုပ်ပြီး ထောင်ထဲပို့လို့ ရတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“အဲဒီလို လာဖြစ်ခြောက်နဲ့၊ ကြောက်ပြီး ငြိမ်ကုပ်သွားမယ်များ ထင်လား”

နေညီလာသည် ဆိုင်ထဲကို ဝေကြည့်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ မြင်တယ်နော်။ ဒီကောင်လေးဟာ ကောင်မလေးကို အလိုမတူဘဲ အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်နေတယ်။ ကောင်မလေး ဣန္ဒြေသိက္ခာပျက်အောင်လည်း လူပုံလယ်မှာ အရှက်ခွဲတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝိုင်းတားဖမ်းချုပ်ပြီး ရဲစခန်းပို့ချင်ရင် ရတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်သူဝင်ပါပြီး သူ့ကို ရဲစခန်းပို့မလဲ”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မေးလိုက်ပါသည်။

လာရောက်စားသုံးနေသူတချို့ အသာထားဦး။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝိတ်တာတို့၊ ဧည့်ကြိုတို့၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သူတို့၊ အောက်ဖေးစားဖိုဆောင်မှာ အစားအသောက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တဲ့သူတို့ အားလုံးလိုလို အပြင်ရောက်လာကြပြီမို့ သူတို့ဟာ ဆိုင်ထဲရောက်နေသော နေညီလာဘက်လိုက်ပြီး ...

“ကိုနေညီလာနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းချုပ်ရဲစခန်း ပို့ကြတာပေါ့”

“ပြောနေ ကြာတယ်၊ ခုပဲ ဝိုင်းဖမ်းကြမလား”

“ကောင်မလေးကို အသာတကြည် ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားရင် ထွက်သွား။ ကောင်မလေးကို ဆက်ပြီးဆွဲခေါ်နေမဆိုရင်တော့ ငါတို့ကလည်း လက်မနှေးဘူးနော်”

“အစတည်းက မတရားလို့ ကြည့်နေတာကွာ။ ကိုယ်မဆိုင်တာတောင် လက်က ယားနေခဲ့သေးတာ။ ငါတို့ Boss ကိုနေညီလာနဲ့ဆိုင်တဲ့ အသိမိတ်ဆွေဆိုဝမ်းသာအားရနဲ့ကို ဝင်ပါလိုက်ရသေးတာပေါ့”

ဝိုင်းပြောကြသံတွေနဲ့အတူ အားလုံးကပါ အနားဝိုင်းလာလေရာ ဇော်သူ ဖြိုသွားပါသည်။ တကယ်မလုပ်ဘူးပြီ၊ အော်ကျယ်၊ အော်ကျယ် ပြန်ပြောရဲပေမယ့် တကယ်လည်း ရဲစခန်းပို့ခံရမယ်၊ ထောင်ထဲသွင်းခံရမယ်ဆိုတော့ သူ ကြောက်သွားပါသည်။

ရွှေဖဲ၏လက်မောင်းကို ဆောင့်တွန်းလွှတ်ပေးလေသည်။ ဖြိုလဲသွားတဲ့ ရွှေဖဲ ရွှေမကျသွားခင် နေညီလာဆုံး ထိန်းထားပေးလိုက်ရသည်။ ရွှေဖဲသည် ရှက်ရလွန်း၍ ကြီးတင်ပင် ငိုကြွေးနေကာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေနေပြီး ဘာမှကို မမြင်တော့သလို ခံစားနေရသည်။

“အားလုံးကို မကျေဘူးမှတ်၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တွေကြသေးတာပေါ့ နေညီလာ”

မျိုး
နီ

www.burmeseclassic.com

၁၄၈

သူ့ဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေတဲ့ ရွှေဖဲ
နေညီလာ ဘယ်ကဘယ်လို စကားစပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ
သည်။ ဇော်သူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ မရေးမနောင်းလေးဝဲ

“ရွှေဖဲလည်း ပြန်တော့မယ် ကိုနေညီလာ”

ဟု ပြောလာခဲ့သည်။

ရဲစ

သူ

ဆိုင်ထဲမှာ နေညီလာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆက်မထိုင်
ဘကြောင့် ...

“ပါ အပြင်ထွက်လိုက်ခဲ့မယ်”

အပေးပြီး စိတ်ချရသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်

က ရွှေဖဲနဲ့အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။

နတော

လို အသံ

ကောင်တာမှာ ထားခဲ့

“မရွှေဖဲ ကားပါလာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဇော်သူ့ကားနဲ့
အတူတူ လာတာလား”

ဟူ၍ မေးလိုက်ပါသည်။ ရွှေဖဲရဲ့ကားကို နေညီလာ
တံမိ။ သိလည်း မသိပါ။

“ဇော်သူ့ကားနဲ့ လာတာပါ”

“ဒါဖြင့် အခု အိမ်ပြန်မှာလား”

“အိမ်ပဲ ပြန်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ လက်ခံချင်ရဲ့လား”

ရွှေဖဲ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ တစ်ချက်သာကြည့်

ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

အဲဒီနောက်တော့ နေညီလာကားပေါ် ပါလာခဲ့ပေ

ရွှေဖဲ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ဟာ ရွှေဖဲကို

ကူးကြီး ရှော့(ခ)ရစေသလို တစ်ခါမှလည်း ဒီလောက်ထိ ရုပ်

ဆင်းပျက်ကြီး လူတွေသူတွေကြားထဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာမျိုး

မကြုံတာမို့ လူကရှက်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေ

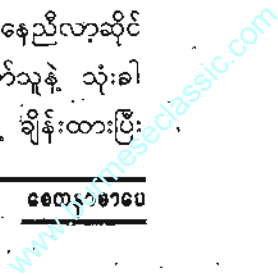
သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှတောင် ရဲရဲပြန်မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကိုနေညီလာ ဆိုင်မှာမှ ဖြစ်ရသော ပြဿနာကြောင့်

ပို၍ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်။ ဒီဆိုင်ဟာ ကိုနေညီလာဆိုင်

ကို မသိခဲ့ပါဘူး။ အရင်တည်းကလည်း ဇော်သူနဲ့ သုံးခါ

အတူ လာဖူးသလို၊ တစ်ခါကလည်း ဇော်သူနဲ့ ချိန်းထားပြီး

လာစောင့်နေတော့ ဇော်သူ ပေါ်မလာခဲ့တာမို့ ရွှေဖဲ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်ပြီး ပြန်ခဲ့ဖူးတာပါ ပေါင်းရင် လေးခါတောင် ရောက်ဖူးတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုနေညီလာဆိုင်မှန်း မသိခဲ့ရသလဲ။

“ခုနက ...”

“တကယ်တော့ ရွှေဖဲက ...”

ရုတ်တရက် စကားပြောမယ့် ပြောတော့လည်း နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ကိုယ်စီပြောမိကြသောအခါ သံပြောတစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သွားပါသည်။ နှစ်ယောက်သားလည်း ဒီတော့မှ တင်းကျပ်နေတဲ့စိတ်တွေ အနည်းငယ်ပြေသွားသလိုဖြင့် အထွက် ရယ်မိလိုက်ကြပါသည်။

“ကဲပါ ... မရွှေဖဲပဲ အရင်စပြောပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနေညီလာ ပြောပါ၊ ကိုနေညီလာ အကြီးပဲ အရင်ပြော”

“Lady's First လေး၊ အမျိုးသမီးကို အရင်ဦးစားပေးရမယ်။ ဒီတော့ မရွှေဖဲ အရင်ပြော”

“ရွှေဖဲမှာ ပြောစရာတွေက အများကြီး ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုနေညီလာပဲ အရင်ပြောပါ။ ကိုနေညီလာ ပြောတာတွေကိုလည်း ရွှေဖဲ ကြားချင်သေးတယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ စပြီးပြောပါစေခင်ဗျာ”

ကိုနေညီလာ ခပ်နောက်နောက်ကလေး တရိုတသေ ခနဲ ခေါင်းညွတ်ပြီးပြောတော့ ရွှေဖဲ ရယ်သည်။ သူ့အနားမှာ မရရင် ရွှေဖဲဘဝမှာ တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုမျိုးကို တယ်။ ရွှေဖဲ သူ့အနားမှာ တစ်သက်လုံး နေပါရစေလို ဆုတောင်းချင်ပါရဲ့။

“ဪ ... ခုနက အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဇော်သူဟာ ရွှေဖဲကိုမဲပြီး ရန်လိုနိုင်သလားလို့ သိချင်လို့ပါ”

“ဇော်သူကို သတိထားပြီးတော့ ရှောင်ရမှာပေါ့၊ သူကတော့ ဟိုမဲ ဒီမဲ လုပ်မှာပဲ။ သူ့မှာ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတယ်”

“Anger Management ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးဘူး”

“Anger Management ဆိုတာက ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ဖို့ စိတ်ကို လေ့ကျင့်ပေးတာမျိုးပေါ့၊ ဇော်သူဆို အဲဒီသင်တန်း တက်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ဖို့လိုတယ်”

“ကိုနေညီလာက ရွှေဖဲနဲ့ ဆိုင်တယ်ထင်လို့ လာပြောနေတာလား”

နေညီလာ ဘာမှမဲပြောပါ။ ရွှေဖဲနဲ့ ဇော်သူက ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကောက် ရန်ဖြစ်တာမျိုးဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ်ထင်သဖြင့် မပြောလိုတာ ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေဖဲဟာ ဇော်သူ အပေါ် ဘယ်လောက်

ချစ်ထားသလဲဆိုတာ မသိနိုင်တာမို့ စကားအကုန် မပြောလိုက်ရဲပါ။

“ရွှေမဲ သူ့ကို တကယ် စိတ်ကုန်သွားလို့ လမ်းခွဲခွဲ ဆွေးနွေးတာပါ။ ကိုနေညီလာ ဆိုင်ကိုလည်း သုံးလေးခေါက်လောက် ရောက်ဖူးပါတယ်။ ကိုနေညီလာ ဆိုင်မှန်သိကို မသိဘူး။ ဒီနေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံသွားတာ။”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုင် ဖြစ်နေတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ မရွှေမဲကို သူ ခုနကလို အကြမ်းပတမ်း ဆက်ဆံနေတော့ ကျွန်တော် ဝင်ပြောပေးလို့ ရတာပေါ့။ တကယ်လို့ တခြားဆိုင်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ဝင်ပါရုံကြံမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဝင်ပါမိတာပါ။”

“ကိုနေညီလာ ဝင်ကူတာကို ရွှေမဲ ကျေနပ်ပါတယ်။ ရွှေမဲ အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေမဲကို ဂရုတစိုက်ရှိတာ သိရလို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ရွှေမဲ စိတ်ပူတာက ဇော်သူ ကိုနေညီလာကိုပါ မဆီမဆိုင် လာမိမှာ စိုးလို့ပါ။”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားလေးချင်းပဲ။ မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထတော့ မနီပေမယ့် သူ လာထိုးရင်တော့ ပြန်ကိုးဖို့ ဝန်မလေးဘူး။”

“ရွှေမဲ တကယ်တော့ သူ့ကို ချစ်လည်းမချစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ ရွှေမဲကို အသည်းအသန် လိုက်ပြပြီး အားလုံးရှေ့မှာ အားကျရလောက်အောင် ခယပြတော့ မိန်းကလေးပီပီ ဒါကို သာယာယစ်မှု၊ ခွဲမိတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်အပေါ် အရူးအမူး ချစ်ပြတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိတာဟာ ဂုဏ်ယူစရာကြီးလိုလို ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ သာယာယစ်မှုမျိုး၊ ဂုဏ်ယူမှုတွေကပဲ ရွှေမဲ သူ့ကို လက်ခံဖို့ တွန်းပို့ပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ရွှေမဲ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားခဲ့တာ။”

နေညီလာ ကားကိုမောင်းနေရင်း နားထောင်နေပါသည်။ ရွှေမဲ လိပ်စာပြောထားတဲ့ အိမ်ကတော့ နီးလာပြီ။ ရွှေမဲ ပြောတာတွေလည်း နားထောင်ချင်တယ်။ ရွှေမဲကို ခဏခွင့်တောင်းပြီး လမ်းဘေးကားရပ်လို့ရတဲ့ နေရာမှာ ကားခဏရပ်ရင် ကောင်းမလား။

“ရွှေမဲ အိမ်နီးလာပြီ ကိုနေညီလာ”

“အင်း ... သိတယ်၊ မရွှေမဲ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ရှင်”

“ဪ ... ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဆိုတာက အခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်နေ”

လား။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြောပြလိုက်ရရင် ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေ သက်သာမယ် ထင်လားလို့ပါ။”

“.....”

“မရွှေဖဲ သဘောပါ။ အိမ်ပြန်တော့မယ်ဆိုလည်း ရတယ်၊ ပို့ပေးမယ်နော်”

“ရွှေဖဲက ဟို ... ရွှေဖဲက ကိုနေညီလာကိုပဲ စကားပြော ချင်တာ။ ကိုနေညီလာ နားထောင်ချင်ရဲ့လား။”

“နားထောင်ချင်တာပေါ့”

“ဒါဆို ရွှေဖဲ မပြန်သေးဘူး။ ကိုနေညီလာကို အကုန် ပြောပြပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဒါဆို ဒီနား ကားခဏရပ်လို့ရတယ်၊ ရပ်လိုက်မယ်၊ ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

ရွှေဖဲ ကိုနေညီလာကို သဘောကျတာက အဲဒီအချက် တွေပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ သူ့ဆန္ဒကို အရင်မပြော ဘူး။ အရင်ဦးစားမပေးဘူး။

တစ်ဖက်သားကို အရင်ဦးစားပေး တတ်တာလေး တွေက ရွှေဖဲကို အရည်ပျော်စေပါတယ်ရှင်။

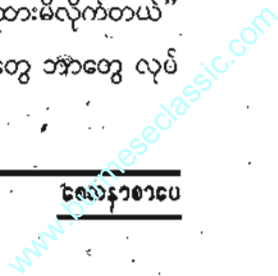
“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး၊ မရွှေဖဲနဲ့ ဇော်သူ့အကြောင်း”

နေညီလာက စတီယာရင်ပေါ် လက်တစ်ဖက် ထောက်ကာ ကိုယ်ကို ရွှေဖဲဘက် တစ်ခြမ်းစောင်းလှည့်ကာ ထောက်ထားသောလက်ရဲ့ လက်သီးဆုပ်နဲ့ သူ့နားထင်ကိုပါမို့ ပြီး ဒီဘက်လှည့်ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ ရွှေဖဲကတော့ ခြေထောက် ချိတ်၊ ကျောမို၊ လက်ကလေးပိုက်ထိုင်ကာ ကိုယ့်ကို သေသေ ချာချာ အရေးတယူကြည့် နားထောင်နေသော ကိုနေညီလာကို (အထူးသဖြင့် ကိုနေညီလာရဲ့ အကြင်နာမျက်ဝန်းများကို) ရင် တခုခုနဲ့ ခံယူရင်း ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ကြိုးစားကာ ပြောပြနေ ရသည်။

“စေချင်းတုန်းကရော ဇော်သူက မရွှေဖဲကို အနိုင်ကျင့် တာပဲလား”

“ရည်းစားဖြစ်စကတော့ အနိုင်မကျင့်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူက သူများကို ဦးစား မပေးတတ်ဘူး။ သူ့ဆန္ဒပဲ အရင်ဦးစားပေးတဲ့စိတ်ရှိတယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူပဲ အမြဲ Top Priority ပေါ့။ ထိပ်ဆုံး ဦးစားပေးပြီးမှ ရွှေဖဲက သူ့ရဲ့ Second Priority ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ စေချင်းမှာတည့်က သတိထားမိလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့ မရွှေဖဲ စိတ်ကောက်မိတာတွေ ဘာတွေ လုပ် ဖူးလား”

“စိတ်ကောက်တာပေါ့။ မိန်းကလေးပဲ။ ကိုယ့်ကို ရည်းစားက ဦးစားပေးအဆင့်မှာပဲ ထားစေချင်တာပေါ့”

“သူက ပြန်ချော့လား”

“သူ ပြန်ချော့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ချော့ပုံကလည်း သိပ်တော့ ထောင့်မကျိုးခဲ့ဘူး”

“ဘယ်လိုမျိုးမို့လဲ”

ရွှေဖဲသည် ဇော်သူ ပထမဦးဆုံး ပြန်ချော့စဉ်က ကြားခဲ့ရဖူးသည်တို့ကို ပြန်သတိရမိရင်း ရင်ထဲမှာ နောင်တထပ်ရချင်သွားပြန်သည်။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြေပြေရသလဲ။ ငါ တော်တော်တုံးတုံး ညံ့ဖျင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။

“ရွှေဖဲနော် ကိုယ် ပြန်ချော့တုန်း စိတ်ကောက်ပြေလိုက်။ ကိုယ့်က ဘယ်သူ့အပေါ်မှ သည်းခံခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူး။ ရွှေဖဲက ပထမဦးဆုံးပဲ။ ရွှေဖဲမို့ ကိုယ်သည်းခံပြီး ပြန်ချော့တာ။ အိမ်မှာဆို အမေတောင် ဒီလောက် သည်းခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ရွှေဖဲ ဘာသာလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး။ စိတ်ကောက်တဲ့ အကြောင်းအရာက မှန်လား၊ မှားလားဆိုတာ”

သူ အဲဒီလို ပြောလာတော့ ရွှေဖဲကလည်း ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ပြီး ...

“မှန်တာပေါ့။ ဘာလို့ မမှန်ရမှာလဲ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ရည်းစားက ကိုယ့်ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးစေချင်တာပဲ။ အဲဒါ မှန်တာပေါ့။ ဇော်သူက ရွှေဖဲကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဇော်သူ့ဆန္ဒတွေသာ ဦးစားပေးနေတာမို့ ရွှေဖဲ စိတ်ကောက်တာ မှန်တယ်”

“ဟား ဟား ... အဲဒါ မမှန်ဘူး၊ မှားနေတာ။ ကိုယ့်ဘက်က ရှင်းတယ်လေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အချစ်ဆုံးကွ မှိတ်ထား။ ကိုယ့်အသက်ထက်ကို ပိုချစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ပိုချစ်ပါတယ် ညှာဖြီးပြီး ရည်းစားကို လိမ်နေတာကိုမှ မင်းက ယုံချင်တာလား။ အဲဒါကိုမှ မှန်တယ်ထင်တာလား။ လုံးဝမမှန်ဘူး။ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ်လိမ်နေတာ မှားတာပေါ့။ ဟန်ဆောင်မှုတွေပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ မင်းကို အမှန်အတိုင်း တွေ့နဲ့ပဲ ဆက်ဆံပြတာ။ နှစ်ယောက်အတူတူ သဘောတူလို့ ချိန်းတွေ့တယ်။ သူ့ဦးစားပေးရမယ်။ ငါ့ဦးစားပေးရမယ်နဲ့ တွက်ချက်နေရရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ကြလို့ ရည်းစားဖြစ်ပြီးပြီပဲ။ ဘယ်သူ့ဆန္ဒပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဦးစားပေးတယ်လို့ မမြင်ဘဲ ငါတို့ စိတ်တူကိုယ်တူရှိလို့ လုပ်တာပဲလို့ မြင်တတ်ရင် ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေဖဲကသာ အတော့”

အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ မှားနေတာ။ သူများပြောတာတွေ နားယောင်နေတာ”

ရွှေဖဲဟာ အဲဒီတုန်းကတော့ မအူမလည်နဲ့ ဇော်သူ စကားကိုတောင် နားယောင်ခဲ့မိသည်။

သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ကို ချက်ကျလက်ကျ ရှင်းပြခဲ့တာမို့ ရွှေဖဲကပဲ အတွေးအခေါ်တွေ မှားနေခဲ့သလိုထိ ထင်မိသွားသည်။

ဒီလိုတွက်ကပ်ပြီး စိတ်တွေကော်ကံနေခဲ့မိသော ကိုယ့်ဘာသာပင် ရှက်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားခဲ့သေးသည်။

ရွှေဖဲက နဂိုစည်းကမ်း တိုးအပြီး သူများအကြောင်းကောင်းရင် နားယောင်တတ်တာလည်း ပါသည်။ ဇော်သူလည်း ရွှေဖဲနဲ့ဆိုရင် ငယ်ငယ်တည်းက တွေ့မြင်လာသူ၊ အကြောင်းသိ ဖြစ်လေရာ ရွှေဖဲကို ဘယ်လိုပြောရင် ရမယ်၊ ဘယ်လိုဆွဲရင် ရမယ်ဆိုတာ အကဲဖမ်းမိကာ အပြောကောင်းကောင်း ရွှေဖဲကို သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဒီကောင် တော်တော် လူလည်ပဲ”

ကိုနေညီလာသည် ရွှေဖဲ စကားဆုံးတော့ ဟက်တစ်ချက်ရယ်ကာ ထိုသို့ မှတ်ချက်ချသည်။

“သူက သိပ်လည်တယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်း ရွှေဖဲ တဖြည်းဖြည်းတော့ လေ့လာတတ်လာပါတယ်”

“မရွှေဖဲကို သူ ချစ်တော့ ချစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူ အနိုင်ကျင့်တာတွေ ကိုယ်ထိလက်ရောက် နာကျင်အောင် လုပ်တာတွေ လုပ်တတ်လဲ မသိဘူး။ အခုလည်း သူ မရွှေဖဲကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲခေါ်သွားလို့ လက်မောင်းမှာ သူ့လက်ချောင်းရာကြီး ညှိပြီးကျန်ခဲ့တယ်”

လက်မောင်းသားလေးတွေ ပေါ်နေသော အင်္ကျီလေးနဲ့မို့ ရွှေဖဲ လက်မောင်းမှာ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဇော်သူရဲ့လက်ချောင်းရာတွေကို သတိထားမိပြီး နေညီလာ ပြောလိုက်မိသည်။ ရွှေဖဲ ရှက်ပြီး သူ့လက်မောင်းသူ ကျန်လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်တာတွေ့မှ ...

“ဆောရီး ... ကျွန်တော် မတော်တဆ မြင်သွားလို့ ပြောမိတာ”

ဟု ဇီတောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ရပါတယ်၊ ရွှေဖဲ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး”

“အိမ်နောက်ရင် ဆေးလေး ဘာလေး လိမ်းလိုက်ဦး၊ မိဘတို့ အစ်ကိုတို့ ဘာတို့ ရှိခဲ့ရင် မြင်မှာစိုးရင် လက်ပြတ် မဝတ်နဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မရွှေဖဲ ပြန်ချင်ပြီလား”

“ခုန ကိုနေညီလာ မေးထားတဲ့ဟာကို မဖြေရသေးဘူး”
“ဘယ်ဟာလဲ”

“သူ ရွှေဖဲကို ဘာကြောင့် အနိုင်ကျင့်လဲဆိုတာ”

“ဪ ... အင်း ... ပြောပါဦး”

“သူတို့က မျိုးရိုးလိုက်တာထင်တယ်၊ သူ့အဖေကလည်း မိန်းမသိပ်နိုင်တာ၊ သူ့အမေကို သိပ်နိုင်တယ်တဲ့။ လူ့ရှေ့ သူရှေ့လည်း အော်ရင်အော်တယ်။ စိတ်ဆိုးရင် တွေ့တာနဲ့ ကောက်ပေါက်တတ်တယ်။ ရိုက်လည်းရိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုပဲ သူ့အဘိုးတို့၊ ဦးလေးတို့ အကုန်ပဲ မိန်းမကို နိုင်ကြတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အဲဒါကို ဂုဏ်ယူစရာကြီးလိုလို တပြောပြောလုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရွှေဖဲကိုပါ သူက အဲဒီလို စပြီးဆက်ဆံလာတာ”

“မရွှေဖဲ ဘာလို့ ငဲ့ခံလဲ”

“ရွှေဖဲ မသိဘူး ကိုနေညီလာ။ ဘာကြောင့် ရွှေဖဲ သူနိုင် သမျှ ငြိမ်ခံပြီး တစ်နစ်ကျော်တောင် ရည်းစားသက်တမ်း ကြာအောင် တွဲလာလဲ မသိပါဘူး။ အဲဒါကို ခုထိ ကိုယ့် ဘာသာ စဉ်းစားအဖြေရှာကြည့်လို့တောင် မရဘူး”

“အေးလေ ... ထားလိုက်ပါ။ မရွှေဖဲ အဖြေရှာမရတာ မပြောနဲ့။ ဇော်သူ့အဘိုး အနိုင်ကျင့်တာခံနိုင်တဲ့ အဘွားတို့၊ ဇော်သူ့ဦးလေး အနိုင်ကျင့်တာခံနိုင်တဲ့ အဒေါ်တို့၊ ဇော်သူ့

အဖေ အနိုင်ကျင့်တာ ခံနိုင်တဲ့ ဇော်သူ့အမေတို့မှာလည်း အဖြေရှိမယ် မထင်ဘူး”

ရွှေဖဲသည် အိမ်ပြန်မရောက်ခင်လေးမှာ ကိုနေညီလာ သိအောင်တော့ တိကျသောအသံဖြင့် ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာပါတယ်၊ ရွှေဖဲ သူ့ကို တကယ်ပြတ်တာပါ။ ရွှေဖဲ သူ့ကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာ သေချာနေမှတော့ ဘာကြောင့် မပြတ်ရဲစရာရှိလဲ”

ကိုနေညီလာကတော့ ရွှေဖဲကို ငေးကြည့်ကာ နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။ ဇော်သူ့ကို တကယ်မချစ်ဘူး။ ကိုနေညီလာ ကိုတွေ့မှ ရွှေဖဲ တကယ်ချစ်ရတဲ့သူ တွေ့ပြီဆိုတာ သိလာတယ် ဆိုသော စကားစုလေးကိုတော့ ရွှေဖဲ ပြောမထွက်ရဲပါဘူး။ ရွှေဖဲ ခင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုနေညီလာမှာက ချစ်သူရှိနေပြီးသားလေ။ ရွှေဖဲ သူ့များရည်းစားကို လူမယူတတ်ဘူး။ လုလည်း မယူရဲဘူး။ ဝင့်လိုက်မှာကြောက် လို့ပါ။

www.burmeseclassic.com

နို့ သာ မွှေး

“သူများစုံတွဲကြားထဲ ဝင်ပါတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ တော်ကြာ သူတို့ချင်း ပြန်အဆင်ပြေသွားတဲ့အခါ နင်ပဲ ဝင်ကြီးဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

နို့ သာ မွှေးသည် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြနေသော နေညီလာ စကားအဆုံးတွင် ထိုသို့ ဝေဖန်လိုက်ပါသည်။ နို့ သာ မွှေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မပူပင်ဘဲ နေလို့မရတော့။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပြီ။ နေညီလာ ဟာ မရွှေ့စေ့ကို တစ်နေ့ကျ ချစ်ကိုချစ်သွားတော့မယ်ရယ်လို့ ငြိတင်မှန်းဆ ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာပူကာ လောင်မြိုက်နေတော့ သည်မှာ ဘာအပူနဲ့မှကို မတူနိုင်တော့။

အစတည်းကကို သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစ၊ ဝိုင်းဝိုင်းတွဲ ပေးထားလို့ စုံတွဲလိုလို ဘာလိုလို အထင်ခံရရှုလေးနဲ့ တယ်ဆိုတာ နို့ သာ မွှေး ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါသည်။ နေညီလာဟာ

သစ်တော့မှ ဖွင့်ပြောမလာခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ လည်မှု တစ်ခုခုပဲ ရှိနေသလိုလို၊ ဆက်သွယ်မှု တစ်ခုခု ရှိနေသလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်မယ့် Notes တွေဆို သတိတရ ဘာပီကူးပေးထားတာမျိုး၊ ကျောင်းလခ ဘာညာ ငွေသွင်းစရာ နဲ့ သွင်းလာခဲ့ပေးတာမျိုး၊ ကိုယ်ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအသောက် နဲ့ နှစ်လမ်းကြိုတဲ့အခါ ဝင်ဝယ်ပေးလာခဲ့တာမျိုး၊ ကိုယ့်နှစ်သက် သတ်တဲ့ ဒရာမာကား ကောင်းကောင်းလေးတွေ တွေ့ရပုံ ဝယ် လာတာမျိုး ဘယ်မင်းသား၊ မင်းသမီးကို ကြိုက်တယ်၊ သူတို့ တွဲကားဆို မလွတ်တမ်း ကြည့်တယ်၊ ဘယ်အဆိုတော်ကို ကြိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးကို ကြိုက်တတ်တယ်။

ရှေ့မွှေး ဆိုရင် D'ior ကထွက်တဲ့ Brand တွေ မျိုးစုံ ဝယ်စုထားတတ် တယ်။ Skin Care အတွက်ဆို L'oreal နဲ့ ခုပဲသုံးတယ် စသဖြင့်ပေါ့ တကယ့်ကို အသေးစိတ်ကအစ နေညီလာက အကုန်သိရှိ မှတ်သားထားတတ်တာပါ။

နို့ သာ မွှေး သွားချင်တဲ့နေရာတိုင်း မညည်းမညူ ဆော်လိုက်ပေးတတ်ပြီး စိတ်လည်းရှည်လှတဲ့ နေညီလာဆီမှာ နို့ သာ မွှေးအတွက် အချစ်မရှိဘူးလို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ပြောမိရင် အပယ်ခံရတတ်တယ်။

“နင်တို့ကလည်းဟယ် ဒီလောက်တွဲနေတာ။ မချစ်ဘူးတို့ အချစ်မရှိဘူးတို့ ပြောမနေပါနဲ့။ ‘အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

လို့ မြန်မာမိဒီယိုကားတွေထဲမှာ ခဏခဏသုံးတဲ့ စကားလုံးလှလှလို ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီ မသိတဲ့ အချစ်ကြီးကိုပဲ တန်းတင်နေဖို့ မလိုဘူး။”

“ဒီလောက် တစ်ယောက်အကြိုက် တစ်ယောက်သိနားလည်မှု ရှိနေတာဟာ။ ချစ်တယ်ပြောဖို့ လိုသေးလားနော်။”

နေညီလာ ဘာကိုကြိုက်တတ်သလဲ။ ဘယ်အကြောင်းအရာမျိုးကို ပိုစိတ်ဝင်စားတတ်သလဲကဲအစ ကျွေးစာတွင် ဘယ်ဘာသာမှာ အားနည်းပြီး ဘယ်ဘာသာမှာ တာတော်နေတာ အလယ်။ ကျောင်းလစ်ပြီး အဆောင်မှာ ဖဲသွားရင် ဘယ်တော့မှ မနိုင်ဘဲ ရုံးပြန်လာရလည်း မမှတ်ဘဲ သွားရိုက်တတ်တာအဆုံး နဲ့သားမွေးကလည်း သိနေတတ်ပြန်သတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ သူတို့လောက် နားလည်မှုရှိလည်း ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘဲနဲ့ သူတို့ကြားမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းချစ်ဖြစ်မလာတာဟာ စိုးရိမ်စရာ တစ်ခုရယ်လို့ နဲ့သားမွေး အရင်တုန်းကကို ကြိုစိုးရိမ်နေတတ်ခဲ့တာပါ။

ကဲ ... အခုတော့ စိုးရိမ်နေခဲ့သလိုမျိုးပဲ ဖြစ်တော့လေမလား။ မရွှေဖဲနဲ့ ပတ်သက်ရင် သိသိသာသာကို စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ နေညီလာ ရင်ထဲကို နဲ့သားမွေး မြင်နေရပါသတဲ့ နေညီလာ အရိပ်အကဲကို အမြဲလိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲကို နဲ့သားမွေး သာ အမြင်တတ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် ယခုလည်း မြင်နေခဲ့ပါ

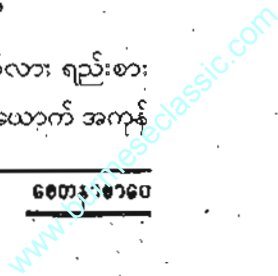
“နင် အဲဒီနေ့က ကိုယ်တိုင်မတွေ့လို့ပါ နဲ့သား။ ဟိုကောင်တော်တော်ကိုရိုင်းတာ သိလား။ မရွှေဖဲသား ငါ့ညီမဆိုရင် အဲဒီကောင်ကို ငါ မကြမ္မာသွားအောင် ရိုက်သတ်ပစ်ပြီးနေပြီ။ စိတ်ကို တအားထိန်းထားရတာ။ ကိုယ်ဆိုင်ထဲမှာဆိုတော့ ကိုယ်ကစ၊ထိုးလိုက်ရင် ကျွန်တဲဝန်ထမ်းတွေပါ ပိုင်းပါကြမှာလေ။ နာမည်ထွက်သွားတော့ ငါတို့ပဲအဆိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါ နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ဖိကိုက်ပြီး စိတ်ထိန်းထားရတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သာမာန်ကာလျှံကာ ဘာမျိုးနဲ့ နားထောင်နေကြပေမယ့် နဲ့သားမွေးမှာတော့ ဒါကို ဘာအေးအေးနဲ့ နားမထောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ဇော်သူဟာ အဲဒီလိုမျိုး ဘယ်နှကြိမ် လုပ်ခဲ့ဖူးပြီလဲ။ မရွှေဖဲကရော အမှတ်မရှိဘဲ ဟိုက ပြန်အချောကောင်းရင် ဘယ်နှကြိမ်လောက် ပြန်ခွင့်လွှတ်ခဲ့ဖူးသလဲ ဆိုတာတော့ နင် ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ သင့်တယ်နော်။ စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးဆိုတာ”

“ဘာဆိုင်လဲ နဲ့သားရဲ့၊ သူတို့က ရည်းစားပဲ။ ရည်းစားတွေကြား မဝင်ရဘူးဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။”

“သူတို့က တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လား နှစ်နှစ်လား ရည်းစားဖြစ်လာတာ။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အကုန်

နီးပါး သိန္နဲကြတဲ့ လင်မယားနီးပါး စိတ်ဓာတ်ချင်းနီး
နေပြီလေ။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ အ
လာရင်အနေကြာလာရင် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ပိုခိုင်ကြ
တာပဲ။ သူတို့ကြားက သံယောဇဉ်ကတော့ လင်မယား
လောက်နီးနီး ခိုင်နေပြီ”

“အဲဒီလောက် မထင်ထားသင့်ဘူးလေ။ သမီးရည်းစား
စုံတွဲကို လင်မယားတွေပါလိုတော့ နင် မစွပ်စွဲသင့်ဘူး
မရွှေ့ဖဲ အနေနဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ထိခိုက်မှာပေါ့”

“အဲမယ်လေးဟယ် ... ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်အောင် ခြေ
နေလိုက်တာ။ ငါက အဲဒီလောက်ကြီး သူများကို အထင်
သေးပြီးပြောတဲ့ သဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လည်း
မယားဖြစ်နေပါပြီ။ လင်မယားတွေလို နေနေပါပြီလို့လည်း
စွပ်စွဲလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက အဲဒီလောက် စိတ်
ဓာတ် ယုတ်မာပါ့မလား နေညီလာရယ်။ ငါက သူတို့
သံယောဇဉ်ကို နှိုင်းပြီးပြောတာပါ။ အဲဒါလေးပြောတာပဲ
အရမ်းကို စကားလုံးတိုင်းကို လိုက်ဂရုစိုက်နေတော့တာပဲ
လား။ မလွယ်ပါလား နေညီလာရယ်။ ဘာမှတောင် အကြံ
မပေးရဲအောင်ပါလား။”

နဲ့သာမွှေးသည် စိတ်ထဲမှာ ချုပ်တည်းထားရာ
က များလာသဖြင့် နေညီလာ စကားတွေကို ဆက်တိုက်ပဲ ကေ

ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။ စကားသံကမာပြီး စိမ်းနေလေရာ
နဲ့သာမွှေးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေရော၊ နေညီလာပါ တအံ့တသြပင် နဲ့သာ
မွှေးကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြကြောင်း စကားအဆုံးမှာ သတိထားမိ
တက်သည်။

“ငါ ward ထဲသွားပြီး case တွေ လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦး
မယ်”

နဲ့သာမွှေးသည် ဆေးရုံ၏ စာသင်ဆောင်ထဲမှာ
ထိုင်ကာ နားနေကြသော သူငယ်ချင်းတွေကို ကျောခိုင်းကာ
အတိကျတိကျကောက်ဝတ်၊ နားကြပ်ဆွဲကိုင်ပြီး လူနာဆောင်တွေ
ထဲကို ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတော့ပဲ ပြောကျန်
ပါစေ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို နင် မြင်တတ်
ပါ နေညီလာရယ်။ မျှော်လင့်နေခဲ့ရတဲ့ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ
နဲ့သာမွှေးအားက ဖွင့်ပြောလာမှ ပွင့်လင်းရဲတာပါ။ မပွင့်မလင်း ဘဝ
ပြီးနဲ့ နားညှိခံ “ချစ်သူ” တွေ ဖြစ်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြေကွဲ
စရာကောင်းလဲ။

နဲ့သာမွှေး ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နဲ့သာမွှေး ထွက်
သွားတာနဲ့ တင်မောင်ဦးက သူ့ရဲ့မထွက်တော့တဲ့ လေသံကိုပဲ
ခံရတိုင်းတိုးလုပ်ပြီး ...

“မင်းကလည်း ဟုတ်သားပဲ။ သူ့ရှေ့ထားပြီး တခြားမိန်း
ကလေးအပေါ် သည်းပြနေတာကိုး”

ဟု နေညီလာကို ဝေဖန်လိုက်သည်။

ဆေးရုံပို့စတင်တူကြသော အုပ်စုမှာ ကြည်သာထွန်းတော့ မပါသဖြင့် ဒီပြဿနာကို မသိရပါ။ အခု ပို့စတင်စာသင်ချိန်တွေ ပြောင်းရတော့ နေညီလာတို့အုပ်စုက O.G (သားဖွားမီးယပ်ဆေးပညာ)ဘာသာရပ်အတွက် ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးမှာ စာသင်ရသည်။ ကြည်သာထွန်းကတော့ Surgery (ခွဲစိတ်ကုဆေးပညာ)ဘာသာရပ်ဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာပဲ စာဆက်သင်ရသည်။

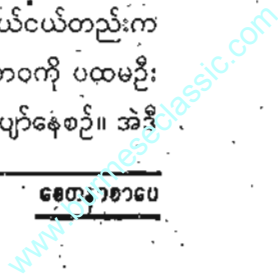
အခု ဒီအုပ်စုမှာက နေညီလာတို့ သုံးယောက်ရယ် နဲ့ သာမ္မေးနဲ့ အတွဲဆုံး သူငယ်ချင်း ညိုညိုအောင်ရယ်သာ တစ်အုပ်စုလို ဖြစ်နေသည်။ ညိုညိုအောင်ကတော့ မရွှေဖဲ ဆိုတာကို အင်းလျားမှာ ဘူးသီးကြော်စားကြတုန်းကသာ တစ်ခါမြင်ဖူးလိုက်လေရာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်မှုကို အခုမှ သေသေချာချာ သိရသလိုဖြစ်ပြီး အံ့ဩနေသည်။ မိန်းကလေးချင်းမို့ နဲ့ သာမ္မေးရဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း ရိပ်မိသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

“နင် ငါ့သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာတော့ သစ္စာဖောက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ နေညီလာ။ နဲ့ သာက နင့်ကို အရမ်းသဝန်တိုသွားတာ။ ကဲ ... ကဲ နင်တို့ ဆက်ပြီး အတင်းပြောရင် ပြောကြဦး။ ငါတော့ နဲ့ သာနောက် လိုက်သွားပြီး သူ စိတ်ပြေအောင် စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

အခန်းထဲမှာ နေညီလာတို့ သုံးယောက်ရယ်၊ စာအတူသင်ရသော အတန်းထဲက တချို့ရယ် ကျန်ပါသည်။ ward တစ်ခုကို လူဆယ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်ယောက်၊ ဆယ်သုံးယောက်စီ သောက် ခွဲထားသဖြင့် နေညီလာတို့အားလုံး ငါးယောက်အပြင် အခြားလူတွေလည်း စာသင်ဆောင်မှာ ရှိပါသည်။ ဒီအခန်းလေးကတော့ ward ထဲက စာသင်ဆောင် အသေးလေးဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်း လက်ချာချိန်တွေမှာ ပါမောက္ခတွေ၊ ဌာနမှူးတွေကိုယ်တိုင် သင်ပေးတတ်ရာ ward ထဲက အုပ်စုတွေ အကုန်ပေါင်းပြီး သိရတာ အကြီးကြီးမှာ စာသင်ကြရလေသည်။

“နဲ့ သာမ္မေးကို ပြန်ချော့လိုက်ပါကွာ”
“မင်းတို့ ဘာသဘောနဲ့ ပြောနေကြတာလဲ”

နေညီလာ ငြိမ်ပြီး နားမထောင်နေနိုင်တော့တာကြောင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ နေညီလာတို့ကို စုံတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တွဲတွဲစနေကြတာကိုလည်း သိပါသည်။ နေညီလာကလည်း အရှင်ကတော့ နဲ့ သာမ္မေးကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တာတော့ မဟုတ်။ စိတ်ဝင်စားဖူးခဲ့ပါသည်။ ဘယ်အချိန်ကလဲ ဆိုတော့ ဆေးကျောင်းစတင်ခြင်းနေ့က။ ကျောင်းစတင်ရသော လူသစ်၊ အရက်ရှာတွေအဖြစ် လန်းဆန်းတက်ကြွနေစဉ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက ဒီဘက်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ပထမဦးဆုံး ကြုံတွေ့ရတဲ့ ခံစားချက်အသစ်တွေနဲ့ စိတ်ပျော်နေစဉ်။ အဲဒီ

လို အချိန်မှာ ယောက်ျားလေးတွေကလည်း အတန်းထဲမှာ ဘယ် မိန်းကလေးအလှဆုံးလဲလို့ ရွေးချယ်အမှတ်ပေးနေခိုက်မှာ နေညီလာ သဘောအကျဆုံး ရွေးချယ်ခဲ့မိသူက နဲ့သာမွှေးပါ။

နဲ့သာမွှေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသူတွေဟာ သူ့တစ် ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ခဲ့။ အသားဖြူစင်စင် မျက်ခုံးမျက်လုံး လှလှ၊ မျက်နှာဝန်းစိုစိုနဲ့ မည်းနက်စိုလက်နေတဲ့ ဆံပင်ဖြောင့် ဖြောင့် ရှည်ရှည်စင်းစင်း တစ်ညီတည်းပုံစံဟာ ယောက်ျားလေး အများစုရဲ့အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

“ဒီမိန်းကလေး အလှဆုံးပါပဲဗျာ။ မြင်လိုက်ရရင် နှလုံး သားထဲမှာ အေးသွားစေတဲ့ အလှမျိုးပါဗျာ”

လို့ မခင်မင်ကြစဉ်ကာလကတော့ နေညီလာ တစ် ယောက် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ နဲ့သာမွှေးသိအောင် အော်ခဲ့ဖူးတယ်။ နဲ့သာမွှေး လှည့်ပြီးမျက်စောင်းထိုးရင် “အီး ... အား ... အသည်း ကွဲပါပြီဗျာ” တွေ ဘာတွေ လျှောက်အော်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါက တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခင်မင်ကြသေးခင်မှာသာ ဟိုလိုလိုဒီလိုလို စခဲ့တာမျိုးပါ။

ဆေးကျောင်းမှာ လူကနည်းနည်း။ ဒီလူ ... ဒီလူ တွေချည်ပဲ ခုနစ်နှစ်လောက် တွေ့မြင်ဖန်များလာတော့ ရိုးလာပြီး လူချင်းလည်း တကယ်ကို သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေလို၊ ငယ် ပေါင်းတွေလို ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ ဖြစ်လာကြတယ်။ စတွေ့ခါစက

အိမ်ကလီ ဘာလိုလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတွေဟာ အချိန်ကြာလာတဲ့အခါ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုဘက်ကို ပြောင်းသွားပြီး တကယ်သာ မချစ်ခဲ့ရင် တော့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြတာများသည်။ တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်တစား ချစ်ခဲ့ကြသူတွေလည်း ရှိပါသည်။ ထို သူတွေကတော့ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိပဲ တွဲကာ ကျောင်းပြီးရင် ယူ ကြမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ခိုင်မြဲနေသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။

နေညီလာ အဖြစ်ကတော့ ချောလို့၊ လှလို့၊ ပေါ်ပြူ လာဖြစ်လို့ သူပါ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ ဝင်ပါပြီး ရောယောင်စိတ် ဝင်စားလိုက်သည်သာဖြစ်ရာ တစ်အုပ်စုတည်း စာအတူတူသင်၊ ပရက်တိကယ် အတူတူလုပ်၊ လူသေအလောင်းတွေ အတူတူခွဲရ တဲ့အတန်းကစလို့ အခုနောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)မှာ ဆေးရုံမှာစာ သင်ကြရတဲ့အတန်းထိ မခွဲမခွာ ဖြစ်လာသောအခါ နဲ့သာမွှေးကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ မရခဲ့တော့ပေ။ နဲ့သာမွှေး ချောမှန်း၊ လှမှန်း၊ စာတော်မှန်းလည်း သိသည်။ ရည်းစားလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ မထားသေးတာလည်း သိသည်။ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိမှန်းလည်း သိသည်။ သို့သော် သူ ဘယ် လိုမှ ချစ်သူမဖြစ်ချင်ခဲ့။

အတ္တကြီးတယ်ပဲ ပြောရမလား။ တစ်နေ့ကျရင် လက်တွဲဖို့ အဖော်တစ်ယောက်ရှိဖို့ လိုလာခဲ့ရင် တခြားချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ရှာမတွေ့ခဲ့ရင် နဲ့သာမွှေးကိုသာ အရွေးသင်သုံး၊

သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ရွေးမိမှာတော့ သေချာသည်။

အခုတော့ မထင်မှတ်သော ထောင့်တစ်နေရာကနေ ဝင်လာခဲ့တဲ့ မရွှေဖဲကို နဲ့သာမွှေးထက်ပင် ပိုပြီးနေရာပေးလာမိသည်။ အချိန်တိုင်း ဒီမိန်းကလေးကိုသာ သတိတရား ဖြစ်နေမိသည်။ သူကလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ရင်ထဲမှာ တုန်ခန်၊ သည်းသည်းလှုပ်နေအောင် ခံစားရတတ်တာတွေလည်း မကြာခဏ။ ချစ်သူရည်းစား ရှိပြီးမှန်း သိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထည့်ကာ မြတ်နိုးနေချင်မိသည့် စိတ်ကိုလည်း အံ့သြမိပါသည်။

“မင်းစိတ်တွေ စပြီးဖောက်ပြန်နေပြီ နေညီလာ၊ ငါတို့က မင်းသူငယ်ချင်းပေးမယ့် မင်း အခုလို စပြီးဖောက်ပြန်မယ် ဆိုရင်တော့ နဲ့သာမွှေးဘက်က ပါသင့်ရင် ပါရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ဒီလောက်ထိ ဗွဲလွှာကြပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မင်း သူ့ကို မမေ့ပစ်သင့်ဘူး”

ထွန်းထောက်လို စာကလွဲရင် ချစ်တာတွေ၊ မုန်းတာတွေကို သိပ်မပြောသည့် ကောင်ကပင် နေညီလာကို ထိုသို့စပြောလာသည်။ တင်မောင်ဦးကလည်း ...

“နဲ့သာမွှေးကိုပဲ မင်း ဦးစားပေးသင့်တယ်”

“ငါနဲ့ နဲ့သာကို မင်းတို့က ဘာကြောင့် ရည်းစားဖြစ်နေပြီလို့ ထင်ရတာလဲ”

နေညီလာ သူတို့စကားတွေ အဆုံးမှာ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ နေညီလာ မေးခွန်းကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ ဒီလောက်တွဲနေပြီးမှ”

“တွဲတာပဲ ရှိတယ်လေကွာ”

“မင်း ဘာကြောင့်ပဲတွဲတဲ့။ မင်းတို့ကြားမှာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုပဲရှိရှိ မင်း အခုချိန်မှာ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို ပေါ်တင်သွားတဲ့ပြုမယ်ဆိုရင် သူ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ကျောင်းကလူတွေ ကြားမှာလည်း သူ အရှက်ကွဲမှာပေါ့”

“ငါ တခြားတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းကြီး ရွေးတော့မယ်လို့ မပြောသေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ခြေလှမ်းတွေက ပြင်နေပြီ”

တင်မောင်ဦးက တောက်လျှောက်ပြောပြီး ထွန်းထောက်ကတော့ တစ်ချက်တလေမှ ဝင်ပြောပါသည်။ ဒါတောင် ကြည့်သာထွန်း မရှိသေးလို့။ ကြည့်သာထွန်းသာရှိရင် သုံးယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မှာ သုံးယောက်လုံးကတော့ နေညီလာ အမှားဟု သာ ပြောမှာသေချာသည်။

“ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် နဲ့သာမွှေးက အရာရာ သာပါ တယ်ကွာ။ ငါတို့ ခင်မင်လာကြတဲ့တစ်လျှောက်လုံး ဘယ်

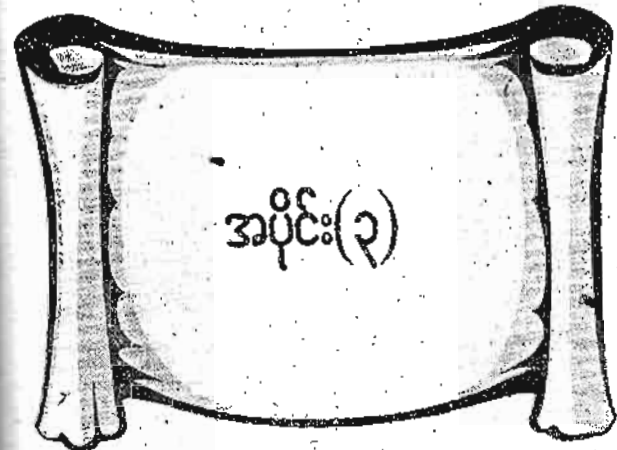

ကောင်နဲ့မှလဲ ရည်းစားမဖြစ်ဖူးဘူး။ မင်းကိုပဲ အရိပ်တကြည့်
ကြည့် ချစ်နေတယ်လို့ ငါတို့သိတယ်။ မရွှေဖဲကတော့
မင်းနဲ့မတွေ့ခင်မှာ ဧဇာသုနဲ့ အကြာကြီး တွဲလာခဲ့တာနော်။
မင်း စဉ်းစားပြီး ရွေးသင့်တယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ညိုညိုအောင် အခန်းဝမှာ ခေါင်းပြု
ဝင်လာပြီး ...

“ဆရာ ခေါ်နေပြီ၊ Twins Pregnancy Case (တွင်း(စ)
ပရက်နမ်စီကော(စ))တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါကို History
(ဟစ္စတြီ)နဲ့ Physical Examination (ဖစ်ဆစ်ကယ်လ်
အိပ်ဇမ်နေးရှင်း)ပြမယ်၊ ပြီးရင် စာသင်မယ်တဲ့။ အခန်းထဲ
မှာ မသင်အားဘူး။ ward ထဲမှာပဲ Beside (ဘယ်အိုက်ဒ်)
သင်သွားမယ်တဲ့၊ လာခဲ့ကြတော့”

ဟူ၍ လာခေါ်လိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး စကားစ
ပြတ်သွားကာ စာအုပ်အသီးသီးကိုငါ ဂျူဗီကုတ်ကောက်ဝတ်
နားကြပ်ချိတ်ပြီး ward ထဲ ထွက်လာခဲ့ကြတော့လေသည်။

နိဗ္ဗာန်

နေညီလာသည် အခုနောက်ပိုင်းမှာ နေ့တိုင်းလိုလို မရွှေ့ဖဲကို သတိရနေတတ်ခဲ့သဖြင့် မနေနိုင်တော့တဲ့ တစ်နေ့မှာ တစ်ခါက သူ့ လိုက်ပိုပေးခဲ့ဖူးသော မရွှေ့ဖဲ အိမ်ရှေ့ ကားဖြတ် မောင်းကြည့်မိသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်လေးရှိသော ခြံဝင်းမကျဉ်း မကျယ် အိမ်လေးက တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ မရွှေ့ဖဲ တယ်ဆိုသော အသိကြောင့် ကားတစ်ခေါက် ဖြတ်မောင်းပြီးသော် အခါ သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးနေသည်။

နောက်တစ်ခေါက် ဖြတ်မောင်းလိုက်၊ ရင်ထဲမှာ သတိရနေတာတွေ သက်သာသွားသလိုလို ဖြစ်လိုက်။ နောက်ထပ် ဖြတ်မောင်းကြည့်ချင်လိုက်ဖြစ်ကာ သုံးလေးခေါက် ဖြတ်မောင်း ပြီးသော် သူ့ဘာသာ အသံထွက် ရယ်မောပြီး ထိုလမ်းထဲက ထွက်လာလိုက်ပါသည်။

ဒီလောက် လုပ်လိုက်ရရင်ပဲ မရွှေ့ဖဲကို တစ်ခေါက် ဆွဲလိုက်ရသလို ခံစားကာ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားပါသည်။ လမ်းသွယ်ထဲအထွက် လမ်းမကြီးပေါ်ထွက်မလိုလုပ်တုန်း လမ်းမကြီးကွေ့လာသော ကားလေးတစ်စီးကို မြင်လိုက်လျှင် ...

“ဟာ ... မရွှေ့ဖဲ”

ဟု နေညီလာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှုလား ဘာလား ဆွဲခဲ့မရတဲ့အသံနဲ့ ရုတ်တရက် အသံတောင်ထွက်သွားပါသည်။ မရွှေ့ဖဲရမ်းသတိရနေတုန်း သူ့လမ်းထဲ သူ့မသိအောင်ဖြတ်ပြီး ပြန်အထွက်မှာ ဆုံလိုက်ရတာ။

“တိ ... တိ”

မရွှေ့ဖဲကလည်း နေညီလာကို မြင်သွားပုံဖြင့် ကားဟုန်းသံ ပြုလိုက်သည်။

“ကိုနေညီလာ”

ကားဟုန်းသံရော လူပါ ကားထဲကထွက်ပြီး ခေါ်ဆိုသံရောဖြင့် နှုတ်ဆက်လျှင် ...

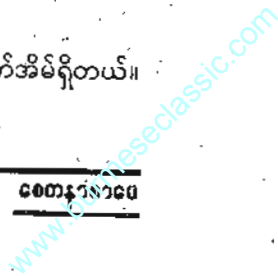
“မရွှေ့ဖဲ”

ဟု နေညီလာ လက်ပြပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လာတာလဲ”

“ဪ ... ဟို ... ဒီနားမှာ ဆရာတစ်ယောက်အိမ်ရှိတယ်။

အဲဒီခဏလာတာ”

“အခု ပြန်တာလား?”

နေညီလာ ပါးစပ်ထဲတွေ့တာ ပြီးဖြန်းလိုက်ရလေ

မရွေ့ကတော့ ယုံနေပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြန်တော့မှာ”

“ရွှေဖဲအိမ် ဒီလမ်းထဲမှာလေ၊ ကိုနေညီလာ တစ်လောက်ပိုဖူးပါတယ်။ မေ့သွားလို့လား”

“မမေ့ပါဘူး”

“ဝင်တောင်မလည်ဘူးနော်”

“ဪ... ကျွန်တော်က မရွှေဖဲ ရှိမှန်း မရှိမှန်း မလို့ ဝင်မလည်တာပါ”

“အခု လိုက်လည်ပါလား”

“ရပါတယ် မရွှေဖဲရယ်”

“ကိုနေညီလာက ရွှေဖဲ ခင်သလို ပြန်မခင်ဘူးထင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ”

“ရွှေဖဲ အိမ်ကိုမလာချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောရမှာ မနေတာပါ။ မရွှေဖဲကို ခင်ပါတယ်။ အိမ်တော့လာမလည်ချင်ဘူး”

ဘူး”

ရွှေဖဲသည် ကိုနေညီလာကို တွေ့တွေ့ချင်း ဝင်

အားရနှင့် ရင်ထဲခုန်ကာ ဘာတွေပြောမိမှန်းမသိ ဖြစ်

နောက်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်အရှိန်သတ်လိုက်သည်။ ကိုနေညီလာ လာချင်မှန်း၊ မလာချင်မှန်း မသိဘဲ အိမ်ကို အလည်မခေါ်သင့်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ရွှေဖဲ ဒီလမ်းထဲမှာနေမှန်း သိရက်နဲ့တောင် သူ့ဆရာအိမ် လာစရာရှိတာလာပြီး ရွှေဖဲကို သတိတောင်မရဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ရွှေဖဲကို မြင်မှပဲသတိရပုံပဲ။ ရွှေဖဲသည် စိတ်ထဲမှာ လျှောက်တွေးပြီး ကြေကွဲကာ ရုတ်တရက်ရွှင်မြူးနေရာမှ မျက်နှာပြန်ညှိုးသွားမိပါသည်။

“ဆောရီးနော် မရွှေဖဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုနေညီလာ သတိထားမိပြီး တောင်းပန်သံကြားမှ ရွှေဖဲ မျက်နှာအမူအရာကို ပြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုနေညီလာကို မုန့်ကျွေးချင်တယ်၊ အခု ဆိုင်သွားထိုင်မလား”

“မရွှေဖဲ အားလို့လား”

“အားတယ်၊ ရွှေဖဲ ခုလေးတင် ပြန်လာတာလေ၊ အိမ်ပြန်ရုံပဲ။ အိမ်မပြန်သေးလည်း ရပါတယ်”

“ဒါဆို သွားလေ”

“ကိုနေညီလာ ဘယ်ဆိုင်ကြိုက်လဲ”

“မရွှေဖဲ ကြိုက်တဲ့ဆိုင် သွားပါ။ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်မောင်းခဲ့မယ်လေ”

“အိုခေ ... ဒါဆို ရွှေဖဲ ရှေ့ကမောင်းသွားပြီနော်”

သူတို့လမ်းထိပ်မှာပဲတွေ့ကာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကားအသီးသီးဖြင့် ထွက်သွားကြတာကို ဇော်သူ မြင်လိုက်လေ သည်။ ဇော်သူ အခုတလော ထော်တော်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ် နေသည်။ ရွှေဖဲနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း သူ ရွှေဖဲကို အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်။ ရွှေဖဲရဲ့ Hand Phone ကို ဆက်တော့လည်း ရွှေဖဲက အမေနဲ့ လဲကိုင်ထားကြောင့် သိလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာကွယ့် မောင်ဇော်သူ၊ အန်တီ မင်းနဲ့သမီးအကြောင်း အကုန်သိတယ်။ သမီး မနေ့တစ်နေ့ကတင် ပြောပြပြီးပြီ။ မင်း ဖုန်းဆက်နှောင့်ယှက်မှာကြောက်လို့ သူ့ဖုန်းတောင် သူ မကိုင်တော့ဘူး။ အန်တီကို လာပေးထားတယ်။ ဒီတော့ မင်း ဆက်လည်း အလကားပဲ။ မင်းကိုလည်း အန်တီ သတိပေးတယ်။ သမီးကို ဆက်ပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ အစကတော့ သမီးလည်း လက်ခံလို့ မင်းကို အန်တီ ကြည့်ဖြူစွာပဲ စကားပြောတာပါ။ အခုတော့ မင်းအကြောင်း တွေ အကုန်သိလိုက်ပြီမို့ အန်တီ မနစ်မြို့တော့ပါဘူး”

ရွှေဖဲမိခင်ဆီမှ သတိပေးစကားကို ကြားရပေမယ့် ဇော်သူပဲ ဘယ်မှမလဲ။ တစ်ရက်မှာ ရွှေဖဲ အပြင်ထွက်လာတာကို

ချောင်းပြီး နောက်ကလိုက်။ ရွှေဖဲ ကားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ချက် ချင်း သူပါလိုက်ဆင်းပြီး မရွှေဖဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆောင် ဆွဲလိုက်ကာ ...

“ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဆွဲခေါ်ပေးလို့လုပ်တုန်းမှာ သူ့ အား ဝိုင်းလာကြသော သူတွေနဲ့ ကြုံလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရွှေဖဲကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

“ထင်တယ်၊ ထင်ကို ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ရွှေဖဲ အပြင်ထွက်တိုင်း ခဏလိုက်စောင့်ပေးနေတာ။ တစ်ရက် တော့ မင်း ဒီလိုလုပ်မှာပဲလို့ သိကိုသိတယ်။ ဒါကိုစောင့် ဖမ်းနေတာ”

“ဒီမှာ ... မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား။ ရွှေဖဲ အလိုမတူဘဲ မင်း ဆွဲလား ရမ်းလား လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါတို့ပိုင်း ဖမ်းပြီး ထောင်ချပစ်လိုက်မယ်။ ဝိုင်းတော့ မထိုးဘူး။ အားလုံးကို မျက်မြင်သက်သေခေါ်ပြီး ဝိုင်းထောင်ချပစ်လိုက် မယ်”

ဇော်သူသည် သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော သူနဲ့မတိမ်း သိမ်း ကောင်တွေကို ဒေါသတကြီး ပြန်ကြည့်ကာ ...

“အံ့မာ ... မင်းတို့က ဘယ်သူမို့လို့ ငါ့ကို ဒီလိုလာအမိန့် ပေးရတာလဲ။ ရွှေဖဲက ငါ့ရည်းစားကွ၊ ငါပိုင်တယ်”

“ဘာ ... နှင့်ချည်းစားလဲ။ နင်နဲ့ငါ လမ်းခွဲပြီးပြီလေ။ သူ ပြောတာ မယုံနဲ့ ကိုတွဲတံ”

“ဒီကောင်တွေက ဘာမှီလိုလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သူ့လက်ကို လွှတ်ရင်လွှတ်နော်။ မလွှတ်ရင် ငါတို့ဝိုင်းချုပ်တော့မယ်။ ရဲစခန်းပို့တော့မယ်”

“ငါတို့က ရွှေဖဲရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေပဲ”

ဇော်သူ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးသဖြင့် မယုံပါ။ တဟားဟား တမင်ရယ်ပြပြီး ရွှေဖဲကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် တန်ယောက်ဆီမှ လက်သီးတစ်ချက် ဝင်လာတာမြင်သဖြင့် အတွေ့အကြုံရှိစွာ ရှောင်လိုက်ပါသည်။ ရွှေဖဲကို လွှတ်ပေးလိုက်ပေမယ့်

ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်တို့က သူ့ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီးဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်လိုပဲရုန်းရုန်း မရ။ ထိုသုံးယောက် ဝိုင်းချုပ်ခေါ်ပြီး တကယ်ပဲ ရဲစခန်းပို့ပါသည်။ ရွှေဖဲ ကိုယ်တိုင်က တိုင်ချက်ဖွင့်ပါသည်။

ရဲစခန်းမှာ တစ်ညအိပ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့က မိဘတွေရောက်လာပြီး အာမခံနဲ့ လာထုတ်ရသည်။

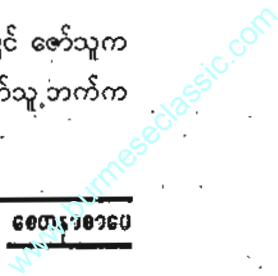
“ဟိုဘက်က မကျေနပ်လို့ တရားစွဲထားတာကို မရုပ်သိဘူးလုပ်နေတာ။ မိဘက မနည်းအောက်ကျိုတောင်းပန်လွန်းလို့ သူတို့ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်မှ အာမခံနဲ့ထုတ်ပေးလေရတယ်။ ဒီတော့ မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ ဇော်သူ”

အဲဒီကောင်မလေးကို နောက်ထပ် သွားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူး ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆွဲလားရမ်းလား မလုပ်ပါဘူးလို့လည်း ဝန်ခံချက်ပေးထားတာ ခေါင်းထဲထည့်ထားပေတော့။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်လို့ကတော့ ထောင်ထဲကို ခြောက်လလား တစ်နှစ်လား သွားနေရဖို့ပဲ စဉ်းစားဖို့ရှိတယ်။ ငါလည်း နောက်တစ်ခါ မင်းကို အာမခံနဲ့ မထုတ်တော့ဘူး”

တံခွန်အိမ်လုံးမှာ အကြောက်ရဆုံးဖြစ်သော အဖေက ဇော်သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး သတိပေးသဖြင့် အခုတလော ဇော်သူ ငြိမ်နေရတာဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ဇော်သူ လုံးဝ မကျေမနပ်။ ရွှေဖဲကို သူ တကယ်လည်းချစ်သည်။ ရွှေဖဲကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ကိုက သူများအပေါ် အနိုင်ကျင့်တတ်သည့်စိတ်မျိုး ဖြစ်နေလေရာ ရွှေဖဲကို ချစ်တာကတစ်ပိုင်း။ နိုင်နိုင်တာကတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်နေသည်။

“ရွှေဖဲရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေဆိုတာ တကယ်ကောရှိလို့လား။ ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ငါ တွေ့ဖူးတာတွေ ရှိသားပဲ။ ဒီလိုပုံတွေ မဟုတ်ဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံတော့ ပြောပြလျှင် ဇော်သူက ရာကြီး၊ ဂိုဏ်းစတားကြီးလို ဖြစ်နေလေရာ ဇော်သူ့ဘက်က ချင်ဘဲ ဝိုင်းစုံစမ်းပေးကြပါသည်။

“အဲဒီအစ်ကိုသုံးယောက်က ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်တွေ
က U.S မှာ ကျောင်းသွားနေပြီး ဟိုမှာပဲ အလုပ်လုပ်
ကြတဲ့သူတွေတဲ့ကွ။ ဒီကို ခဏခဏတော့ ပြန်လာတယ်တဲ့
ငါတို့ မတွေ့ဖူးတာပဲရှိတယ်။ ရွှေဖဲတို့အသိုင်းအဝိုင်း
တော့ သိကြတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်က ဝမ်းကွဲညီအစ်
သုံးယောက်ရှိတဲ့အထဲမှာ ရွှေဖဲကို အချစ်ဆုံးတဲ့။ ရွှေဖဲ
U.S လိုက်ပြီး ကျောင်းနေဖို့တောင် တာဝန်ယူပြီးခေါ်တ
တဲ့။ ရွှေဖဲက မလိုက်သေးတာ၊ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့နောက်
လိုက်သွားပြီး ကျောင်းနေမယ်တဲ့”

“ဒီကောင်တွေရဲ့ အရပ်အမောင်းတွေရော ဗလတွေရော
ဟီးနေတာပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်းလိုကောင်က [ဖြဲသွားတာပေါ့] ... ဟာ
ဟား”

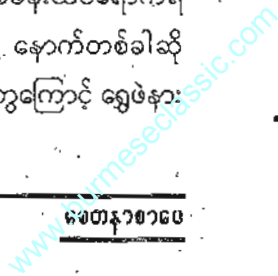
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အမှန်အတိုင်းဝင်ဖြော
တော့ ဇော်သူ့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ထိုသူငယ်ချင်းကိုတောင် ထထို
တော့မလိုဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ အဆွဲကောင်
လို့။ ဇော်သူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆိုလည်း သူကသာ အနိုင်ကျင့်
သူပဲနိုင်ရမှာ။ သူကသာ ဆရာကြီးလုပ်ရမှ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့
သလို၊ သူ့မှာ မွေးရာပါ စွမ်းအင်ပါဝါတစ်မျိုးကလည်း ပိုင်ဆိုင်
သည်ထင်ပါသည်။ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်

သူ့ကို အလိုလိုရှိန်ကြောက်ပြီး သူ့စကား နာခံချင်တဲ့သူနဲ့သာ
တွေ့ရတတ်သည်။

ဒါကြောင့် ဒီအုပ်စုမှာလည်း သူက ဂိုဏ်းစတာ၊
ဆရာကြီး၊ ရွှေဖဲနဲ့ဆိုလည်း သူနိုင်ချင်သလောက် နိုင်ရသောသူ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုကျမှ သူ တစ်ခါမှ မကြိုဖူးသော အရှုံးပေးနေရ
ခြင်းကို မခံချိုမခံသာ ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတလောကလည်း နေညီလာ
ဆိုတဲ့ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို အရှုံးပေးလိုက်ဖူးသည့်။ အခုလည်း
ရွှေဖဲရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေကြောင့် ရဲစခန်းတောင် ရောက်ရသည်။
ရွှေဖဲကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ သူ့အပေါ် ပြတ်
ပြတ်သားသား ဆက်ဆံပြခြင်း၊ ရှောင်ဖယ်လမ်းခွဲခြင်း၊ သူ့ခြောက်
တာတောင် မကြောက်ဘဲ ပြန်ရင်ဆိုင်ရဲခြင်းတို့ဖြင့် သူ့အပေါ်
တုံ့ပြန်တာ ခံနေရသည်။

ဇော်သူသည် အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရွှေဖဲ အပြင်ထွက်
နေတာတွေ၊ သွားနေလာနေတာတွေ မြင်နေပေမယ့် လိုက်မနောင့်
ယှက်ရဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ ဖုန်းလျှိုးပြီး လိုက်ချောင်းရဲသည်။
အနားမကပ်ရဲတော့။ လူကသာဆိုးပေမယ့် ရဲစခန်းထပ်ရောက်ရ
မှာ။ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တဲ့ အဖေ့ရဲ့ နောက်တစ်ခါဆို
ထောင်ထဲထည့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံရတာတွေကြောင့် ရွှေဖဲနား
ကို မကပ်ရဲပါ။

အခုလည်း နေညီလာ ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကားချင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းထွက်သွားကြတာမြင်တော့ သူ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာမိပြန်ပါသည်။

ဘာဂါဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားရာ ခြဝင်းလေးထဲ ရှေ့က ကားတွေ အသီးသီး ချိုးဝင်သွားကြတော့ ဇော်သူကလည်းလိုက် ချိုးကျွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။ ဇော်သူ စီးနေကျကားမဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ တခြားကားတစ်စီးကို ဆွဲမောင်းလာတာမို့ ရွှေဖဲမှာ ကားကို မမှတ်မိပါ။

“ကိုနေညီလာကို ရွှေဖဲ ပြောပြချင်တာတွေ အများကြီးရှိ နေတာ သိလား၊ အခုလို ဆုံလိုက်ရတော့ အထော်ပဲ”

ဇော်သူသည် ကားထဲမှ ချက်ချင်းမဆင်းသေးဘဲ ရွှေဖဲကို အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရွှေဖဲမျက်နှာမှာ နေညီ လာကို ဆုံခွင့်ရသည့်အတွက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ခြင်းတွေ ပြည့်လွှဲ နေတာရာ အပြုံးအရယ်တွေ ဝေဆာနေတာရာ လှမ်းမြင်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် တက်လာနေတော့သည်။

သူတို့ ဆိုင်ထဲဝင်သွားသောအခါ ဇော်သူ လိုက်ဝင် ခဲ့သည်။ သူတို့ထိုင်သော စားပွဲနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်မှာ တမင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သွားမနှောင့်ယှက်ဘူး၊ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဆွဲလားရမ်းလား မလုပ်ဘူးလေ။ မင်းတို့လည်း ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်တယ် ငါလည်း ငါ့ဘာသာထိုင်တယ် ဘာဖြစ်လဲ။

ရွှေဖဲသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဇော်သူ ဝင်လိုက်လာပြီး အစားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ နေရာယူလိုက်တာမြင်လျှင် အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားပါသည်။

“ကိုနေညီလာ ... ဇော်သူ ဟိုမှာ ထိုင်ကြည့်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ တွေ့တယ်”

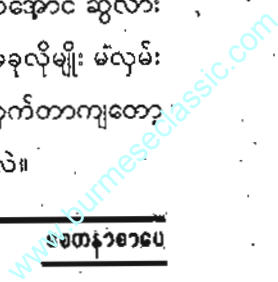
“သူ ရွှေဖဲတို့ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာတာလားမသိ ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် အဲဒါတော့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

“ရွှေဖဲ ပြောပြစရာရှိတယ် ဆိုတာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပဲ ကိုနေညီလာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ရွှေဖဲသည် မျက်လုံးစိမ်းကြီးတွေဖြင့် တမင်စိုက်ကြည့် နေသော ဇော်သူ မျက်လုံးတွေကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားကာ ခော်သူနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေကို ပြောပြမိပါသည်။ ခော်သူ လာမနှောင့်ယှက်ရဲတော့ဘူး။ ဣန္ဒြေပျက်အောင် ဆွဲလား ရမ်းလား မလုပ်ရဲတော့ဘူး ဆိုတာ သိပေမယ့် အခုလိုမျိုး မဲလှမ်း မကမ်းက လာကြည့်ပြီး မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ နှောင့်ယှက်တာကျတော့ ဘယ်လို တားမြစ်မှုမျိုးနဲ့ သွားတားမြစ်လို့ရမလဲ။

“ဒါဆို သူ တော်လော်တော့ လန့်သွားပါပြီ၊ မရွှေဖဲကံ လိုက်မရမ်းကားရဲတော့ပါဘူး”

နေညီလာသည် ရွှေဖဲထံမှ အဖြစ်အပျက်စုံသိလိုက် ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းကျေနပ်သလိုလိုတော့ ဖြစ်သွား ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းပြောသလို၊ ဝိုင်း ဝေဖန်သလိုပဲ ရွှေဖဲကို သိပ်တော့ မယုံမနဲဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရွှေ ဖဲဟာ ဇော်သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် ချစ်ထားခဲ့သလဲဆိုတာ သူ မခန့်မှန်းနိုင်။ သူ့ရှေ့မှာ စိတ်ဆိုး၊ ရန်ဖြစ်စိ၊ ပြဿနာတက်ကြွ မယ့် တစ်ဖက်က ပြန်ချော့လိုက်ရင် စိတ်ပြေပြီး ပြန်ပါသွားမလား၊ ကြားက ဝင်ပါသူကပဲ ငပေါကြီး ဖြစ်သွားမလား။ ကွယ်ရာမှာ သူ ဝင်ပါခဲ့တာကို သူတို့ချင်းပြေလည်သွားပြီးရင် ရယ်မောလှောင် ပြောင်စရာကြီးအဖြစ် သဘောထားမလား စသည်ဖြင့် တွေးပြီး စိတ်ပူခဲ့ရတာတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။ အခုတော့ ရွှေဖဲဘက်က ပြတ်ဖြတ် သားသားဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရနှင့် စိတ်ထဲမှာ အေးသွားပါသည်။

“အခု သူ လိုက်ကြည့်နေတာကျတော့ရော”
“ကြည့်ရုံပဲကြည့်တာ၊ သူ ဘာမှ မလုပ်ရဲဘူးလေ၊ မရွှေဖဲ သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ပေါ့”
“သူ့စိတ်ကို ရွှေဖဲသိတယ်၊ သူ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မလား မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဖဲကို တစ်ရက်ရက်ကျရင်တော့ လာ ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲလို့ ထင်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ မရွှေဖဲရယ်”
“ရွှေဖဲ ကြောက်တော့ ကြောက်ပေမယ့် သူ လာဒုက္ခပေးရင် ခုခံကာကွယ်ဖို့ဆိုပြီး ရွှေဖဲ အစ်ကိုတွေ ပေးထားခဲ့တာလေး ကို ဆောင်ထားတယ် ဒီမှာ”

ရွှေဖဲက ဇော်သူ မမြင်အောင် အပြင်ထုတ်မပြုဘဲ သူ့လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ဟပြီး ပြခဲ့သည်။ အထဲမှာ စပရေးဘူး သို့လို ဘူးတောင့်ရှည်လေးရှိသည်။ ဒါ့အပြင် မိန်းကလေးလက် ကိုင်အိတ်မို့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်တွေရော၊ Lipgloss တွေရော၊ နီလှလှလေးရော၊ ဘီးတစ်ချောင်း၊ ဘာရပ်(ရုံ)တစ်ချောင်း၊ ရှူဆေး ဘူး၊ ပရုတ်ဆီဘူး၊ ချွေးသုတ်အိတ်ဆောင်တစ်ရှူးပေပါထုပ်၊ ဆိုင်းလီဖုန်း၊ ပိုက်ဆံထည့်သော မိန်းမကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်ရှည် လေးတစ်အိတ် စသဖြင့် များပြားစွာ ထည့်ထားတာ တွေ့ရသည်။

“ဒီစပရေးကို Pepper (ပက်ပါ)စပရေးလို့ ခေါ်တယ်တဲ့၊ သူတို့နိုင်ငံတွေမှာ မိန်းကလေးတွေ သန္တ ရာယ်ကြိုလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်အောင် ဆောင်ထားကြတဲ့ စပရေးပေါ့။ အဲဒီစပရေးနဲ့သာ မျက်နှာဆီ ဖျန်းလှက်ရုံပဲ အရမ်းစပ်ပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့တုံး၊ အထူးသဖြင့် Pepper ဆိုတာက ငရုတ်ကောင်းမဟုတ်လား၊ ငရုတ်ကောင်း က ပူစပ်တဲ့အာနီသင်ရှိတော့ ပူစပ်ပူလောင်ကြီး ခံစားရမှာ ပေါ့”

နေညီလာက ရွှေမိုး ဝိုက်ဆံအိတ်လေး လှစ်ပြတာထက် ဒီဘက်ငဲ့အကြည့် ရွှေမိုးကလည်း မော့ပြီး ပြောပြချင်နှင့်မို့ အထက်အမြင်မှာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်တာနေကြသော စုံတွဲလေးလိုမြင်မှာ သေချာသည်။ ဇော်သူ့အမြင်မှာလည်း ထိုသို့ဖြစ်လေရာ ရင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်လျက် လက်သီးကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိလေသည်။

“ကိုနေညီလာဆိုမှာ ဖုန်းရှိလား”

“အိမ်ဖုန်းကို မေးတာလား”

“ရတယ်၊ ဘာဖုန်းပဲဖြစ်ဖြစ်။ ရွှေမိုး သိထားချင်လို့”

“ကျွန်တော်က သိပ်အလုပ်မများတော့ ဟန်းဖုန်းမကိုင်ဘူး မရွှေမိုး သိချင်ရင် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်မယ်”

“အဟီးဟီး ... ရွှေမိုးလည်း အလုပ်သိပ်များလို့ ဟန်းဖုန်းမကိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ မေမေတို့က ဆောင်ထားပေးထားတာပဲ မယ်ဆိုပြီး ပေးလို့ ကိုင်ထားတာပါ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ဖုန်းက (.....)ပါ”

ရွှေမိုး ကိုနေညီလာအိမ်ဖုန်းကို သူမ၏ ဟန်းဖုန်းမိမိရီ (memory)ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ရွှေမိုး ဖုန်းနံပါတ်ရော မှတ်ထားမလား”

“မရွှေမိုး ပေးရင်တော့ မှတ်ထားမှာပေါ့”

“ဒါဆို စာရွက်ရှိလား၊ ရေးမှတ်မှာလား”

“ရတယ်၊ စာရွက်ထဲမှာ မှတ်စရာမလိုဘူး၊ မရွှေမိုးသာ ရွတ်ပြလိုက်၊ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲက မိမိရီထဲ သွင်းထားလိုက်မယ်”

ရွှေမိုး ရွတ်ပြလိုက်သည်ကို နေညီလာ လိုက်ရွတ်ပါသည်။ သုံးခါလောက် ရွတ်ပြီးသောအခါ ...

“ရပြီ မှတ်မိပြီ”

ဟု ပြုံး၍ ပြောပါသည်။

ရွှေမိုးက မျက်လုံးလေးပြူးဝိုင်းပြပြီး ...

“ကိုနေညီလာ တကယ်မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ဪ ... မှတ်မိပါတယ်ဗျာ”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်မှာပါ၊ ကိုနေညီလာက ဆေးကျောင်းတောင် တက်နေတာပဲ၊ မှတ်မိမှာပါ၊ ဦးနောက်ကောင်းတာပဲလေ”

“အဲဒါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဦးနောက်က ကျွန်တော် သိပ်မှတ်မိချင်တဲ့အရာဆို အရမ်းမှတ်မိနေတာပဲ၊ သိပ်လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သိပ်လည်း မှတ်မိမနေချင်ဘူးဆိုတဲ့ အရာမျိုးဆိုရင်တော့ မေ့လွယ်တတ်တဲ့ ဦးနောက်မျိုး”

ကိုနေညီလာ စကားကြောင့် ရွှေမိုး ရင်ထဲ မြူးပျသွားပါသည်။ ရွှေမိုးကို ကိုနေညီလာက သိပ်ပြီး မှတ်မိနေချင်တဲ့

စာရင်းထဲမှာ သွင်းထားတယ်ဆိုတာ ကြားရတာနဲ့တင် ကျေနပ်ပါပြီ။

သူတို့ တပြုံးပြုံး၊ တပျော်ပျော်နဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေနေသလောက် ဇော်သူတစ်ယောက်မှာတော့ မနာလို မရှုစိမ့်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်လျက် အငြိုးအတေးတွေ ဖွဲ့နေတော့သည်။

နေညီလာနဲ့ ရွှေဖဲ ထပြန်တော့ ဇော်သူလည်း သိသိသာသာကို လိုက်ထပြန်ကာ ရွှေဖဲ အိမ်ပြန်ရာနောက် တောက်လျှောက် ကားမောင်းလိုက်လာသည်။ နေညီလာသည် ဒါကို မြင်တော့ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ပြီး ဇော်သူကားနောက်က မယောင်မလည် လိုက်မောင်းကာ ရွှေဖဲ အိမ်ပြန်ရောက်အထိ စောင့်ရှောက်ကြည့်ပေးမိသည်။

ဇော်သူကလည်း ဒါကို သိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ နေညီလာကို ရန်မလုပ်ခဲ့ပါ။

၁၄

နေညီလာသည် သူ ရထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ဆက်ကြည့်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားနေပေမယ့်လည်း နောက်ဆုံး ဘာ့ အဖြေက တစ်မျိုးတည်းသာဖြစ်နေသည်။ ရွှေဖဲကို ဖုန်းဆက်ချင်တယ်။ ဖုန်းဆက်တော့ရော ဘာအကြောင်းပြောစရာရှိလဲ။ ပြောစရာစကားရယ်လို့ သူတို့ကြားမှာ သိပ်မရှိလှ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြံပြီးတော့ပြောရင်ရော မဖြစ်ဘူးလား။

ဒီလိုနဲ့ပဲ Cordless ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး အိမ်ခန်းဆောင်လာလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ မှတ်မိနေတဲ့ဖုန်းကို ခေါ်ဆိုက်မိသည်။ ဖုန်းခေါ်သံငါးချက်လောက် ဆက်တိုက်ကြားရတဲ့အထိ ဘယ်လိုမှ ဖုန်းမကိုင်သေးသောအခါ နေညီလာဟာ ဖုန်းဆက်ဖို့ စဉ်းစားမိသည်။ ခြောက်ချက်ခေါ်သံ ကြားပြီးတဲ့အထိ ဖုန်းမကိုင်သောအခါ လက်လျှော့ပြီး ဖုန်းခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်လိုက်တဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းခေါ်သံပေါ်လာတော့သည်။

နေညီလာလည်း လန်းဖျပ်ပြီး ဖုန်းကို လက်ခံစကား ပြောလိုက်လေရာ ...

“ဟဲ့လို”

“ရန ဖုန်းခေါ်လိုက်သလားလို့ ကိုနေညီလာ ခေါ်တာ မဟုတ်လား”

ရွှေဖဲ၏ဖုန်းမှာ နံပါတ်သွားပေါ်နေသဖြင့် Miss-call တွေတော့ ပြန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်တာပါ။ ဖုန်းမကိုင်တော့ မရွှေဖဲ အတန်းတက်နေလို့များလား၊ မအားလို့လား၊ တွေးမိတာနဲ့ ခေါ်တာကို ရပ်လိုက်တာ။”

“ရွှေဖဲ ရန ကားပေါ်မှာမို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဆောရီး ဆောရီး၊ ကားမောင်းခင်းရင် ဖုန်းမပြောနဲ့လေ၊ အန္တရာယ်များပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ဖုန်းပြောရပ်လိုက်မယ်လေ”

“အခု ရွှေဖဲ ကားမမောင်းတော့ပါဘူး၊ ကားကို ရပ်ပြီး ဖုန်းပြန်ခေါ်တာပါ”

“မရွှေဖဲ သွားစရာရှိနေရင် သွားပါ၊ ကျွန်တော့်ကို တကယ်တကကြီး ကားရပ်ပြီး ပြန်ခေါ်ဖို့မလိုပါဘူး”

ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာတော့ “ရွှေဖဲက ဖုန်းမှာ ကိုနေညီလာ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေါ်လာရော တွေ့ရာရော ကားထိုးရပ်ပြီး

နံပါတ်ပြန်ဆက်မိတာပါရှင်၊ ကိုနေညီလာအသံကို ကြားချင်လွန်းလို့ ဟူ၍ ဆက်တိုက်ပြောနေမိပါသည်။ ရွှေဖဲကို သူ သိပ်ဂရုတစိုက် မှီပါဘူး။

သိပ်မှတ်မှတ်ရရမထားပါဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် အကယ်တကယ်မှာတော့ ကိုနေညီလာဆီက ဖုန်းခေါ်တာကို ဆက်ခံရရှိသောအခါ ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲတုန်ယင်လျက် နှုတ်ရလွန်းတာ ဘာနဲ့မှတောင် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်ပါ။ ကိုနေညီလာ အသံလေးကို ကြားရတာနဲ့တင် အရာရာဟာ သာယာလှပပြီး နှုတ်စရာတွေချည်း ပြည့်နေပြီရယ်လို့တောင် ခံစားရကာ ရွှေဖဲ၏ နာမှာ အပြိုးတွေ ဝေနေတော့သည်။

“ကိုနေညီလာ သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တုန်း ရွှေဖဲ စကား ပြောချင်လို့ပါ။ ရွှေဖဲ ဘယ်မှ အရေးတကြီး သွားစရာလဲ မရှိပါဘူး”

“မရွှေဖဲ လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပြီး စကားပြန်ပြောနေရ တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် စကားအကြာကြီး မပြောတော့ ဘူးလေ”

“ဟင် ... ဘာလဲ ... ဘာလဲဟင်။ ကိုနေညီလာက စကား အကြာကြီး ပြောမှာလား”

“ဪ ... အင်း ... အဟဲ၊ မတော်တဆ ကြာရင်ကြာသွား မလားလို့ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ဖုန်းပြောချင်ရင် ဒီလိုလုပ်ပါသည်။”

ရွှေဖဲ ခုပဲ အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်။ ရွှေဖဲ အိမ်ရောက်ရောက် ချင်း ကိုနေညီလာကို ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်နော်။ ကိုနေညီလာ စောင့်နေပေးနိုင်မလားဟင်”

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့တော့ အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန်ပြီး ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟင်အင်း ... ရတယ်။ ရွှေဖဲ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ချင်တာကိုနေညီလာ စောင့်နေနော်၊ ရွှေဖဲ ခုပဲပြန်ပြီ”

“အိုခေ”

ရွှေဖဲ တကယ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ဆီကို ထွက်လာတာ။ အသစ်ထပ်ဖွင့်တဲ့ ရှော့ပင်းမော်လံ သွားကြည့်ကြရအောင်လို့ ရွှေဖဲပဲ စခေါ်အကြံပေးလို့ သူတို့ဆီပါပြီး သွားကြဖို့ လူစုထားကြတာ။ ခုတော့ ရွှေဖဲပဲ စပြီးဖျက်ပြီ။

မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နဲ့တစ်ပိုင်းဟာဘလောက်ခံမယ်တော့ မသိဘူး။ IELTS ဖြေဖို့ သင်တန်းတက်အခုမှစင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုဖြစ်ဖို့ ရွှေဖဲ ကြိုးစားပြီး ပေါင်းဆုံလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့နဲ့ချိန်းထားတာကိုဖြတ်ပြီး ကိုနေညီလာကို ဦးစားပေးရမယ်လေ။

ရွှေဖဲ ထိုသူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ရသေး

“ဟေး ... မရွှေဖဲ၊ ဘာလဲ အိမ်ကထွက်လာပြီလား”

ရွှေဖဲ ညာပြောလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ကတောင် ထွက်မလာရသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေဖဲ မသွားဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟယ် ... နင်ပဲ သွားချင်လို့ မနေ့က လူစုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆောရီးဟယ်။ ရွှေဖဲ အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့စရာရှိလို့”

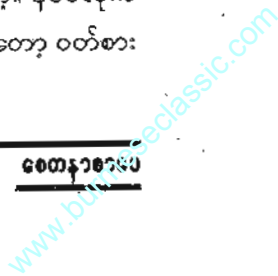
“ဘဲဘဲနဲ့လား”

“ဘဲဘဲတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ရွှေဖဲ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေတယ်၊ သူ ချစ်လာမှာကို မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်သမျှဟာ ရွှေဖဲရဲ့ အရေးကြီးဆုံး ခေါင်းစဉ်တွေပဲ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ။ ဘယ်ကလဲ”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်ဟယ်၊ အခု သူနဲ့တွေ့ရတော့မယ်”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း နောက်မှ ပြောပြတော့။ နင်မလိုက်ဖြစ်လည်း ရပါတယ်။ ငါတို့သုံးယောက်ကတော့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးနေပြီဆိုတော့ သွားတော့မယ်”

ဟိုဘက်က သူငယ်ချင်းတွေ သိပ်တော့ ကျေနပ် မရဘူးလို့ ရွှေဖဲထင်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ အရာရာနဲ့ယှဉ် လိုက်တိုင်း ရွှေဖဲအတွက် အရေးကြီးဆုံးအနေနဲ့ ဦးစားပေးရဦး က ကိုနေညီလာ မဟုတ်လား။

ခုလေးတင် အပြင်ထွက်သွားသော ရွှေဖဲ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာတာ တွေ့တော့ မေမေက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ် တော့သည်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ခုနလေးတင် ထွက် သွားပြီး ပြန်လာတယ် ဟုတ်လား။”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ။ အရေးတကြီး ဖုန်းပြောစေ သတိရသွားလို့ ပြန်လာတာ”

ရွှေဖဲသည် မေမေ့ကို ဖုန်းလေးထောင်ပြပြီးလျှင် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုနေညီလာကို စောင့်နေ ပြောထားပေမယ့် မစောင့်ဘဲ နေမလား။ ဒီမိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်း မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ပေါ်လာလို့ တစ်နေရာရာကိုများ ထွက် သွားမလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်တွေတောင် ကြံဖန်ဖြစ်နေသည် ကိုနေညီလာတို့ကတော့လေ ပိုက်ဆံလည်းတတ်နိုင်ရက်သားနဲ့ ဟန်းဖုန်းလေးတစ်လုံးတောင် ခံောင်မထားဘူး။ ဒီတော့ သူ့ အိမ်ဖုန်းကိုပဲ ဆက်လို့ရတာမို့ သူ အိမ်မှာရှိမနေတော့မှာကို တာပေါ့။

သူ အိမ်မှာရှိနေပါစေ။ တကယ်စောင့်နေပါစေ။ ဘာအရေးတကြီးကိစ္စမှ ပေါ်မလာပါစေနဲ့။ ဘယ်မှမသွားပါစေနဲ့။ ရွှေဖဲ အရူးလိုပဲ ဖုန်းခလုတ်တွေနှိပ်ရင်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဟဲ့လို့”

ဒီ“ဟဲ့လို့” ထူးသံဟာ ကိုနေညီလာပါပဲလို့ ချက်ချင်း နှုတ်မိလိုက်စဉ်မှာ ရွှေဖဲရဲ့ရင်တွေ တုန်ခိုက်နေအောင် ပျော်သွား ပါသည်။ သူ စောင့်နေတယ်။ ဘယ်မှမသွားဘဲ စောင့်နေခဲ့တယ် နော်။

“ကိုနေညီလာ”

“ဪ ... မရွှေဖဲ”

“ဖုန်းပြန်ဆက်မယ် ပြောထားလို့ ဆက်တာ”

“တကူးတကကြီးများ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှအရေးတကြီး ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“အရေးကြီးကြီး မကြီးကြီး ရွှေဖဲ နားထောင်ချင်ပါတယ်။ ဖုန်းနံပါတ် ပေးသာပေးလိုက်ရတယ် ကိုနေညီလာ ဆက် ချင်မှ ဆက်မှာပါဆိုပြီး ထင်နေတုန်း ကိုနေညီလာ ဆက် လာတော့ ရွှေဖဲ အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်”

နေညီလာ ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်သလိုလိုတောင် ဖြစ် သွားပြီး တဟင်းဟင်း အရှက်ပြေ ရယ်မိသည်။ သတိရလွန်းလို့ ခေါ်လိုက်မိတာပါ။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန် သူ ဘာများ

လုပ်နေမလဲရယ်လို့ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ချိန်မှာ လုံးဝအောင်မထားနိုင်ဘဲ ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကဲ ... ခုတော့ ခက်ပြီ။ ဘာများ ရှာကြံပြောရမယ် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေများပြောရမလဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကများ သူနဲ့စကားလက်ဆုံကျွန် ဖြစ်လာစေမလဲ။

“ကိုနေညီလာ”

“ခင် ... ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်က အသံအကြာကြီး တိတ်နေသဖြင့် ရွှေမဲစိုးရိမ်ပြီး ခေါ်လိုက်လေရာ ကိုနေညီလာထံမှ တရိတသေ ပြန်ထူးသံ ထစ်ငေါ့ငေါ့ကြောင့် ရွှေမဲ ရယ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ရွှေမဲက တော့ ကိုနေညီလာနဲ့ ဖုန်းပြောရင်း ပြတ်သွားတယ် ထင်တာလေး သူက အသံတိတ်နေတာကိုး။ ဘာတွေများ အတွေးလွန်နေသလဲ။

“ကိုနေညီလာ အသံတိတ်နေလို့ ခေါ်တာပါ။”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ဘာပြောရမလဲ တွေးနေတာပါ။”

“ရွှေမဲကို စကားပြောစရာရှိလို့ ခေါ်တယ် ထင်တာ”

“စကားပြောစရာတော့ သိပ်များများစားစား မရှိပါဘူး။”

“ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတာ သတိရသွားလို့ ခေါ်ကြည့်တာပါ။”

နေညီလာ အရိုးသားဆုံးကိုသာ ဖြေလိုက်ပါသည်။ သူလေးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်မလဲ။ သတိရလို့ ဖုန်းခေါ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ဘာတွေများ တွေးမလဲ။

“ရွှေမဲကို သတိရလို့ ဝမ်းသာတယ်”

“မရွှေမဲ ခုနက အပြင်ထွက်သွားတာ ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ”

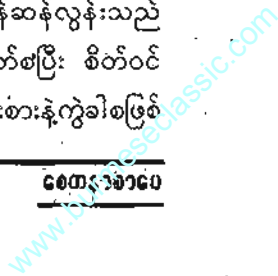
“အမှန်အတိုင်းပဲပြောပါမယ်ရှင်၊ ရွှေမဲ အခုမှ အသစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရင်းနှီးအောင်ဆိုပြီး ရှော့ပင်းလုပ်ကြမလားလို့ ချိန်းတယ်။ သူတို့ကလည်း သဘောတူတယ်။ အဲဒါနဲ့ ရှော့ပင်းသွားမယ်ဆိုပြီး သူတို့နဲ့ ချိန်းတဲ့ဆီကို သွားတာပါ။ အခုတော့ မသွားဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်”

“ဟာကွာ ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားစရာရှိလည်း သွားလိုက်ပါ မရွှေမဲရယ်၊ ဘာကြောင့် ချိန်းထားတာကို ဖျက်ပြီး ကျွန်တော့်ကြောင့် အိမ်ပြန်ရသလဲ”

“ရွှေမဲ ကိုနေညီလာနဲ့ပဲ စကားပြောချင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်မှ ထပ်ချိန်းလည်းရတယ်၊ ထပ်လည်းတွေ့ဦးမှာလေ။ ကိုနေညီလာကတော့ ရွှေမဲဆီ တစ်ခါတစ်လေမှ ဖုန်းဆက်လိုက်တာဆိုတော့ ရွှေမဲ မလွတ်ချင်ဘူး”

နေညီလာရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားပါသည်။

မရွှေမဲကို သတိထားမိသလောက်မှာ မရွှေမဲဟာ သူ့အပေါ် ဘက်တော်လေး ခင်မင်နေသည်။ ရင်းနှီးမှု မြန်ဆန်လွန်းသည် ချစ်သူ။ နေညီလာဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ်စာပြီး စိတ်ဝင်မိသလိုဖြစ်နေလေရာ ရည်းစားရှိပြီးသား၊ ရည်းစားနဲ့ကွဲခါစဖြစ်

ပြီးသား ရွှေဖဲထဲမှာ နေညီလာအတွက် ဒီလောက်ထိ အရေးပေးမှ တွေ့ရှိနေခြင်းကို တအံ့တဩ သိလိုက်ရပါသည်။

စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သူ၊ တစ်ယောက်ကနေ တစ်ယောက် ပြောင်းချစ်ဖို့ လွယ်ကူလွန်းသူဟူ၍တောင် မမြင် လိုပါ။

“ကိုနေညီလာကို ဇော်သူ လာရန်လိုတာတွေ နောင်ယုတ် တာတွေလုပ်သေးလား”

“မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေဖဲနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုကတစ်ဆင့် ပြန်ကြားရတယ်၊ သူက ကိုနေညီလာကို လုံးဝ မကျေနပ် ဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် ကောင်းကောင်းပညာပေးမယ်တဲ့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းကတစ်ဆင့် ရွှေ ဖဲပြန်ကြားအောင် ပြောလိုက်တာမျိုးပေါ့”

“သူ ရန်လိုလည်း ကျွန်တော်က ငြိမ်ခံနေမယ့်သူမှ မဟုတ် တာ၊ မရွှေဖဲ ဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရန်တော် သိပ်ဖြစ်လေ့မရှိပေမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာသန်စွမ်းအောင် လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကွန်ဖူးပညာသင်ဖူးတယ်၊ အိမ်မှာ ကို လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးဖြစ်အောင် နေ့တိုင်းလည်း ကစားတယ်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဓါးနွဲ့နွဲ့ ပိန်ညှာ ညောင် အားမသန်တဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်ရမှာမကြိုက်လို့ Gym သူ

သွားပြီး အလေးလည်းမ၊တယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို လာရန် လိုရင် ပြန်ချဖို့ကတော့ အသင့်ပဲ”

ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ...

“အဲဒီလိုကြားရတော့ ရွှေဖဲ စိတ်မကောင်းဘူး”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုနေညီလာမှာ အရင်က ဘယ်ရန်သူမှ မရှိခဲ့တာ၊ ရွှေဖဲ ကြောင့် ရန်သူတိုးလာရတဲ့သဘော ဖြစ်သွားတယ်လေ”

“ကျွန်တော်က ဇော်သူကို ရန်သူလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ သူ ရန်လိုခဲ့ရင် ငဲ့မခံဘူးလို့ပဲ ကြိုတင်စိတ်ကူးထားတာပါ။ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ရန်သူလို့ မဆက်ဆံပါဘူး”

နေညီလာ ပြောလိုက်သော စကားအသွားအလာ ကြောင့်ရွှေဖဲ စိတ်တအားပူသွားပါသည်။ ကိုနေညီလာက ငါဟာ ဇော်သူ့ကို စိတ်မပြတ်နိုင်လို့ ဒီလိုပြောနေတယ်လို့ ထင်သွားပြီး အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုနေညီလာရယ်။ ရွှေဖဲက ကိုနေညီလာကို ပဲ စိတ်ပူလို့ပါရှင်။

“ရွှေဖဲ ကိုနေညီလာကို စိတ်ပူပြီး ပြောတာပါ၊ ရွှေဖဲ ဇော်သူ့ဘက်ကို ဘာမှ စိတ်ထဲမထည့်တော့ပါဘူး”

“ရွှေဖဲ သူ့ကို လုံးဝ သံယောဇဉ်ပြတ်နိုင်ပြီလား”

“သံယောဇဉ်ပြတ်ကိုပြတ်တယ်”

“ငယ်ငယ်တည်းကလည်း မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးလာတဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေ၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် တိုးပြီးချစ်လာကြတာလေ၊ ရည်းစားသက်တမ်းကလည်း နှစ်နှစ်နီးပါးလောက်ရှိတာဆိုတော့ သံယောဇဉ်က တော်တော်ခိုင်နေပြီလို့ထင်တယ်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြတ်ဖို့ခက်တယ်လို့ ပြောကြလို့ပါ”

“ဘယ်သူတွေက ပြောကြလို့လဲ”

နေညီလာ တစ်ခဏ အသံတိတ်သွားပြီးမှ ...

“နဲ့သာကလည်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်းပြောတယ်။ ကျွန်တော် မရွှေဖဲတို့ကြားမှာ ဝင်ပါမိတာကို အားလုံးကတော့ ကျွန်တော် မှားတယ်လို့ ဝေဖန်ကြတယ်။ သူတို့ချင်း ပြန်အဆင်ပြေသွားကြရင် မင်းက ငပေါကြီးဖြစ်မယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ရွှေဖဲ တော်တော်စိတ်အားလျှော့သွားပါသည်။ သူတို့ ဝိုင်းပြောသလို ကိုနေညီလာစိတ်ထဲမှာလည်း ရွှေဖဲကို အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်နေပြီ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ရွှေဖဲရင်ထဲက အချစ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူးနော်။

“မရွှေဖဲ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ပြောတာ စိတ်ဆိုးသွားလား”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ရွှေဖဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဆောရီး”

“ရပါတယ် ရွှေဖဲ နားလည်ပါတယ်။ သိပ်ဆိုးပြီး ရွှေဖဲကိုလည်း အမြဲနှိပ်စက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သည်းခံပြီး နှစ်နှစ်လုံးလုံး ရည်းစားအဖြစ် တွဲလာတယ်ဆိုတော့ ရွှေဖဲတကယ်စိတ်ကုန်ပါပြီ၊ ပြတ်ပါပြီပြောလည်း ဘယ်သူကမှ အလွယ်တကူ မယုံနိုင်ကြတာကို သိပါတယ်”

“ကျွန်တော် သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ မှားသွားတယ်”

“ရတယ် ရတယ်၊ ရွှေဖဲကို ကိုနေညီလာ ဘာပဲဝေဖန်ပါစေ ရွှေဖဲ ကျေနပ်ပါတယ်”

“စကားပြောတာတောင် တော်တော်ကြာသွားပြီး ဖုန်းချရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

“ကိုနေညီလာသဘောပါ၊ ရွှေဖဲက အားပါတယ်၊ စကားလည်း အကြာကြီး ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကော နားလိုက်ရအောင်နော်၊ ကျွန်တော် စာကျက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုနေညီလာ စာမေးပွဲရှိလို့လား”

“စာမေးပွဲမရှိလည်း အမြဲကျက်နေရတယ်လေ၊ စာကကုန်မှမကုန်နိုင်တာ။ စာမေးပွဲပြီးတာတောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းစာဖတ်ရမှာပဲလို့”

ဗျ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖတ်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ပတ် လူစုလို့မရဘူး။ ထွန်းတောက်လေ မျက်မှန်နဲ့ စာကြမ်းပိုးက သူ့အဘွားဆုံးလို့ မအားဘူး။ တင်မောင်ဦးကတော့ သူ့ရဲ့ အသစ်စက်စက် ရည်းစားလေးနဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့။ ကြည့်သာထွန်းကတော့ Postling သိပ်မတူတော့ စာဖတ်ချင်ရင် လူစုလို့မရဘူး။”

ကိုနေညီလာနဲ့ မနံ့သာမွှေး စာအတူတူ မဖတ်ဘူးလား။ ရွှေဖဲ သိချင်လိုက်တာ။ မေးဖို့မသင့်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကိုနေညီလာဟာ ရွှေဖဲကို တကယ်ပဲ ခင်လိုမင်လို ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုရင် ရွှေဖဲဆီက ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေ ပြောမိရင် အထင်သေးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ရွှေဖဲ သိချင်တာ ကိုနေညီလာနဲ့ မနံ့သာမွှေးဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေလား။ သူငယ်ချင်းတွေလားဆိုတာပါ။

“ဖုန်းချပြီနော်”

“ခဏ ... ခဏလေး ကိုနေညီလာ”

“ဘာလဲ မရွှေဖဲ”

ရွှေဖဲ တံတွေးအသာမျိုချလိုက်ပြီးမှ ရင်ထဲကလာသော ခပ်တိုးတိုးအသံလေးနှင့် ...

“ဘယ်တော့ ထပ်ဖုန်းဆက်ဦးမလဲဟင်”

အိမ် ၁၅ ဦး

“သူက အဲဒီလို ပေါ်တင်ကိုပြောတာ မနံ့သာ။ ကိုနေညီလာကို သူ ချစ်တယ်တဲ့။ ကိုနေညီလာကိုတွေ့လို့ သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးစဲဘူးတဲ့ သတ္တိတွေရှိလာပြီး ဇော်သူ့ကို တောင် လမ်းခွဲရဲတာတဲ့။ ကိုနေညီလာဆီက အချစ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲရရ ကျေနပ်တယ်တဲ့”

နံ့သာမွှေးသည် ဆေးရုံကို ကားမောင်းပြီး လာစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ ထိုပြန်ပြောသံကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားပြီး လာရသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆေးရုံကိုရောက်လာခဲ့သည်နှင့် မသိတော့။ ရင်ထဲမှာ ရှက်တာက ပိုနေသည်။ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ ကိုနေညီလာဟာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်သူတစ်ယောက်ဟုသာ မြင်ထားပြီး ဖြစ်လေရာ ထားခဲ့ခံရသည်ဆိုသောအဖြစ်ကို ရောက်ကိုမရောက် လိုပါ။ သူ့ဆီကအချစ်ကို မရလို့ ကြေကွဲလာထက် ထားရစ်ခဲ့တာ ခံရမှာကို ရှက်ရခြင်းက ပိုမည်ထင်သည်။

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အဲဒီစကားတွေကို နဲ့သာမွေးရဲ့ညီမဝမ်းကွဲထံမှ ကြားသိရတာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး ကျောင်းတက်ရန်ပြင်နေသော နဲ့သာမွေး၏ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က IELTS အောင်ဖြေဖို့ သင်တန်းတက်ပါသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ မရွေ့မီနှင့်ဆုံပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပါသည်။

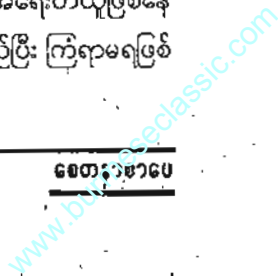
သူငယ်ချင်းစဖြစ်ပြီး မကြာမီ ရှော့ပင်းစုပြီးသွားကြည့်ချိန်းသောတစ်ရက်မှာ မရွေ့ဖဲ ရောက်မလာ။ အရေးကြီးသောလူတစ်ယောက်ကို စောင့်ရမည်။ တွေ့ရမည်ဟု ပြောသည်။ နောက်တစ်နေ့တွေ့တော့ ဝိုင်းစနောက်ပြီး မေးကြည့်ကြရာ အဲဒီမှာ နေညီလာ ဆိုသောနာမည် ပါလာသည်။ ညီမဝမ်းကွဲ သော်တာက နဲ့သာမွေးတို့အိမ်ထဲ အဝင်အထွက် မပြတ်ရှိတတ်ပြီး နေညီလာလည်း မြင်ဖူး သိဖူးထားလေရာ မရွေ့ဖဲ၏ စကားထဲမှာပါလာသောအခါ သိချင်ပြီး အသေအချာကို မေးခဲ့သည်ဟု နဲ့သာမွေး၏ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်သတင်းပို့တော့တာဖြစ်သည်။

“အဲဒါ သော်တာကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တိတ်တိတ်လေး သတင်းနှိုက်ယူလာတာပဲ မနဲ့သာ။ ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ရည်းစားကို လုယူခံရမှာမျိုးတော့အဖြစ်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် မနဲ့သာကို ကြိုသတိပေးထားတာ၊ ရွေ့ဖဲ ရှေ့မှာတော့ ကိုနေညီလာကို မသိထားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ဆီက ဘာကြားရမလဲ၊ ဘာအကြံအစည်ရှိလဲဆိုတာ သော်တာ

ဆက်စုံစမ်းသတင်းပို့မယ် စိတ်မပူနဲ့။ ရွေ့ဖဲကို မုန်းလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ရိုးလည်းရိုးသားပါတယ်။ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်တယ်။ အားလည်းနာတတ်တယ်။ ခင်ဖို့လည်းကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ရည်းစားကို လုယူမှာကျတော့ ဘယ်ခံချင်မလဲ”

တကယ်တော့ နေညီလာဟာ ငါ့ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူးလို့ နဲ့သာမွေး ပြောမထွက်ရဲခဲ့ပါ။ ဘေးလူတွေကတောင် ရည်းစားဖြစ်နေပါပြီလို့ ထင်ရလောက်အောင်တွဲခဲ့တာတွေ၊ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အလိုက်သိတာ နားလည်မှုရှိတာတွေကို သာယာပြီး နဲ့သာမွေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ခံခဲ့မိတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်ပေါ့ ဆေးကျောင်းကလူတွေ ကျောင်းပြီးခါနီးမှာ အတွဲမရှိသေးရင် ကိုယ့်လူအချင်းချင်းထဲက အိမ်ကလီဖြစ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်အယောက်ကို အမြန်ကောက်ရည်းစားတော်လိုက်ကြတဲ့ ထုံးစံလိုပဲ နေညီလာလည်း ရွေးစရာမရှိတော့တဲ့အခါ ငါ့ကိုပဲ ရွေးရမှာပဲဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မျှော်ခဲ့မိတာ ဝန်ခံပါရဲ့။

အခုတော့ စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ခါနီးနေပြီ။ နေညီလာ ကြည့်ရတာလည်း မရွေ့ဖဲကို တော်တော်စိတ်ဝင်တစား ရှိပုံရတယ်။ အရေးတယူဖြစ်နေပုံရတယ်။ နဲ့သာမွေးမှာ ခေါင်းတွေထဲ ချာချာလည်ပြီး ကြံရာမရဖြစ်နေသလို ခံစားရလေသည်။

ဆေးရုံဝန်းထဲ ကားရပ်နေတုန်း နေညီလာကားက
ကားပါကင် ဝင်ရပ်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုတော့တွေ့ပြီး
ဘယ်လို မေးရမလဲ။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ နင် ငါ့ကို မထားခဲ့ပါ
နဲ့လို့ ပြောလိုရတဲ့ အခြေအနေမျိုးလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။
နဲ့သာမွေးသည် ကားထဲကအထွက်မှာ သူမအား ရပ်စောင့်နေသော
နေညီလာကို ပြီးတောင်မပြုံးပြနိုင်တော့ပါ။

သူမရဲ့ မျက်နှာအမူအရာ အရိပ်အကဲကိုဆို ချစ်
ချင်း ရိပ်မိတတ်တဲ့ နေညီလာဟာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားသော
မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ရင်း ...

“နဲ့သာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါ
လား။”

ရင်ထဲက မကောင်းတာ။ နင် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်
မှာလဲ နေညီလာရယ်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

နဲ့သာမွေးဆီက အပြေမရတော့ ထပ်မေးလာပြန်
သည်။ နဲ့သာမွေးမှာ တစ်ချိန်ကျရင် သူ ငါ့နားက ထွက်သွားတော့
မယ်ဆိုသော အတွေးကြောင့် သူ့နဲ့အတူ တွဲတောင်မလျှောက်ချင်
သူနဲ့ အတူတွဲပြီး ဆေးရုံထဲဝင်မသွားချင်တော့သလိုတောင် ခံစား
နေရသည်။

အားလုံး အမြင်မှာတွေ့နေကျစုံတွဲလေး လာပြီဟု
သာ အမြင်ကို ယခုတော့ အရင်ကလို မသာယာနိုင်တော့ပါ။
ဒီအမြင်တွေ၊ အတွေးတွေကိုတောင် ကြောက်နေပါသည်။

“ညက ညဉ့်နက်သွားလို့ အိပ်ရေးမဝတာမျိုးလား။”

“နင် ငါ့အကြောင်း အသိဆုံးပါ နေညီလာ။”

“အေး ... ငါ သိပါတယ်၊ နင်က ဘယ်လောက်အိပ်ရေး
ပျက်ပျက် မျက်နှာမှာ ဘယ်တော့မှ အပြုံးမပျက်ဘူး၊ အိပ်
ရေးမဝလို့ ဝူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ဖြစ်နေတာမျိုးတောင် မရှိ
ဘူး။ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတတ်တာလေ။”

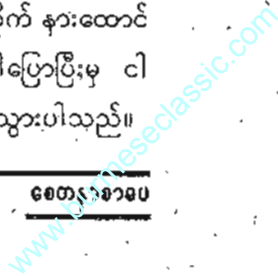
“ငါ့အကြောင်းကို ငါ့အမေတောင် အဲဒီလောက်မသိဘူး
နေညီလာ။ နင်က ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်သိနေရတာလဲ။”

ရင်ထဲမှာ သူ ဂရုတစိုက်ပြောသမျှကို မကြည်နူးနိုင်ဘဲ
ဤလိုက်ရတိုင်း နာကျင်နေသည်။

“ဟား ဟား ... နင် ဒီမနက် ဘာဖြစ်လာမှန်းတော့မသိဘူး၊
ဒါပေမဲ့ နင့် ငါ့ကို ဘုကန့်လန့်တွေ ပြန်ပြောနေတာဆို
တော့ နင် တော်တော်စိတ်မကြည်မှန်းတော့ ငါ သိတယ်။”

“ငါ့မှာ နင့်ကို ပြောစရာတွေရော၊ မေးစရာတွေရောရှိတယ်။”

နေညီလာ အံ့သြသလိုပုံစံနဲ့ ဂရုတစိုက် နားထောင်
နေပြပါသည်။ နဲ့သာမွေးမှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောပြီးမှ ငါ
ဘာမှမသင့်ဘူး။ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဟု သတိရသွားပါသည်။

“ပြောလေ မေးလေ နဲ့သာ”

“နေပါစေ ပြောလည်းမပြောတော့ပါဘူး၊ မေးလည်း မေး
တော့ပါဘူး။”

“ဘာတွေ ပဟောဠိလုပ်နေတာလဲ၊ နားကို မလည်တော့ဘူး”

“နားမလည်ရင်လည်း နားမလည်တဲ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်
ပါ”

“နင် စိတ်ကြည်လာမှ ပြောလည်းရတယ်၊ ငါကတော့ အတွက်
အချိန်မရွေး အသင့်ပဲနော်”

ဘာသဘောနဲ့လဲ နေညီလာရယ်။ နဲ့သာမွှေး နေညီလာရယ်။
ပျက်လက်ပျက်ပင် စိတ်ထဲမှ ညည်းညူနေမိသည်။

“ကင်န်တင်း၊ ခဏထိုင်မလား နဲ့သာ”

“မထိုင်ဘူး”

“လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်လေ”

“အိမ်ကသောက်လာတယ် ငါ မဆာဘူး”

“အင်း ... ဒီနေ့ တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပဲ၊ အိမ်ကဆို အိမ်က ဘယ်လောက် လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီသောက်
ပြီးလာလား ကင်န်တင်းလာထိုင်ပြီး ထပ်သောက်လည်းကောင်း
တယ်၊ ကင်န်တင်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကသေးသေးလေးလေး
ထပ်သောက်ရင် ဝင်တယ်ဆိုတဲ့သူက ဒီနေ့ မထိုင်ဘူးဘူး”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလို မထိတထိ ဝေဖန်မနေနဲ့ နေညီလာရယ်”

“စိတ်ကောက်တာလား၊ စိတ်ကောက်ရင် နောက်မှပဲချော
တော့မယ်၊ ဟိုမှာ ထွန်းတောက်တို့ ကင်န်တင်းထဲက
လှမ်းလက်ပြနေတယ်၊ ငါ သွားလိုက်ဦးမယ် နဲ့သာ”

နေညီလာ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ နဲ့သာမွှေးခေါင်းကို
ခံချက်ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးရုံကင်န်တင်းဘက် ပြေးသွားပါ
သည်။ ဒီလိုပဲ တရင်းတနီး ခေါင်းပုတ်စရာရှိပုတ်၊ ငယ်ထိပ်ကို
ကိုင်လိုက်ိုင်။ လူရှုပ်ရှုပ်နေရာတွေ သွားရင် လက်ဖျားလေးတွေ
ခေါ်ရင်ခေါ် မခေါ်ရင် နဲ့သာမွှေးက သူ့ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့
အရေးအိတ်ကြိုးကိုကိုင်ပြီး သွားတတ်နေကျတွေဟာ တကယ်တော့
ကင်န်တင်းခင်မင်မှုတစ်ရပ်လား။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်တာ
မဟုတ်ရဲ့သက်သေတွေလား ဝေခွဲမရတော့ပါ။

နေညီလာလည်း နဲ့သာမွှေးကို လမ်းခွဲပြီး ကင်န်တင်း
ဆင်လာလိုက်ပါသည်။ နဲ့သာ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိခဲ့ရ၍ ရင်ထဲ
က ခိုးလိုချင်လှတော့ ဖြစ်နေမိသည်။ နဲ့သာက စိတ်တော့ ခဏ
အကောက်တတ်မှန်းသိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်ကို
အကောက်နေမှန်း ရိပ်မိပါသည်။ ဘာကိုကောက်သလဲသာမသိ
ဖြစ်သည်။

“နဲ့သာမွှေး မလာဘူးလား”

တင်မောင်ဦးက နဲ့သာမွှေး ထွက်သွားရာ လည်ပင်း
အလိုက်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကောက်နေတယ်”

နေညီလာ ရယ်မောပြောလိုက်ပါသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ မိန်းကလေးတွေက မကြာခဏ ကောက်တတ်ကြပြီး ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့အကောက်ပြေအောင် ငပေါလိုက် အရှားလိုလို လုပ်ပြပြီး ချောနေကျဖြစ်ပါသည်။ နံ့သာမွှေးလှည့်ကောက်၊ ညိုညိုအောင်လည်းကောက်နှင့်မို့ ကောက်နေတယ်တာ သိပ်တော့မဆန်းလှ။

“ခုတလော သူ မင်းကို ခပ်ရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တော့ ငါတို့လည်း မသိဘူး၊ မင်းက ပုံမှန်အတိုင်းပေမယ့် သူကတော့ ရှောင်ကိုရှောင်တယ် ကိုယ့်သူမင်း သတိမထားမိလို့”

“ပြောပါဦး ဆရာ၊ ဆရာက ဘယ်တုန်းက သတိထားတာလဲ”

နေညီလာသည် ထွန်းတောက် အရေးတယူပြောလာတာကို နောက်ပြောင်ကာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူ့ရှင်ထဲမှာထားရွှင်နေ၊ မြူးနေပါသည်။ ခုတလောမှာမှ မရွှေ့ဖဲနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်တွေဟာ ညတိုင်းလိုလိုဖြစ်လာလေရာ သူ့ရှင်လုံးခုန်ချတိုင်းကတောင် “မရွှေ့ဖဲ၊ မရွှေ့ဖဲ” နှင့် အသံမြည်နေပြီလားမသိ

“ဟိုတစ်ပတ်ကမှ စရိပ်မိတာ၊ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းစုပြီး စားကြတော့ အရင်ကလို မဟုတ်တာ သတိထားမိတယ်။ အရင်ကဆို နံ့သာထမင်းချိုင့်ထဲမှာ မင်းအကြိုက် ဟင်းတစ်မျိုးက မသင်္ကာစရာကောင်းလောက်အောင် ပါပါနေတတ်တယ်။ တမင်များ နေ့တိုင်းထည့်လာသလား ထင်ရအောင်ပါတာ။ မင်း ယူစားနေရက်သားနဲ့ မင်းမစားမှာစိုးလို့ ခပ်ခပ်ထည့်ပေးတာများ ဘေးလူတွေ အသိပဲ။ အားလုံးက မင်းတို့အကြောင်းသိလို့ ရိုးနေပြီး စနောက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတာ။ အခုတော့ သူ့ထမင်းချိုင့်ကို သုံးဆင့်ချိုင့် ယူမလာတော့ဘဲ နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးနဲ့။ ထမင်းတစ်ချိုင့် ဟင်းတစ်ချိုင့် သူ့အတွက်သူပဲ ထည့်လာတယ်။ မင်းအတွက် မပါတော့ဘူး၊ မင်း စားစား၊ မစားစား ထည့်လည်းပေးမနေတော့ဘူး။ သူ့ဘာသာပဲ စားတယ်။ ကင်နံတင်းမှာ နေရာယူတော့လည်း မင်းနံ့ဘေးက နေရာဟာ သူ့အမြဲဝင်ထိုင်နေကျပေမယ့် လုံးဝမထိုင်တော့ဘူး။ တမင် ခပ်ဝေးဝေးနဲ့ကို ရွေးထိုင်တယ်။ မင်းစကားတွေ လျှောက်ပြော ပေးလားဝါးလား လုပ်နေရင် အရင်ကဆို နံ့သာဟာ မင်းဘာပြောပြော မင်းမျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်နေတတ်တာ။ အခုတော့ မင်းကို လုံးဝမကြည့်တော့ဘဲ သူ့ဘာသာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေတယ်”

နေညီလာသည် ထွန်းတောက် ချက်ကျလက်ကွဲ အစီအစဉ်ကျနစွာ ပြောပြလာသောအခါ ခုနက်သွားအပြီးသားနဲ့ နောက်ပြောင်နေတာပင်လျှင် ရပ်တန့်သွားပါသည်။ သူကတော့ မရှေ့ဟူသော အာရုံတစ်ခုတည်းနဲ့သာ အရာရာကို အမှုမဲ့အမှတ် မဲ့ ဖြတ်ကျော်နေပေမယ့် သူ သတိမထားလိုက်မိသော နဲ့သာရွေး ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို သူငယ်ချင်းတွေက မြင်ပြီးနေပြီတည်း။

“နောက်ပြီး မင်းကတော့ မေးမြဲတိုင်းပုံစံနဲ့ သောကြာနေ့ တိုင်း နဲ့သာကို မေးတယ်လေ။ အဲဒါလည်း သူ ငြင်းတယ်”

“ဘာလဲ”

“သောကြာနေ့ဆို နဲ့သာရဲ့အကျင့်က ဦးနောက်ကို အနား ပေးတယ်ဆိုပြီး စာလုံးဝမကျက်ဘူး။ ကျောင်းစာကိုလုံးဝ မကိုင်ဘူး။ သူ သိပ်ကြိုက်တဲ့ DVD ကားကို နှစ်ကားလောက် အနည်းဆုံး ကြည့်တတ်တယ်လို့ မင်းပဲ ပြောပြဖူးလို့ ငါ တို့သိရတာ။ သူ DVD ငှားဖို့ မင်း အမြဲလိုက် အဖော်လုပ် ပေးရတယ်။ သူငှားချင်တဲ့ကားကို မင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖတ် တိုင်ပင်ပြီးမှ မင်းက အကြံပြု recommendation (ရိက္ခန် မန်ဒေးရှင်း)ကို ရယူပြီးမှ DVD ကို ငှားတတ်တယ်ဆို ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနှစ်ပတ်မှာပဲပြီး နဲ့သာရှောင် သွားတယ်။ မင်းက နဲ့သာ ကျောင်းဆင်းရင် DVD ဆို ဝင်မယ်နော်လို့ ပြောတော့ နဲ့သာက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

နေညီလာမှာ တော်တော်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကတ်သီး ကတ်သတ် မြင်တတ်လှသော ထွန်းတောက်ကို ချီးကျူးမိရင်း သူ ပြောနေတာတွေ တကယ်ပါလားလို့လည်း အံ့ဩစွာ တွေးနေမိ သည်။

“ငါ ဒီအပတ် ဘာကားမှ ကြည့်ချင်စိတ်မရှိဘူး။ မသွား တော့ဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်”

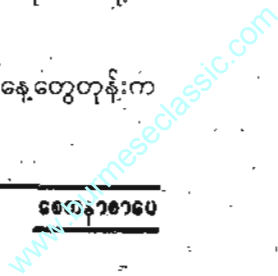
နေညီလာ မဖြေခင် တင်မောင်ဦးက ဖြေလိုက် သည်။

“နောက်တစ်ခါ တစ်ပတ် သောကြာနေ့မှာလည်း ဒီကောင် မေးသေးတာပဲ”

“နဲ့သာက ဘာပြန်ဖြေလဲ နေညီလာ။ မင်း မှတ်မိလား”

“ငါ့ဘာသာပဲ သွားငှားတော့မယ်။ နင် မလိုက်နဲ့တော့တဲ့။ ညိုညို လိုက်ချင်လို့ ခေါ်သွားမယ်တဲ့ကွာ။ ငါ မှတ်မိပါ တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါစိတ်ထင်တော့ ပထမတစ် ပတ်မှာ သူ တကယ်မကြည့်ချင်လို့ မသွားတာ။ ဒုတိယ တစ်ပတ်မှာတော့ ညိုညိုနဲ့ မိန်းကလေးချင်း အဖော်လုပ်ပြီး သွားချင်လို့ ထင်လိုက်တာ ဒါပဲ။ ရှင်းတာကို မင်းတို့က လိုက်ရှုပ်အောင် တွေးနေတာပါပဲ”

“အဲဒီလိုမျိုး သူ ဟိုးအရင် သောကြာနေ့တွေတုန်းက ငြင်းဖူးလား”

နေညီလာ ကြောင်သွားပါသည်။ သူ မှတ်မိသလောက်ကတော့ တစ်ခါမှကို မငြင်းဘူးခဲတာ။ နေညီလာ ရွေးပေးတဲ့ DVD ဆို အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး လိုက်ငှားတတ်တဲ့ နဲ့သာပါ။

“တစ်ခါမှ မငြင်းဖူးဘူး မဟုတ်လား။”

နေညီလာ ကြောင်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြမိသည်။

“သူ မင်းကို ဘယ်လိုမှ တွဲမသွားချင်တော့ဘူး။ မင်းကို ရှောင်တော့မယ်။ မင်းနဲ့ ကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်နေပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ အရင်တည်းက ခင်ခင်မင်မင်နေလာ တဲ့သူတွေ။ သူနဲ့ ငါကြားမှာ ဘာပြဿနာမှလဲ ကြီးကြီးမားမား မရှိဘဲနဲ့”

“မရွှေဖဲဟာ ကြီးမားတဲ့ပြဿနာပေါ့”

“သူ ဘယ်လိုလုပ် သိလို့လဲ။ မရွှေဖဲနဲ့ ငါ အဆက်အသွယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ၊ ဘယ်သူကမှ မပြောရင် သိစရာမရှိဘူး။ ငါ အားလုံးပြောပြတာဆိုလို့ မင်းတို့ပဲ ရှိတယ်။ မင်းတို့ ပြောလိုက်လို့ သိသွားတာလား။”

“ငါတို့ မပြောဘူး”

“အေး ... ထွန်းတောက် ပြောသလိုပဲ ငါတို့ နဲ့သာကို ဘာမှအသိမပေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ သိပ်ရှက်

သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ရှက်သွားရင် ငါတို့ကို သူ စကား တောင်ပြောရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတို့သူ့ ကို သနားလို့ မပြောပါဘူး”

နေညီလာမှ နဲ့သာကို ရင်ထဲမှာ သနားတော့ သနားနေမိသည်။ မခွဲမခွာ ခင်မင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကောင်း အဖြစ် နဲ့သာကို ခင်သည်။ သူများအထင်လွဲရလောက်အောင် နဲ့သာကို တတွဲတွဲ လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက်လည်း နောင်တရပါသည်။

“ငါ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မရွှေဖဲကို တကယ်ချစ်မိသွားလို့ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မင်းတို့ ငါ နေရာမှာပဲ စဉ်းစားကြည့်။ နဲ့သာကိုတော့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ မရွှေဖဲနဲ့ မတွေ့ခင် ထိ သူ့ကိုပဲ တစ်နေ့ကျရင် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်ရွေးမယ်လို့ ငါ တကယ် စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ တွဲလည်း တွဲခဲ့မိပါတယ်ကွာ၊ ငါ မှားခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မရွှေဖဲ ကို တကယ်ချစ်မှန်း သိသွားတဲ့အခါကျတော့ ငါ အတ္တ ကြီးချင်တယ်။ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချင်တယ်”

သူတို့အားလုံးကြားမှာ ပြောစရာ၊ ခွေးမွေးစရာ စကား မရှိတော့လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ အတန်း တက်ရမယ့်အချိန် ရောက်လာလို့သာ အတန်းထဲ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ အတန်းတက်လိုက်ရတယ်။ နေညီလာ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့

www.burmeseclassic.com

သည်။ စာထဲလည်း စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ နဲ့သာမျက်နှာမှန်မှန်လေး
ကိုပဲ မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်ကာ သနားနေမိသည်။ သနားတာ
က သနားတာသတ်သတ်။ ချစ်တာက ချစ်တာသတ်သတ်မို့
အတော်ခက်လှပါသည်။

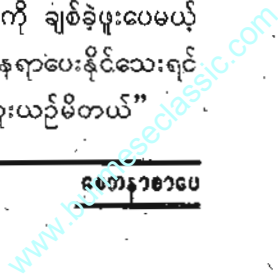
၁၆ ဦး

ရွှေမဲသည် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော စကား
လုံးတို့ကို မယုံနိုင်သလိုဖြစ်ကာ ငြိမ်သွားမိသည်။ ရင်ထဲမှာ
တလုပ်လုပ် ခုန်ရလွန်းတာဟာ ပေါက်ထွက်လာမလားတောင်
မသိတော့။

“အခွင့်အရေးယူတယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်
မရွှေမဲကို ချစ်မိနေပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ပါ။”

ဆိုပြီး ကိုနေညီလာ စကားစပြောလာတာပါ။ ဘယ်
လိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောမှာလဲ။ ရွှေမဲ ကြားချင်လိုက်တာ။
ပြောပါ ... ပြောပါ ... ရွှေမဲ တမေ့တမောက်ကို နားထောင်ပါ့မယ်။
မပျင်းမရိစတမ်းလည်း နားထောင်နိုင်ပါတယ်။

“မရွှေမဲ အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့်
အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် နေရာပေးနိုင်သေးရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်”

အို ... အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ကိုနေညီလာရယ်။ ရွှေမဲ
က ဇော်သူ့ကို စိတ်ကစားပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားစိတ်နဲ့ ချစ်
တယ်ဖြေလိုက်မိတာပါ။ ကိုနေညီလာ့ကိုတော့ တကယ်ပဲ သူ့
အလိုလို ချစ်ကို ချစ်လာတာ။

“ကျွန်တော် မရွှေမဲကို ဘယ်မှာအရင်စပြီး တွေ့ဖူးလဲ သိ
လား။”

ရွှေမဲ ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ ...

“City Mart မှာ ဈေးဝယ်နေတုန်းက”

ဟု မှတ်မိသလောက် ဖြေမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး။”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘယ်တုန်းက ရှိလို့လဲ။ ရွှေမဲ သိတာက
အဲဒီတုန်းက မနံ့သာမွှေး ပါတယ်။ ရွှေမဲ အပေါ် ဂရုတစိုက်
ကူညီပေးဖော်ရတဲ့ စုံတွဲလေးက သိပ်လိုက်တာပဲလို့ အမှတ်
တရ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ မျှော်စင်ကျွန်းစတိတ်
ရိုးမှာ ထပ်တွေ့တော့ ရွှေမဲ ကိုနေညီလာ့ကို သေသေချာ
ချာ စိုက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက
ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေကြတာမို့ မှတ်မိတဲ့အကြောင်း မပြော
ပြတာပါ။”

နေညီလာက နူးညံ့စွာကြည့်ရင်း ...

“ကျွန်တော် မရွှေမဲကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ လာ
ထိုင်တဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့မှာ အရင်စတွေ့ဖူးတာပါ။”

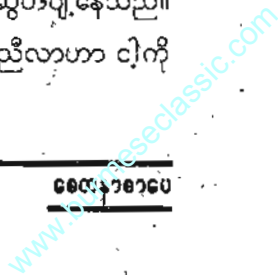
ဟူ၍ ကျေကျေနပ်နပ် ဝန်ခံလိုက်သောအသံဖြင့်
ပြောလေသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အဲဒီနေ့တုန်းက မရွှေမဲ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာ
တာ။ ဘယ်သူ့ကို လာထိုင်စောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။
အကြာကြီး ထိုင်စောင့်နေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို
ထိုင်စောင့်မှန်း သိသာပါတယ်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်
လိုက် အပေါက်ဝကို မျှော်လိုက်နဲ့လုပ်နေတာ။ နောက်ဆုံး
ကျတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံလေးနဲ့ ထပြန်သွားတယ်။
ဘယ်သူ့ကို လာစောင့်မှန်း မသိပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်
ထဲမှာတော့ ချစ်သူနဲ့ ချိန်းထားပြီး လာစောင့်တဲ့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူ ရောက်မလာတဲ့အခါ ဝမ်း
နည်းကြေကွဲပြီး ထပြန်သွားရတယ်ဆိုပြီး အမှတ်တရငြိမ်
သွားမိတယ်။”

ရွှေမဲ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့် ဆွတ်ပျံ့နေသည်။

ကြည့်စမ်း ... ငါမသိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုနေညီလာဟာ ငါ့ကို
ကြိုသိနေခဲ့တယ်။

“နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကြည့်သွား
ထွန်းရဲ့ Facebook ထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ တင်ထားတာ
ကြည့်မိတဲ့အခါမှာ မရွှေဖဲကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်တွေ့
တာပဲ။ သူ့ညီမဝမ်းကွဲရဲ့ ပါတီတစ်ခုမှာ စုပြီးရိုက်ထား
ဂရု(ပ်)ပုံထဲမှ မရွှေဖဲ ပါနေတယ်။ အဲဒီမှာ ထပ်တွေ့လို့
ရတယ်။ နောက်ပိုင်းတွေကတော့ မရွှေဖဲလည်း သတိထား
မိတဲ့ တွေ့ဆုံမှုတွေပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရွှေဖဲကို သတိထားမိတာလဲဟင်”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ တကယ်
တော့ ကျွန်တော် မရွှေဖဲကို မသိစိတ်မှာ နေရာပေးပြီး
ချစ်သွားမိလို့ဆိုတာ ခုမှ သိလာတယ်”

ဒါဖြင့် မနဲ့သာမွှေးကရော။ ရွှေဖဲ ဖွင့်မေးလိုက်ရင်
လာသည်။

“မနဲ့သာမွှေးက ကိုနေညီလှာချစ်သူ မဟုတ်လား”

“အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဒါပေမဲ့ သိပ်တွဲကြတာပဲ”

“မရွှေဖဲ မယုံရင် နဲ့သာကို မေးကြည့်လို့ရတယ်”

“မမေးပါဘူး၊ ကိုနေညီလာ ပြောတာကို ယုံပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ခဏ ခဏ တွဲတွေ့ရတော့ ရွှေဖဲ စိတ်ထဲ
ချစ်သူတွေလို့ ထင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ချစ်တယ် ပြောဖူးတဲ့ မိန်းကလေး
ဟာ မရွှေဖဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသေးတယ်”

ဒီလို သိလိုက်ရတော့ ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာရမယ့်
အစား ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွှေဖဲရဲ့
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားခွင့်ရသူဟာ ကိုနေညီလာ ပထမ
ဦးဆုံး မဟုတ်ခဲ့လို့ပဲ။ ဇော်သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးမိတယ်။
ခချိန်မှာ အဲဒီစကားဟာ ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ သိပ်ရှိလှတာ
မဟုတ်ဘဲ ပြောခဲ့မိတာဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်လာပြီ။

“မရွှေဖဲမှာ အဖြေမရှိသေးရင်လည်း ရပါတယ်။ စဉ်းစား
ပြီးမှ ဖြေချင်လည်း ဖြေပါ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး”

ရွှေဖဲ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ရွှေဖဲကို အထင်သေးရင်လည်း သေးတော့။ ရွှေဖဲ ကိုနေ
ညီလှာကို ချစ်တယ်။ ချစ်နေတာ ကြားပြီ၊ ဇော်သူနဲ့ပြတ်
ပြတ်သားသား မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကိုနေညီလှာကို
သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ ရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲရက်ရှိနေတာ
တောင် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ကစား
တယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး။ တကယ်တော့ ကိုနေညီ
လှာကိုတွေ့မှ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုအရာ
လဲလို့ ရွှေဖဲ ခံစားတတ်လာတာပါ”

“အထင်မသေးပါဘူး မရွှေဖဲရယ်”

ဘော်သူနဲ့တုန်းက မကြာခဏ လက်တွဲထားဖူးပေမယ့် အခုချိန်မှာ ကိုနေညီလာနဲ့ လက်တွဲထားရတာလောက် ပြီးပြည့်တော့မိပြီး မခံစားခဲ့ရဖူးပါ။ ရွှေဖဲသည် ကိုနေညီလာ လက်ဖဝါးထဲ နစ်မြုပ်နေသော သူမရဲ့လက်ဖဝါးဆီမှာ စီးဆင်းကူးဝင်လာတဲ့ ကိုနေညီလာ လက်ဖဝါးရဲ့အနွေးဓာတ်နဲ့အတူ ကိုနေညီလာအချစ်ကိုပါ တကယ်ခံစားလိုက်ရသည်။

ရွှေဖဲ၏နေ့ရက်တွေဟာ အခုမှစပြီး ပြီးပြည့်စုံတော့တာဖြစ်သည်။ တောင့်တခဲဖူးသော အချစ်တစ်ခုကို ရလိုက်ခြင်းမှာ ဘဝဟာ အတော့်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းနေတော့လေသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ”

“ကိုနေညီလာပဲ ခေါ်ရင် မရဘူးလား”

“မရွှေဖဲ မောနေပါ့မယ်”

“သူကျတော့ မရွှေဖဲတဲ့”

“မရွှေဖဲလို့ တွဲခေါ်မှ နာမည်လေးက ပိုပြီးချစ်စရာကောင်တယ်ထင်လို့ ခေါ်ချင်တာ”

“ကိုနေညီလာက ဘယ်လိုခေါ်စေချင်လို့လဲ”

“မှသိဘူးလေ၊ မရွှေဖဲ ဘယ်လိုများ ပြောင်းခေါ်မလဲလို့ သိချင်လို့”

“အိုပါးလို့ ခေါ်ရင်ရော”

“ဟင် ... ဘာလဲ၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဟိ ဟိ”

ရွှေဖဲမှာ အဖြေရှာမရသော ကိုနေညီလာကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိသည်။ ဒီလိုစကားမျိုး သူ့မှာ ကြားဖူးပုံတောင်မပေါ်ဘူး။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

“အိုပါးလေ”

“ဘာလဲ ... အဲဒါ မသိမှ မသိတာ”

“ကိုနေညီလာ ကိုရီးယားကား မကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ကြည့်ဖို့တောင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျောင်းကပြန်လာ ရေချိုးစားသောက်ပြီးတာနဲ့အိပ်၊ သူများအိပ်မှ ပြန်ထပြီး စာကျက်တာ၊ တီဗီမှာ ဘာတွေပြလို့ ပြမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဟင် ... အဲဒါဆို ဆေးကျောင်းတက်ရတဲ့သူဟာ လောကကြီးနဲ့ ကင်းကွာပြီး ဘာတွေခေတ်စားလို့ ခေတ်စားမှန်း တောင် မသိဘူးပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကုသ တီဗီဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေ စိတ်မဝင်စားလို့ စောင့်မကြည့်တာပါ။”

ကျောင်းက မိန်းကလေးတွေကတော့ ကြည့်ကြပါတယ်။ သူတို့ပြောနေသ ကြားကြားနေရတာပဲ။ ညက ကိုရီးယား ကားပြီးမှ စာစကျက်တယ်တို့ ဘာတို့ ပြောကြတာ ကြားရတာပဲ”

“မနဲ့သာမွေးရော ကိုရီးယားကား ကြည့်တတ်လား”

ရွှေဖဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မနဲ့သာမွေးအကြောင်းကို သိချင်နေမိသည်။ ကိုနေညီလာနဲ့ မနဲ့သာမွေး ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှုတော့ ရှိကိုရှိမည်ဟု ရင်ထဲမှာ အလိုလို သိနေသည်။

“နဲ့သာက ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ မကြည့်တတ်ဘူး၊ သူက အင်္ဂလိပ်ကား အကြည့်များတယ်။ ဒရာမာတို့ ရိုမန်တစ်ကော်မစ်ဒီတို့ သူ သိပ်ကြိုက်တာပေါ့။ နဲ့သာအကျင့်က သောကြာနေ့ဆို စာလုံးဝမကျက်ဘူး။ ဦးနေကက်ကိုအနားပေးတယ်ဆိုပြီး DVD နှစ်ကားလောက် ကြည့်ပစ်တတ်တယ်။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်နားပြီး DVD ကြည့်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့ထဲမှာ အမြဲ စာအုပ်နဲ့မျက်လုံး မခွာဘဲ နေတတ်တာ ထွန်းတောက် တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ စာချည်းပဲ လုပ်နေတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သီချင်းကြိုက်လို့ သီချင်းပဲ နားထောင်တဲ့သူ ရှိတယ်။ ဘောလုံးကြိုက်လို့ ဘောလုံးကစားတဲ့သူ ရှိတယ်”

နေညီလာကတော့ နဲ့သာမွေးအကြောင်း သူသိထားတဲ့ ပြောပြလိုက်တာပေမယ့် ရွှေဖဲ စိတ်ထဲမှာတော့ နေညီလာ သေးစိတ် သိလွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သဝဏ်တိုဘာ၊ စိတ်ကောက်ချင်မိတာမျိုး မဖြစ်ဘဲ သူ့ရဲ့သံယောဇဉ်က သံလိုပုံစံမျိုးလဲလို ဝေခွဲမရတာမျိုးလောက်သာ ဖြစ်မိခြင်းပါ။

ရွှေဖဲ အနေနဲ့က ရွှေဖဲဟာ ကိုနေညီလာဆီက ချစ်ကို မမျှော်လင့်ရဲဘဲ ရခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးကိုပဲ ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။

“ကိုနေညီလာက ဘာကြိုက်တာလဲ၊ သီချင်းလား၊ ရုပ်ရှင်လား၊ ဘောလုံးလား”

“ကိုယ်က သီချင်းသမား။ အိမ်မှာ စာမကျက်ချင်ရင် ဂစ်တာတီးတယ်။ သီချင်းဆိုတယ်။ MTV ကြည့်တယ်။ တင်မောင်ဦးက ဘောလုံးရူးပေါ့။ ကျောင်းမှာ ဘောလုံးအသင်းဝင်ထားတာလေ”

“ကိုနေညီလာ သီချင်းဆိုတတ်ရင် ရွှေဖဲကို ဆိုပြ”

“ကိုယ်က ဂစ်တာနဲ့မှ ဆိုတတ်တယ်၊ ဖုန်းထဲက ဆိုပြမယ်လေ”

“ညကျ ဆက်နော်”

“အိုကေ”

“အိုပါးလို့တော့ မခေါ်ပါဘူး၊ အလကား နောက်တာ”

“ပြောပါဦး၊ အိုပါးက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အဲဒါ ကိုရိုးယားကားတွေထဲမှာပါတာ။ အစ်ကိုလို့ခေါ်တာလေ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကိုရိုးယားစကားတောင် သိနေတယ်”

“ဟိ ဟိ ... ဒီလိုပဲ သိသွားတာလေ။ သူတို့ပြောတဲ့အခန်း အောက်မှာ မြန်မာစာတန်းထိုးတာကို လိုက်ကြည့်ရင် သိလာတာ”

“ကိုယ့်ကို အစ်ကိုလို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်မှာ”

နေညီလာ ရင်ထဲ တုန်နေအောင် ချစ်မိသွားပြီး ရွှေဖဲ၏ နဖူးပြင်လေးကို ရုပ်ခနဲ ငုံ့နမ်းလိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ်ဦး အကပိုပိုဖြင့် ချစ်ကြည်နူးနေကြသည့် မြင်ကွင်းကို မရှုစိမ့်သလို လိုက်စောင့်ကြည့်နေခဲ့သူ တစ်ဦးတော့ သူတို့ သတိမထားမိကြပါ။ ထိုသူကား ဇော်သူပဲ ဖြစ်သည်။ ဇော်သူက ခုတလော ရွှေဖဲ အပြင်ထွက်တိုင်း ကားတွေတစ်ခန်းပြီးတစ်မျိုးပြောင်းကာ လိုက်စောင့်ကြည့်တတ်သည်။ အိမ်မှာရှိ ကားသုံးစီးကုန်တော့ ဇော်သူ အနိုင်ကျင့်လို့ရသော သူငယ်ချင်းတွေဆီက ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ခဏငှားသုံးပြီး လိုက်စောင့်ကြည့်လေရာ ရွှေဖဲ ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။

အားလုံးက ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သော အုပ်စုတွေဖြစ်ပြီး အိမ်တစ်အိမ်မှာ အနည်းဆုံးတော့ ကားနှစ်စီး ရှိကြသလို တချို့ လူတွေဆို စက်ရုံသုံးသောကားတွေ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဖယ်ရီသုံးသော ကားတွေတောင် ပိုင်လိုက်သေးတာမို့ ဇော်သူ သူငယ်ချင်း ဆယ် သောက်လောက်ရဲ့ကားတွေဟာ လှည့်သုံးလို့ကို မကုန်တော့။

ဇော်သူသည် ရွှေဖဲကို နီးတုန်းကတော့ အနိုင်ကျင့် ခိုလ်ကျ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်တာ၊ ပြုတာ လုပ်နေတတ်ပေ မယ့် တကယ်တော့ သူ ရွှေဖဲကိုချစ်မှန်း သူ့ကိုယ့်သူလည်းသိ သည်။ သို့သော် စရိုက်ပေပဲလား။ ရွှေဖဲ မကြာခဏ မရဲတရဲ ဝေ ဖန်တတ်သလိုပဲ ...

“ဇော်သူတို့က မျိုးရိုးလိုက်ပြီး နိုင်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတာ။ အဘိုးတွေ အဖေတွေ ဦးလေးတွေကအစ မိန်းမကို ရိုက် နှက်နိုင်နေချင်တဲ့ စိတ်ရှိတာမို့ ဇော်သူပါ အဲဒီစိတ်ပါပြီး လက်ပါချင်နေတာ”

ဟူသည့် ဝေဖန်စကားဟာ တကယ်လည်းမှန်ချင် မှန်ပါလိမ့်မည်။ ရင်ထဲမှာ ချစ်တာကို မပြဘဲ အပြောဆိုးဆိုး၊ ထစ်ခနဲရှိ ဒေါသရှေ့ထားပြီး လက်ပါလိုက်ရမှဆိုသော စိတ်ဓာတ် မျိုး ဇော်သူ ဆီမှာ ရှိနေပါသည်။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝတွင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်။ လူငယ်သဘာဝ လိုက်စ၊ လိုက်နောက်၊ လှ

တာတွေ့ လိုက်ကြည့်တာသာ ရှိပေမယ့် ဇော်သူ သဲကြီးမဲကြီး မရမက လိုက်စကားပြော၊ ချစ်တယ် တဖွဖွပြောပြီး အချစ်ကိုပြန်အောင် တောင်းခံခဲ့ဖူးသူမှာ ရွှေဖဲ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။

အခုကျ ရွှေဖဲကို တကယ်လက်လွှတ်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးတွေဟာ ကြေမွနေအောင်ကို ခံစားနေသည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်ပဲသွားသွား၊ အရက်ဘီယာတွေ မှအောင်ပဲသောက်သောက်၊ ပျော်စရာ ဘယ်လောက်ပဲရှာရှာ သလုံးဝမပျော်တော့။ စိတ်မဝင်စားတော့။ ရွှေဖဲကိုသာ တစ်ချိန်လုံး သတိရတမ်းတနေမိတော့သည်။

ယောက်ျားတန်မယ့် အရက်မှူးတိုင်း မျက်ရည်ကူ ငိုကြွေးကာ ...

“ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပါကွာ၊ သူ့ကိုမရရင် ငါ တကယ် ရူးရလိမ့်မယ်။ မရူးရင်လည်း အသည်းကွဲပြီး သေချင်သေ သွားရလိမ့်မယ်”

ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဝန်ခံမိတာ ခဏခဏ၊ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတာဟာ ဇော်သူ ဆိုးခဲ့တာတွေမမြင် တော့ဘဲ ရွှေဖဲသာလျှင် အဆိုး။ ရွှေဖဲ မှားတာ။ ရွှေဖဲဟာ နေညီ လာဆိုတဲ့ကောင်ကို အသစ်တွဲချင်လို့ ဇော်သူ့ကို တမင် နေညီလာ ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး ပြဿနာရှာပြတာဟု တညီတညွတ်တည်း စွပ်စွဲကြတော့လေသည်။

အဲဒီအခါမှာ ဇော်သူ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီဖို့ အသင့်ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

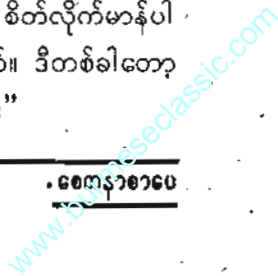
“ဇော်သူ ... မင်း ဘယ်သွားအိပ်ပျော်နေလဲ။ ရွှေဖဲ ကိုနေ ညီလာနဲ့ ဟိုမှာတွေ့တယ် ဒီမှာတွေ့တယ်၊ မင်း အမြန် လိုက်တော့”

စသဖြင့်သော သတင်းကို ဝိုပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေ သည်။

ဒီတော့ ရွှေဖဲကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်ပဲထားဦး။ စောင့်ကြည့်ပေးနေသော သူငယ်ချင်းတွေက သတင်းပို့ပေးနေသည် ဖြစ်ရာ ဇော်သူဟာ ရွှေဖဲကို ဘယ်တော့မှ လွတ်သွားရသည်မရှိ တော့ပါ။

အခုနောက်ပိုင်းမှာ နေညီလာနဲ့ အတွဲများလာသဖြင့် ဇော်သူ ကြိုရာမရ အတော်ဖြစ်နေရလေပြီ။ ဒီနေ့လို လက်ဆွဲတာ၊ နှမ်းတာတွေကိုတော့ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ ဇော်သူ တစ်ယောက် ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ် တကယ်ဖြစ်ရတော့ သည်။ ချက်ချင်းပဲ နေညီလာကို ပြေးထိုးပြီး ရွှေဖဲကို လုယူဆွဲ ခေါ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ကြီးစိုးသွားပါသည်။ ဇော်သူ ထိုသို့လုပ် ချင်စိတ်ကို တားဆီးပေးမယ့် သူငယ်ချင်း ဘေးကပါနေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဇော်သူ၊ ခုချိန်မှာ မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ သွားလုပ်ရင် မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မှာနော်။ ဒီတစ်ခါတော့ ထောင်ထဲ တကယ်ဝင်ရမှာ သတိထား”

အဲကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ထားပြီး လက်သီးတွေ ဆုပ်ထားတာ မြင်လိုက်ရကတည်းက သူငယ်ချင်း အာကာ စပြီး သတိပေးလိုက်တာမို့ ဇော်သူ ချက်ချင်း ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်နိုင် သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ် အာကာ။ ငါ အဲဒီ လို သွားလုပ်ရင် ရွှေဖဲနဲ့ ငါ ပိုဝေးရမယ်။ လူကြီးတွေက ဆရာဝန်လောင်း ဆေးကျောင်းသားနဲ့ သူ့သမီး ရည်းစား ဖြစ်နေပြီပဲ၊ စိတ်ချရအောင်၊ ငါရန်ကလွတ်အောင်ဆိုပြီး အမြန်ပေးစားလိုက်မှ ငါခံရမှာ။ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် ရည်းစားထားဖူးပြီးသား မိန်းကလေးကိုပဲ ပြန်လက်ခံနိုင် မယ်၊ ယောက်ျားရှိဖူးပြီးသား မိန်းကလေးကိုတော့ အမှိုက် ခံပြီး လက်ခံချစ်နေဖို့ စိတ်မပါဘူး။ ရွှေဖဲ ယောက်ျားယူ ခဲ့ရင် ငါဟာ သူ့အရင်ဆုံးယူရတဲ့ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ရမယ် ကွ”

ဇော်သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုင်းရိုင်းပဲ ပြောလိုက်မိ သည်။

“ငါ တစ်ခုခုတော့ ကြံမှဖြစ်တော့မယ်၊ သူတို့ ဒီလို ကလူ ဤသို့၊ မြူဤသို့ လုပ်နေကြတာကိုတော့ ကြာကြာမကြည့် နိုင်ဘူး။ ငါ့အသည်းတွေ ပဲ့သွားသလို ခံစားရတယ်”

နိဗ္ဗာန်

လာကြိုပါလို့ မှာထားသဖြင့် ရွှေဖဲ IELTS သင်တန်း တက်နေရာကို အတန်းပြီးပြီးချင်း အလျင်အမြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းတော့ တော်တော်မွန်နေပြီ”

သူငယ်ချင်းတွေက ထိုသို့ဝေဖန်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်တော့ ဒီနေ့ အတန်းပြီးရင် နောက်တစ်ပတ်မှာဖြေရမယ့် ပို့စတင်စာမေးပွဲအတွက် စာစုကျက်ကြမည်။ ဒီတစ်ခါ နဲ့သာအိမ် မှာ စုမည်ဟု ဟိုနေ့တွေက တိုင်ပင်ထားပါလျက် မနက်ကမှ ရွှေဖဲ လာကြိုခိုင်းတာကို ဦးစားပေးလိုက်မိသည်။

နဲ့သာကတော့ နေညီလားကို သိသိသာသာ ရှောင်နေ ပေမယ့် နေညီလား သူတို့ကို ချန်ထားပြီး ထွက်လာခါနီးမှာတော့...

“ပို့စတင်တက်(စ)က အရေးကြီးတယ် နေညီလား။ ပြီးတော့ နင် စာလည်းသေသေချာချာ မရသေးဘူး။ လစ်တာများ

နေလို့ ဘာခေါင်းစဉ်တွေ အရေးကြီးမှန်းတောင် မသိဘူး။
 Bedside တွေလည်း နင် သေသေချာချာ ကြည့်မထား
 တော့ case တွေ ဘာရှိမှန်းတောင် မသိဘူးဆို။ ဒီနေ့တစ်
 ရက်လေး ခဏအချိန်ပေးပြီး ငါတို့ပြောတာ နင် နားထောင်
 နိုင်ရင် နင့်အတွက် အကျိုးရှိမှာပါ။ နင်က ဉာဏ်ကောင်း
 တယ်။ တစ်ခါလောက် ရှင်းပြလိုက်တာနဲ့ နားလည်ပြီး
 မေးခွန်းလာရင် ဖြေတတ်တယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်။
 ဒီတော့ နင့်ကောင်မလေးကို ခဏသွားတွေ့ပြီးရင် ပြန်လာ
 ခဲ့ပါလား။ ငါတို့ ညကိုးနာရီထိ ရှိနေဦးမှာလေ”

ဟူ၍ သံယောဇဉ်ကြီးသော မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်
 ကာ မှာသေးသည်။

“ပြန်လာခဲ့မယ် စိတ်ချ။ နင်တို့ ကိုးနာရီထိရှိမှာ သေချာ
 ရင် ပြန်လာခဲ့မယ်။ အခုဟာက သူ့ကိုသွားကြိုရုံလေးတင်
 ပဲ။ မနက်က သူ့ကားပျက်လို့ အဖေလိုက်ပို့ပေးလိုက်ရ
 တယ်တဲ့၊ ညနေ သူ့အဖေ မအားလို့ တက္ကစီနဲ့ ပြန်ရမှာ၊
 ငါ လာကြိုစေချင်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာမှန်းသိတော့ မငြင်း
 ချင်ဘူး”

အမှန်တော့ မငြင်းရက်တာဖြစ်ကြောင်း နေညီလာ
 ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သိသလို နဲ့သာမွေးလည်း ရိပ်မိပါ
 သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ကြားထဲမှာတော့ နေညီလာဟာ
 သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်အဖြစ် ကွယ်ရာမှာ ဝိုင်းမှန်းနေကြပြီး နဲ့သာမွေး
 ကိုတော့ ကရုဏာသက်စရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဝိုင်းသနား
 နေကြသော အဖြစ်အပျက်ကို အခုကြိုနေရလေပြီ။ နေညီလာ
 ပြောဦးလဲသွားတာကို ဒီသူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေသာ သိကြပြီး
 ကျောင်းထဲရှိ အသိုင်းအဝိုင်းတွေကတော့ မသိကြသေး။ သိပ်ပြီး
 တတွဲတွဲ မရှိတော့သော နေညီလာနဲ့ နဲ့သာမွေးကို သဟိုထား
 မိကြပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ကြတာလားလို့
 ထင်ကြသူ ထင်မည်။ ဒါမှမဟုတ် စာမေးပွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
 တန်းစီနေသလို အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေရဖို့လည်း နီးနီးလာပြီ
 ဖြစ်တဲ့ Stress ဟူသော စိတ်သောက ဖိစီးမှုတွေကြောင့် ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်ကြတာကြောင့်
 သတိမထားမိကြသူတွေလည်း ရှိရင်ရှိမည်။

ဒါကြောင့် နေညီလာနဲ့ နဲ့သာမွေး ကင်းကွာသွားမှု
 ဟာ သိပ်ပြီးလူမသိကြ။ သူငယ်ချင်း တွေကြားမှာသာ ပြောစမှတ်
 ကြီးဖြစ်နေတာ။

“အဲဒီကောင်မလေး ငါ တွေ့ဖူးပါတယ် နဲ့သာရယ်။
 ပြောရရင် နင့်လောက်တောင် မလှပါဘူး၊ ကလေးဆန်ဆန်
 Baby face မျက်နှာလေးနဲ့ ချွတ်တဲ့ နဲ့တတ်တဲ့ အမူအရာ
 မျိုး။ နင်ကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။

မြင်လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲအေးသွားပြီး အကြည့်ခံတဲ့အလှ၊ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့်လည်း ရိုးမသွားဘူး”

ဟု သူငယ်ချင်း ညိုညိုအောင်ကတော့ နဲ့သာမွှေးဘက်က အပြည့်အဝ မခံချင်ဖြစ်ပြီး တပြောပြော ဖြစ်နေသည်။

တင်မောင်ဦး ကြားထော့တောင် ...

“ညိုညိုအောင်ရယ်၊ နင် ပြောပုံကလည်း သိချင်းတစ်ပုဒ်ထဲက စာသားတွေထည့်ပြောပြီးတော့တောင် ညွှန်းနေတာပါလား။”

ဟု တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့် ဟူသော စကားကို ကောက်ကာ စနောက်လိုက်သေးလေသည်။

“အဲမာ ... မဟုတ်လို့လား။ ငါ့သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလဲကြည့်။ သူ့ထုဇွန်လေးနဲ့သူ့ မချွဲတတ်မနွဲ့တတ်ဘူး။ မူယာမာယာလည်း မများဘူး။ ငါပြောတာတွေ မမှန်ဘူး နင် ငြင်းချင်ရင် ဘယ်လိုအချက်နဲ့ ငြင်းမလဲ။ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ အနားကပ်ပြီး ပဲလီပလာ ပြောနေမှ သဘောကျချင်ကြတယ်။ ခပ်တည်တည်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက ပပဝတီလောက် လှနေနေ မျက်စိထဲ မမြင်ချင်ကြဘူး”

“အေးပါ။ နဲ့သာ လှပါတယ်၊ လှလို့လည်း ဖရက်ရှာတုန်းက သူပဲ ကွင်းရတာပေါ့”

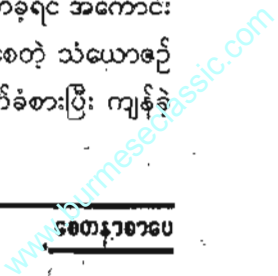

နဲ့သာမွှေးကို ရှေ့ထားပြီး ငြင်းကြခုံကြတာနဲ့ ကြားထဲက နဲ့သာမွှေး အနေခက်လာ၊ ရှက်လာပြီး တားယူရတော့သည်။

“နေညီလာ ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ရုပ်ကသာ သာမန်ရုပ်ထက်ပိုမထူးတာ။ လူကတော့ ရှုပ်ချင်သား။ ချက်ချင်းတစ်ယောက်ပြောင်းရတာ အံ့ပါရဲ့”

ညိုညိုအောင်ကတော့ နဲ့သာမွှေးအစား နေညီလာကို မုန်းကာ အခုနောက်ပိုင်း စကားတောင် ကောင်းကောင်းမပြောပါ။ နဲ့သာမွှေးမှာသာ သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်စွာ နေညီလာ အတန်းလာမတက်ရင် မတက်ပြန်ပြီ။ Bedside Case အဖြစ် ဆေးရုံထဲ Ward ထဲမှာ လူနာနဲ့အတူ စမ်းသပ်စာသင်ရတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ လစ်သွားပြန်ပြီနဲ့ လိုက်မှတ်သားကာ ရင်မောနေတတ်သည်။

နေညီလာကားကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည့် နဲ့သာမွှေးကို နေညီလာ ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ မြင်နေရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ မောသွားသည်။ နဲ့သာမျက်လုံးထဲက သံယောဇဉ်ကို မြင်ရသောအခါ နေညီလာ သူ့ကိုယ်သူ မုန်းလို့ မဆုံးတော့။ အစတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် တခြားသူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ တော်ရုံသင့်ရုံလေး ခင်မင်ပတ်သက်ခဲ့ရင် အကောင်းသား။ အခုတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အထင်ခံရစေတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ထားခဲ့မိတော့ နဲ့သာ ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားပြီး ကျန်ခဲ့လေမလဲ။

ရွှေဖဲ ချိန်းထားရာ သင်တန်းမှာ သိပ်မဝေးလှသဖြင့် ဆယ်မိနစ်လောက်အတွင်း ရောက်သွားပါသည်။ စာသင်ရာ တိုက်ပုလေး၏ ခြံတံခါးဝမှာ လက်ပိုက်ရပ်စောင့်နေသော ရွှေဖဲကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ အခုခေတ်စတိုင်လ် အင်္ကျီပုံစံဖြစ်တဲ့ ပေါင် လယ်လောက်အထိရည်သော ခါးစည်းကြီးပါ ဘလောက်ပွပွရှည် ရှည် အနက်အဖြူ ပန်းပွင့်အဆင်နဲ့ အသားကပ်ပုံစံဘောင်းဘီ အနက်လေးကို တွဲဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီက ခြေထောက် တွေ့နဲ့အတိ ကျပ်ကျပ်လေးဖြစ်ပြီး ခြေကျင်းဝတ်အပေါ် ခြေမျက်စိ မရောက်ခင်လေးအထိသာ ရှည်ပါသည်။ ဖိနပ်ကတော့ ဟ(ဖ်) ရှူးအနက်ပြောင်ပြောင်ပြားပြားလေး။ ဗစ်တိုးရီးယားဆံပင် တိုတို ဖောင်းဖောင်း တဖောင်းလေးနဲ့ ပခုံးလွယ်အိတ်ကြီးကြီးဖောင်း ဖောင်းကို လူနဲ့မလိုက်အောင် လွယ်ထားသေးသည်။

နေညီလာသည် ချစ်စနိုးနဲ့ ရွှေဖဲရှေ့ ကားရပ်ရပ် ချင်းပင် ...

“အိတ်ကလည်း ကြီးလိုက်တာ။ ညည်းအရပ်ရဲ့တစ်ဝက် လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟု တံခါးလှမ်းဖွင့်ပေးရင်း စ,နောက်လိုက်သည်။ သူက ရွှေဖဲကို မရွှေဖဲခေါ်လိုက်။ ညည်းလို့ သုံးနှုန်းရင် သုံးနှုန်း လိုက်။ ကလေးရုပ်လေးနဲ့မို့ ဘေဘီလေးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ရင် ခေါ် လိုက်ဖြင့် အမျိုးစုံပြောင်းခေါ်တတ်သည်။ မရွှေဖဲကတော့ “ကိုကို”

တစ်လုံးသာ ချွဲနဲ့ ခေါ်တတ်ပြီး တစ်ခါတလေကျတော့ စ,နောက် ပြီး “အိုပါး”လို့ ခေါ်ရင် ခေါ်ပါသည်။

“ကဲ ... အခု အိမ်ပြန်ပို့ရမှာလား”

“ဟမ် ... ကိုကိုကလည်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိမ်မပြန်ဘူးလား”

“အိမ်တော့ ပြန်မှာပါ။ အိမ်ပြန်ပို့စေချင်လို့ ခေါ်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အိမ်တန်းပြန်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး။ ကိုကိုနဲ့အချိန် ဖြန့်ချင်သေးတာပေါ့”

နေညီလာကို ရွှေဖဲအိမ်က လူကြီးတွေကတော့ ရွှေဖဲ ပြောပြထားမှုကြောင့် သိပြီးနေကြကာ အသိအမှတ် ပြုပါသည်။ အိမ်ကို လိုက်ပို့ခွင့်ရတာတို့၊ ဖုန်းခေါ်ရင် လာကိုင်တဲ့အခါ ရွှေဖဲ မဟုတ်ရင်လည်း ခေါ်ပေးတာတို့ဖြင့် မကန့်ကွက်ကြောင်း ပြသ ပါသည်။ အိမ်ကိုခေါ်သွားပြီး အတိအလင်း မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုး တော့ မလုပ်ပေးရသေးပေမယ့် နေညီလာ အကြောင်း ရွှေဖဲ အိမ် က လူကုန်သိထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ရွှေဖဲ ပြောပြထား၍ နေညီလာ သိထားပါသည်။

“ကိုကို ဒီမှာရှိနေတာနဲ့ ရွှေဖဲ ကျောင်းတောင် သွားမနေ ချင်တော့ဘူး”

ဟု ရွှေဖဲ သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်စွာ မကြာခဏ ညည်းညူဖူးသည်။

“မရွှေဖဲ သဘောပါ။ တက်ချင်ရင်လည်း သွားတက်
မတက်ချင်ရင် ဒီမှာပဲ စာဆက်သင်။ ကိုကိုကတော့ ဘာ
မှမတိုက်တွန်းပါဘူး။ မရွှေဖဲ မိဘတွေ သဘောက အကြီး
တယ်”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ကျောင်းတက်ပြီး ပြန်လာနဲ့
“ဟို ... ကိုကိုနဲ့ စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့”

အဲဒီစကားပြောတုန်းက ရွှေဖဲ မဝံ့မရဲတော့ ဖြစ်ခဲ့
ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စေ့စပ်ကြမယ်၊ လက်ထပ်ကြမယ်
ဆိုသော စကားကို နေညီလာက စပြီးမပြောသေးတာကြောင့်
မဝံ့မရဲ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ကိုကိုလည်း ကျောင်းပြီးပြီးချင်းတော့ မိန်းမ မယူချင်သေး
ပါဘူးကွာ။ တကယ် ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ယူမှာပါ”

“ရွှေဖဲကတော့ ကိုကိုနားမှာ လုံးဝမခွဲဘဲ နေချင်လှပြီ
အထင်သေးရင်လည်း သေးတော့။ ရွှေဖဲ ကိုကိုနဲ့ဝေးရာမှာ
သိပ်ကြောက်တာပဲ”

နေညီလာအပေါ် ရွှေဖဲ အချစ်ကြီးလှကြောင်း နေညီ
လာ တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာခဲ့ပါသည်။ နေညီလာ ကိုယ်တိုင်လည်း
ရွှေဖဲကို ဘယ်သူ့ အပေါ်မှ မချစ်ဘူးသေးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့
တာဖြစ်သည်။

ရွှေဖဲအလိုကျ ဘာဂါနှင့် အပူအအေးပါရသော
ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကို ဘာစားမလဲ”

“မရွှေဖဲ ဘာစားမလဲ၊ မရွှေဖဲ စားတာ စားမယ်”

“ရွှေဖဲက စတော်ဗယ်ရီဆန်းဒေးအိုက်(စ)ကရင်(မ)စားမှာ”

“ကိုကိုလည်း အဲဒါပဲ စားမယ်”

နေညီလာ လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်နေ
တာ သတိထားမိသဖြင့် ...

“ကိုကို ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ”

ဟု မေးမိလေသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စာစုကျက်ဖို့ ဒီညနေ ချိန်းထားတယ်။
မရွှေဖဲကို လာကြိုဖို့ ပေါ်လာတာနဲ့ သူတို့နဲ့ လမ်းခွဲပြီး
ထွက်လာတာ။ မရွှေဖဲကို ပြန်ပို့ပြီးရင် မိရင် သူတို့ဆီသွား
မလို့ပါ”

“ကိုကြည်သာထွန်းတို့နဲ့လား”

“ကြည်သာထွန်းနဲ့ ကိုကိုတို့ ဘယ်တော့မှ ပိုစတင်မတူ
ကြဘူးဆိုတော့ စာစုကျက်ရင် ခုနောက်ပိုင်း သူ့မပါဖြစ်
တာများတယ်။ ကိုကိုတို့အုပ်စုပဲ”

“ကိုကိုရယ်၊ ကိုတင်မောင်ဦးရယ်၊ ကိုထွန်းတောက်ရယ်
သုံးယောက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ နဲ့သာနဲ့ ညိုညိုအောင် ပါတယ်၊ အခုနောင်ပိုင်း နဲ့သာအိမ်မှာစုတာ များတယ်၊ နဲ့သာ အစ်ကိုကြီးကျောင်းပြီးခါစ ဟောက်(စ)ဆင်းနေပြီဆိုတော့ ကျောင်းတွေ မမေ့သေးဘူးလေ။ သိချင်တာရှိရင် သူ့ကိုမေးလိုရင် နဲ့သာအိမ်မှာ လူစုကြတာပေါ့”

ရွှေဖဲ ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သလိုလို၊ မနာချင်သလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆေးကျောင်းကလူတွေဟာ ဒီလိုပဲ လူစုပြီး စာကျက်တတ်ကြမှန်း သိပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ မနဲ့သာမွေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တွေ့ရှင်းပြကြတာ၊ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးတာကို ရွှေဖဲ မနာချင်တော့။

“အရင်က ကိုကိုတို့ ယောက်ျားလေးတွေချည့်ပဲ ကျက်တာနော်”

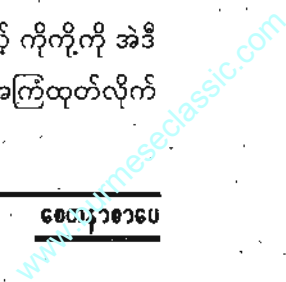
“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ ခုန ကိုကိုပြောသလိုပေါ့။ စာတွေ သိပ်များလာပြီး ဖိုင်နယ်လ်လည်း ကပ်လာပြီဆိုတော့ Guide တစ်ယောက် လိုသလို ဖြစ်လာတယ်ပေါ့။ အရင်က မလိုပေမယ့် အခုတော့ အားလုံးက လိုချင်လာကြတယ်။ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူကလည်း နဲ့သာအစ်ကိုပဲရှိတော့ နဲ့သာအိမ်မှာပဲ စုလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကိုကိုက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပဲ။ ဒီတစ်ရက် လွတ်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဉာဏ်ကောင်းပေမယ့် ငါ ဉာဏ်ကောင်းတာပဲဆိုပြီး ထိုင်နေရင်တော့ ဘယ်ရမလဲ။ ခုတလော ကိုကို မရွှေဖဲနဲ့ လျှောက်သွားတာများပြီး အတန်းလည်း သိပ်မမှန်တော့ လွတ်နေတဲ့စာတွေ များနေပြီ။ ပို့စတင်စာမေးပွဲက နောက်အပတ်မှာ။ ကိုကို ခုထိ စာကောင်းကောင်းမရသေးဘူး။ စာသွားကျက်ချင်တယ်။ ဒီမှာ အောင်လိုက်ရင် ကိုကိုအတွက် ဆယ်ငါးမှတ်က သေချာသွားပြီဆိုတော့ ဖိုင်နယ်လ်မှာ သိပ်မပူရတော့ဘူးပေါ့”

ရွှေဖဲသည် ကိုကို ပြောပြနေတာတွေ ဟုတ်နေပေမယ့် အလိုလို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ မှာထားသော အိုက်(၂)ကရင်(မ)ရောက်လာတာတောင် မစားဖြစ်ဘဲ လျှောက်မွေပစ်ကာ ကျေမချမ်း ဖြစ်တာတွေကို အိုက်(စ)ကရင်(မ)ပေါ် ပုံချနေမိသည်။ မနဲ့သာမွေး ရှိနေတဲ့အိမ်ကို သွားမှာဟူသော အသိဖြင့် ကျေနပ်ရတာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကို စာကျက်ဖို့လိုမှန်း သိပေမယ့် ကိုကိုကို အဲဒီသွားအောင် ဒီနေ့တော့ ဆွဲထားလိုက်မယ်ဟု အကြံထုတ်လိုက်ခဲ့သည်။

“မရွှေဖဲကို ပြန်ပို့ပေးပြီးရင် ကိုကို စာသွားကျက်ရဦးမှာ သူတို့ ကိုးနာရီထိရှိမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကိုကို”

“ဟင် ... ဘာလဲ မရွှေဖဲ”

ရွှေဖဲက ကိုကို ပြောတာတွေ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဖြတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့တော့ စာသွားမကျက်ပါနဲ့လား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ညည်းကို ငါ့ ပြန်ပို့ပေးပြီးရင် ခြောက်နာရီကျော်ပဲ ရှိသေးတာ။ စာသွားကျက်လို့ ရတာပေါ့”

“ရွှေဖဲ ခြောက်နာရီ အိမ်ပြန်ပါမယ်လို့ ပြောလို့လား။”

“ဟာ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ခြောက်နာရီလောက်တော့ ပြန်ဖို့သင့်တာပေါ့။ အိမ်ကလူကြီးတွေ စိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်လေ”

“စိတ်မပူအောင် ရွှေဖဲ ခုပဲ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကိုကိုနဲ့ မရွှေဖဲ အကြာကြီး ဘယ်မှာအချိန်ဖြုန်းစရာ ရှိလို့လဲ”

“ရွှေဖဲ အခု ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လာလို့”

“ဟာကွာ”

“ကြည့်ရအောင်ပါ ကိုကိုရာ။ ဘာကားပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ချင်တာပါ။ ကိုကိုနဲ့အတူတူ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖူးချင်လို့ပါ”

“မနက်က ဖုန်းဆက်တုန်းကတော့ ဒီအစီအစဉ် မပါပါဘူး”

“အခုမှ စိတ်ကူးရသွားလို့ပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုကို ခဏလေးတွေ့ရတာ မဝလို့ အကြာကြီး တွေ့ချင်လို့ စိတ်ကူးရသွားတာ။ ရွှေဖဲကို ဒါလေးတော့ အလိုလိုက်ပါ ကိုကိုရယ်။ ဒီတစ်ခါတည်းပါ”

နေညီလာသည် ရွှေဖဲကို နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်တာ စိတ်ရှုပ်သွားပါသည်။ သူ့အပေါ် တော်တော်နားလည်ပြီး အလိုက်သိတတ်လှပါသည်ဟု ထင်ထားခဲ့မိတဲ့ ချစ်သူ အခုဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ စာမေးပွဲ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ရှိပါသည်ဟု ပြောထားရက်နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ ဘာကြောင့်ပူဆာရသလဲ။

ရွှေဖဲကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ့ ကိုကို တွေဝေနေတာမြင်လျှင် မခံချင်တော့။ ဟိုဘက်မှာ မနံ့သာမွှေး ရှိနေလို့ ညီညွတ်သွားချင်နေတယ်ထင်ကာ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေမိသည်။ အိမ်အထင်ဟာ တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေမယ့် ခုပဲ လျှော့မတွေးချင်။

ကိုကိုနဲ့ မနံ့သာမွှေး ဆိုတာက ရွှေဖဲနဲ့မတွေ့ခင်ကတည်းက ခင်မင်တွယ်တာလာတဲ့ သံယောဇဉ်ထုထည် သိပ်ကြီးနေတာ။ ရွှေဖဲ မယုံရဲဘူး။ သံယောဇဉ်ဆိုတာကို ကြောက်တယ်။

“မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေဦး၊ မပြောနဲ့ဦး မရွှေဖဲ၊ ကိုကို ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ဖို့ သဘောမတူဘူး၊ ကိုကို မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ကိုကို မရွှေဖဲကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးရင် ပြန်လာမယ်လို့ ကတိ ပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နဲ့သာကို”

နေညီလာကတော့ သဘောရိုးနဲ့မို့ ညာစံရာမလိုဘူး ထင်ကာ လွတ်ခနဲ အမှန်အတိုင်း ဖြေမိလေသည်။ ဒါကိုတစ်မျိုး လှည့် အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေသော ရွှေဖဲကတော့ ရင်ထဲမှာ ဆတ် ဆတ်တုန်အောင် နာကျင်သွားလျက် ...

“ဪ ... ကိုကို သိပ်ပြန်သွားချင်နေတာ မနဲ့သာကြောင့် ကိုး”

ဟု ခနဲသလိုလို ခပ်တိုးတိုး တုံ့ပြန်မိ၏။

နေညီလာ ဘာမှနားမလည်။ ယောက်ျားလေးပီပီ မိန်းမတို့၏ သဘောမနော့ကို မသိ။ မဖတ်တတ်။ တစ်ဖက်မှာ ဘာတွေ့ကျွေးပြီး ဘယ်လိုအထင်လွဲနေတယ်ဆိုတာ သူ့အကဲမခတ် တတ်။

“ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုကို ရည်းစားကိစ္စ မှန် နေတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးပြီး နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ

တောင် ထပ်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ နဲ့သာကတော့ ကိုကို အကြောင်း အသိဆုံး။ ကိုကို စာတွေမရသေးဘူးဆိုတာ သူ သိလို့ စိတ်မချတာနဲ့ သေသေချာချာ မှာလိုက်တော့ ကိုကိုလည်း ပြန်လာမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

“သူက ကိုကိုကို သိပ်ဂရုစိုက်တယ်ပေါ့”

“မရွှေဖဲ ဘာလို့ ရွဲ့သလို ပြောနေရတာလဲ။ ကိုကိုအပေါ် နားလည်မှုပေါ့။ ကိုကို တကယ်စာကျက်ဖို့လိုလို့ သူငယ်ချင်း တွေဆီ ပြန်သွားတယ်ဆိုတာ နားလည်ရမှာပေါ့။ ကလေး မဆန်နဲ့လေ”

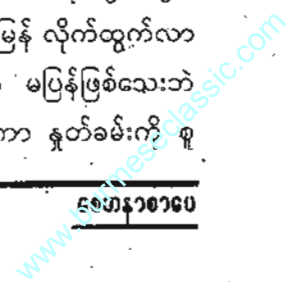
“ကိုကိုဘာသာ အိမ်မှာကျက်ရင် မရဘူးလား”

“နားမလည်လိုက်တဲ့ စာတွေကို အိမ်မှာ အချိန်ကုန်ခံပြီး ကျက်နေလည်း ခေါင်းထဲဝင်ဘူးလေ”

“ကဲပါ ... ကဲပါ၊ ရွှေဖဲ အရူးပေးပါတယ်။ ကိုကို သိပ် သွားချင်နေရင် သွားပါ၊ သွားပါ၊ ရွှေဖဲကိုလည်း လိုက်မ ပို့နဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ တက္ကစီနဲ့ပြန်မယ်”

“မင်း ... တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ကျွတ်”

နေညီလာ စိတ်ရှုပ်သလိုရွတ်ရင်း အရင်ထွက်သွား နှင့်သော ရွှေဖဲနောက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ခပ်မြန်မြန် လိုက်ထွက်လာ ခဲ့သည်။ တက္ကစီငှားပြီး ပြန်မယ်ဆိုပေမယ့် မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ကလေးဆိုးကြီးလို လိမ်ဖယ် လိမ်ဖယ်လုပ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို စု

ထော်ထားသော ရွှေဖဲကို နေညီလာ စိတ်မဆိုးရက်ပါ။ ချစ်စနိုး နှင့် ငယ်ထိပ်ကို ဖိအုပ်လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... လာ၊ ကားပေါ်တက်၊ အိမ်ပြန်မယ်”

ဟူ၍ ချောမော့သော အသံမျိုးဖြင့် ခေါ်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး စိတ်အကောက်ကြီး ကောက်နေသော ရွှေဖဲကို တာတွတ်တွတ်ပြောကာ တောင်းပန်ဖို့တော့ စိတ်မပါပါ။ ဒီကိစ္စ မှာ သူ ဘာမှမမှားဘူးဟုထင်၍ မချော့ဘဲ ဒဏ်ပေးထားလိုက်ပါ သည်။

၆၉ ၁၈ ဦး

“ရွှေဖဲ”

“ဟင် ... ဟင် ... ဇော်သူ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ လာနှုတ် ဆက်တာပါ”

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရွှေဖဲသည် ဇော်သူကို ကြောက်တော့ ကြောက်နေ သေးပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကာ စကားဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။ အမေရိကားရို အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေထဲမှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ကို စိတ်မပါတော့ပေမယ့် ဖေဖေ မေမေတို့က အားတက်သရော စီစဉ်ပေးထားရာ အခုတော့ ရွှေဖဲ မငြင်းနိုင်ပါ။ ဒီနေ့ သံရုံးမှာ ဗီဇာကိစ္စ လာစုံစမ်းဖို့ လုံးဝစိတ်မပါပေမယ့် မေမေက အတင်းလွှတ် လို့ ရောက်လာရတာ။ သံရုံးက ထွက်ထွက်ချင်း ဇော်သူကိုဆုံ လိုက်ရတော့ ရွှေဖဲ လန့်သွားပါသည်။

ဇော်သူ့ကို မတွေ့တာ တော်တော်ကြာပြီဟု ရွှေဖဲ ထင်သည်။ (အမှန်တော့ ဇော်သူက ကားပြောင်းလိုက်၊ ရပ်ဖျက် လိုက်နဲ့ နောက်က တစ်ချိန်လုံး ပါနေတာကိုတော့ ရွှေဖဲ မသိပါ။)

“ငါလည်း ကျောင်းသွားတက်မလို့ လာစုံစမ်းတာ”

“နင်ရော ကျောင်းသွားတက်မှာလား။”

ရွှေဖဲမှာ ကြိမ်နီပြီး ကျောင်းသွားတက်ရမယ့်နိုင်ငံ တူနေသဖြင့် စိတ်ရှုပ်နေသည်။ အို ... ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာဂရုစိုက်စရာ လိုလဲ။ အမေရိကားတိုက် ဆိုတာ အကြီးကြီး ပြည်နယ်တွေ၊ မြို့ တွေမှ အများကြီး၊ သူနဲ့တိုက်ဆိုင်ပြီး လာတူစရာကို မရှိဘူး။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ ဩော် ... ဟော်၊ မဖြေနဲ့တော့ ငါသိ ပြီ၊ ငါ မှတ်မိပြီ၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ ရှိတယ်လေ”

ဟိုတစ်ခါ ဇော်သူ့ကို ကောင်းကောင်းပညာပေးလိုက် သော ရွှေဖဲ၏အစ်ကိုတွေကို မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် ဇော်သူ ခန့်သလို ပြုံးပါသည်။

“ငါက အဒေါ်တွေရှိလို့ သွားမှာပါ။ အရင်ကတော့ နိုင်ငံ ခြားထွက်ပြီး ကျောင်းသွားနေဖို့ကို လုံးဝစိတ်မပါပါဘူး။ စိတ်မပါလို့ ဘာမှတောင် ထ၊မလုပ်ဘူး။ အခုတော့ ဒီမှာ နေရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သလို ခံစားလာရတယ်။ လုံးဝမပျော်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး လေလိုက်

ချင်တယ်။ ကျောင်းကို အကြောင်းပြထွက်ပေမယ့် စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ကို ခေါင်းထဲ လုံးဝမထည့်ဘူး။ လူက တအားလေ ချင်နေတာလေ။ အသည်းကွဲနေတာ။ ချစ်တဲ့သူကို ဆုံးရှုံး လိုက်ရတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက တခြားလူ့ကို ချစ်သွား တယ်ဆိုတာ အရမ်းခံရခက်တယ်”

ရွှေဖဲသည် တအံ့တဩ နားထောင်နေမိသည်။ သူ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွန်းပြောသလဲဆိုတာ ရွှေဖဲ အလိုလိုသိနေသည်။ ဇော်သူ တစ်ယောက် တော်တော်အသည်းကွဲနေတယ်။ နေ့တိုင်း မူးပြီး ပြန်လာတယ်။

သူ့အဖေ သူ့ကိုတီးတာ ဖူးယောင်နေတာတောင် မမှတ်ဘူး။ မူးအောင်သောက်နေသေးတာပဲ။ သူ မူးရင် ရွှေဖဲကို ချစ်တယ်လို့ အော်ငိုပြီးပြောတတ်တယ် ဆိုသော စကား တွေကို သယ်တဲ့သူက သယ်လာလေရာ ရွှေဖဲ အကုန်သိနေပါသည်။

ဒါတွေကြားလို့ ရွှေဖဲ မသာယာပါ။ ပြန်ပြီးယိမ်း ယိုင်မသွားပါ။ ရွှေဖဲမှာ သူ့ကို လုံးဝမချစ်ခဲ့တာကြောင့် အံ့ဩ သလိုနဲ့သာ နားထောင်နေနိုင်ခဲ့သည်။ သူ ဒီလောက်ချစ်ရင်နဲ့ ငါ့ကိုတော့ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဆက်ဆံရက်တယ်။ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ရက်တယ် ဟူ၍တောင် အံ့ဩနေမိသေးသည်။

ရွှေဖဲ စိုးရိမ်တာက ကိုကို နေညီလာဆီ ဒီသတင်း တွေရောက်၊ မဟုတ်တာတွေ သွားပြောတာ ကြားရရင် ကိုကို

နေညီလာ ရွှေဖဲကို မယုံသင်္ကာဖြစ်မှာ စိုးပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ သံသယတစ်ခု ဝင်သွားလို့ကတော့ ရွှေဖဲ ရှုံးဖို့များသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကိုနေညီလာနားမှာ ဘာအပြစ်တစ်ခုမှ ပြောလောက်စရာ မရှိတဲ့ မနုဿာမွှေး ရှိနေတယ်။ ရည်းစားလည်း တစ်ခါမှ မထားဖူးတဲ့၊ ပညာလည်း တန်းတူရည်တူရှိတဲ့၊ ရုပ်ရည်လည်း ချောမောလှပတဲ့ ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းအလိုက်သိနားလည်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ရွှေဖဲထက် အစစအရာရာ သာနေတယ်လေ။ ဒီတော့ ရွှေဖဲမှာ မယှဉ်ခင်တည်းက ရှုံးနေတာမို့ သံသယသာရှိလာရင် ဆယ်ခါပြန်ရှုံးရဖို့ သေချာနေသည်ဟု ရွှေဖဲဘာသာ ထင်နေမိသည်။

“တကယ်ပြောတာ ရွှေဖဲ။ ငါ နင့်ကိုပဲ ချစ်ဖူးတာပါ။ ငါ တကယ်ချစ်တဲ့သူဟာ နင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကိုမှ မရရင် ရူးသွားနိုင်ပါတယ်။ သေသွားနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သိချင်းမျိုးတွေ၊ ဝတ္ထုစာသားတွေ ကြားဖူး ဖတ်ဖူးတုန်းက ဟားခဲမိပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တကယ်ကြုံရတော့မှ အိမ်မိနေအောင် ခံစားရမှန်း သိတော့တယ်”

“ဒါတွေ လာပြောမနေပါနဲ့လေ။ ငါတို့ ပြီးပြတ်သွားတာ ကြာလှပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ငါလည်း နင့်ကို တကယ်မချစ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ ငါ တကယ်ချစ်ရတဲ့သူကိုတွေ့တာ။ သူ့ကိုပဲ ငါ ချစ်တယ်။ ကဲ ... ငါ သွားမယ်”

“ခဏနေပါဦးဟာ။ နင် ငါ့ကိုမချစ်တာကို ချစ်ပါလို့ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ရင်ဖွင့်နေတာပါ။ နင့်ကို ပြောပြလိုက်ရလို့ နင်များ ငါ့ကို ပြန်ချစ်မလားဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ခ၊ယနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ နင့်ကို ချစ်နေတဲ့ကောင် ဇော်သူ ဆိုတာ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ သိထားစေချင်လို့ ပြောပြတာပါ။ နင့်ဘာသာ ဆေးကျောင်းသား ဆရာဝန်လောင်းကို ချစ်ချင်သလောက်ချစ်။ ကြိုက်သလောက်ချစ် ငါ မတားဘူး”

ဇော်သူမျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ အေးဆေးစွာ ပြောနေတာမို့ ရွှေဖဲမှာ ချက်ချင်းကြီး လှည့်ထွက်သွားရမှာတောင် အားနာသလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ရွှေဖဲရဲ့ အားနည်းချက်က အဲဒါပဲ။ သိပ်အားနာတတ်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ ခံစားချက်ကို သိပ်ဂရုစိုက်တတ်တယ်။ လူအများစုကသာ ရွှေဖဲကို နိုင်နိုင်သွားကြတာ မဆန်းဘူး။ ရွှေဖဲကိုက ပျော့ညံ့လွန်းတာ။ အခုချိန်မှာ ရွှေဖဲ အနိုင်ရဖူးသူဆိုလို့ ကိုကိုနေညီလာပဲ ရှိတယ်။ ကိုကိုကတော့ ရွှေဖဲကို ဆယ်ခါမှာ ရှစ်ခါလောက်ကို အနိုင်ပေးတာ။ အနိုင်မပေးတဲ့ နှစ်ခါလောက်ကတော့ ရွှေဖဲဘာသာ ကလေးဆန်၊ သစန်တို့၊ စိတ်ကောက်ပြီး မနုဿာမွှေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ စွပ်စွဲတာတို့၊ မနုဿာမွှေးနဲ့တွဲပြီး စာမကျက်ရဘူးကို တောင်းဆိုရင်တော့ ကိုကိုနေညီလာက အလျှော့မပေးခဲ့တာလေးတွေတော့ ရှိဖူးတယ်။

www.burmeseclassic.com

“နင်တို့ ဘယ်လိုလဲ၊ ဟိုကောင်ကျောင်းပြီးရင် ယူမှာလား”
ရွှေမဲ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီးကို ဖြစ်ချင်တာကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိဘတွေလည်း သဘောတူတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် နင်က အမေရိကား ထွက်ဦးမယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးသွားဖို့ များတယ်၊ သူက ကျောင်း ပြီးရင် အမေရိကားမှာ ဆက်တက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်”

ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား မသိ။ ရွှေမဲ စွတ်ဖြိုးလိုက် မိပါသည်။ အမှန်တော့ ကိုကိုနေညီလာ သဘောကို ရွှေမဲကြားဖူး ပြီးသားပါ။ ကိုကိုမှာ ခဲလောလောဆယ် စာဆက်သင်ဖို့ အစီ အစဉ်တော့ မရှိသေး။

“စာတွေကျက်ရတာ ပြီးငွေ နေပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးကုပြီး နှပ်နေလိုက်ဦးမယ်။ နောက်မှပဲ M.Sc တွေ ဘာတွေ ဖြေတော့မယ်။ ဟား ဟား ... ကိုကိုက တကယ် တော့ ငပျင်းကွ၊ စာကျက်ရမှာ သိပ်ပျင်းတာ”

ဟူ၍လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်ပြီး ပြောပြဖူးလေ ရာ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် နိုင်ငံခြားထွက် ကျောင်းတက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ အဲဒီလိုထွက်ချင်ရင် ဒီမှာ စာကျက်ရဦးမယ်၊ သက်ဆိုင်ရာ သံရုံးမှာ ဖြေစရာ ပြုစုရာ လည်း ရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီအပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွှေမဲ သိပ်တော့ မသိပါ။

“သူ့မှာ အရင်က ရည်းစားရှိတယ်။ အခုလဲနည်း နင်နဲ့ပါ ပေါင်းပြီး နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တွဲနေဗယ် ရွှေမဲ။ နင် အဲဒါကို လက်ခံတယ် ဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဘာပြောတယ်”

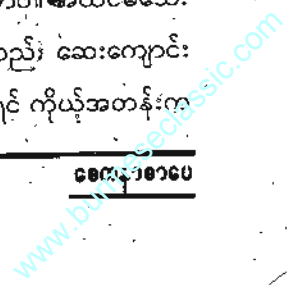
“သူ့ကျောင်းမှာ ရည်းစားရှိတယ်လေ။ အဲဒါ သူတို့တစ် တန်းလုံး အသိပဲတဲ့။ သူ့ကောင်မလေးက ကွင်းတောင်ရ ဖူးတယ်။ သူတို့ သိပ်တဲ့ကြတာ။ သိပ်ချစ်ကြတာ။ ကျောင်း ပြီးရင် ယူကြမယ့်အတွဲတွေထဲမှာ သူတို့စုံတွဲက အရင်ဆုံး ပဲလို့ အားလုံး သိထားကြတယ်”

ရွှေမဲ တုန်လှုပ်ကွာ မျက်ရည်တောင် ဝဲလာသည်။

ဇော်သူ လီဆယ်ပြီးပြောတာများလားလို့ လှည့်တွေးပေမယ့် ဇော်သူ ပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ ရွှေမဲ သိထားတာတွေပဲမို့ တုန် လှုပ်ရလွန်းတာပါ။

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟာ ... လွယ်ပါတယ်၊ နေညီလာဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊ ဆေးကျောင်းမှာ တယ်အတန်းက ဆိုတာရယ် သိရင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ စုံစမ်းကြည့်ရင် ရတာပဲ။ အထင်မသေး ဖါနဲ့ဟ၊ ငါတို့ ဆွေမျိုးအုပ်စုတွေမှာလည်း ဆေးကျောင်း တက်နေတဲ့သူ ပါပါတယ်။ မေးလိုက်ရင် ကိုယ့်အတန်းက

မဟုတ်ရင်တောင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်တဲ့သူတွေ၊ တာတွေ
လှုပ်လှန်နားတဲ့ စုံတွဲတွေဆို လူသိများတာမို့ သိတဲ့သူဘော
ပါပဲ”

“သူတို့ စုံတွဲမဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းတွေ။ သိပ်ခင်ကြ
တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ”

“ရွှေဖရ ... နင်က အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဘယ်လောက်
များ စုံစမ်းဖူးလို့လဲ။ နေညီလာ ပြောတာပဲ တစ်ဖက်သတ်
ယုံပြီး စိတ်ချမထားနဲ့လေ”

“နင် ... နင် ငါ့ကို တမင်လာသွေးခွဲတာပါ”

“အေးပါ။ ငါက နာမည်ဆို ရှိတဲ့ကောင်ပါ။ ငါလို လူဆို
ကပြောတဲ့ စကားကို ယုံမယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး။ လူ
အထင်ကြီးကြတဲ့ လူကောင်းကြီး ဆေးကျောင်းသားကြီး
က ပြောတဲ့စကားဆို ပုဂ္ဂလိကဆိတ်ဟာ လိပ်ချက်ချင်း ဖြစ်
သွားပါတယ်ဆိုရင်တောင် ယုံကြမှာပဲလေ”

ရွှေဖ အတော့ကို တိတ်ဆိတ်ပြီး ဘာမှတောင် ပြန်
မပြောနိုင်ပါ။

“ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ။ တော်ကြာ နင့်ကို
ပေါ်တင်ကြီး ထားခဲ့ပြီး သူတို့ချင်းချင်း ပျော်ရွှင်စွာလက်
တွဲသွားကြလေသတည်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ဇော်သူ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ
ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ ပြီးပြီလေ ဒါပဲ။ ရွှေဖဆိုတဲ့
ဒိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါ အသိဆုံးပဲ။ ရွှေဖဟာ တွေဝေ
ဓာတ်တယ်။ စိတ်ယိုင်တတ်တယ်။ အယုံလွယ်တယ်။ ဒီတော့
ဒီလောက်စကားလေးဟာ ဘယ်လောက်ထိ ခရီးရောက်မလဲဆို
တာ အသေအချာကို သိတယ်။ ဇော်သူသည် နှုတ်ခမ်းကို ကွေး
မဲ့လေး ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ
ထွက်လာသည်တိုင်အောင် ရွှေဖသည်ကား နေရာမှာ မရွေ့သေး
ဘဲ အကြာကြီးငေးကာ ကျန်ခဲ့ရှာလေသည်။

သနားတော့ သနားတယ် ရွှေဖရယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း
ကို သနားနေရင် ငါပဲ အသည်းပိုကွဲရမှာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပို
သနားတာကြောင့် မင်းရဲ့စိတ်တွေကို ဒုက္ခလာပေးရတာပါ။

နွေဖဲ ၁၉ နွေဖဲ

နေညီလာသည် နွေဖဲ တောင်းဆိုလိုက်သော စကားကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုအဖြေပေးရမလဲလို့ အလုပ်များသွားပါသည်။ နွေဖဲကတော့ နေညီလာအဖြေကို မရမချင်း ကျေနပ်မည့်ပုံ မပေါ်။

“ဘယ်က ဘယ်လို စိတ်ကူးရပြီး ဒီအစီအစဉ် ဖြစ်လာတာလဲ”

“နွေဖဲကို ယူဖို့စဉ်းစားထားတယ်ဆိုရင် ကိုကို ဒီမေးခွန်းတောင် ပြန်မေးစရာ မလိုပါဘူး”

“အခု မနွေဖဲ ငယ်သေးတယ်။ ကျောင်းလည်း သွားတက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်လေ။ ဒီတော့ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို ခေါင်းထဲထည့်ဦးမယ်လို့ကို မထင်သေးဘူး”

“နွေဖဲကို ချစ်ရင် ကိုကိုမှာ ဘာမှပြန်ပြောစရာ စကားတောင် မရှိဘဲ၊ အေးလေ ... နွေဖဲသဘောပဲ၊ ကိုကို စာမေးပွဲပြီးရင် စီစဉ်ကြတာပေါ့လို့ ချက်ချင်းပြန်ပြောမယ် ထင်နေတာ”

နွေဖဲက ငိုချတော့မလို ချက်ချင်းဖြစ်သွားလျက် အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောလာသည်။ နေညီလာ တော်တော်ကို အကြံအိုက်သွားသည်။ နွေဖဲကို သူ ချစ်တော့ချစ်ပေမယ့် ခုချက်ချင်း လက်ထပ်ယူကြ၊ အတူနေကြဆိုတဲ့ အစီအစဉ် ခေါင်းထဲ မရှိသေးပါ။ သူလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံလေး၊ နွေဖဲလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံ သူ့ထက် နှစ်နှစ်လားပဲ ငယ်တာဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စောလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ သူ မျှော်လင့်ထားတာက သူ့ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဒီမှာကျန်နေခဲ့၊ နွေဖဲက အမေရိကားမှာ နှစ်နှစ်ဖြစ်ဖြစ် သုံးနှစ်ဖြစ်ဖြစ် စာသွားသင်၊ ဘွဲ့(သို့မဟုတ်) ဒီပလိုမာတစ်ခုခုယူပြီး ပြန်လာ၊ အဲဒီကျမှ လက်ထပ်ကြမည်ဆိုတာမျိုး။ ခုတော့ ရည်းစားဖြစ်တာမှ မကြာသေး။ လက်ထပ်မယ်တွေ ဘာတွေ ပြောလာတော့ တော်တော်ခက်ပါသည်။

“ခုလောလောဆယ် မစီစဉ်ချင်သေးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်တို့ ငယ်သေးတယ်”

“အဲမယ်လေး ... မိန်းကလေးကပြောဖို့ ထားပါဦး၊ နွေဖဲ ခုမှ နှစ်ဆယ်တစ် ပြည့်ပြီးခါစပါ”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောတာပေါ့။ မရွေ့မ
ကျောင်းလည်းမပြီးသေးဘူး။ ဒီမှာရပ်ထားပြီး ဟိုမှာတောင်
သွားတက်ဦးမှာ”

“ကိုကို ရှင်းရှင်းပဲပြော။ ရွှေဖဲကိုယူဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး။
မနံ့သာမွှေးကိုပဲ ယူမှာမဟုတ်လား။ ရွှေဖဲ ဟိုမှာကျောင်း
သွားနေတုန်း မနံ့သာမွှေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်မှာ မဟုတ်
လား။”

“ဟာ ... ဘယ်ကဘယ်လို နဲ့သာက ပါလာရတာလဲ”

“ရွှေဖဲ သတိထားမိနေတယ်။ ကိုကိုက သူ့ကိုထိရင်သိပ်
နာတာပဲ။ သူ့အပေါ်ဆို အပြစ်လေး ဖြူမှုန်တစ်မှုန်တောင်
အတင်ခံရမှာ သိပ်စိုးရိမ်တတ်တာပဲနော်။ မှန်တာဝန်ခံစမ်း
ပါ ကိုကို။ ကိုကို သူ့ကို သိပ်တန်ဖိုးထားတယ် မြတ်နိုး
တယ် မဟုတ်လား။”

နေညီလာသည် ရွှေဖဲဟာ တစ်ချိန်လုံးလည်း နဲ့သာ
နဲ့ သူ့ကို သံသယရှိနေတတ်တာ မေးလား ပြုလား လုပ်တတ်တာ
ကို သိထားပြီးပေမယ့် အခုလိုမျိုး ရွှေဖဲပါးစပ်ကထုတ်ပြီး ဆွေး
နွေးတာ၊ စွပ်စွဲလိုက်တာမျိုးကို မကြားဖူးခဲ့လေရာ အံ့ဩသလို
စိုက်ကြည့်မိ၏။ ရွှေဖဲ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဘာကြောင့် ဟိုလူနဲ့
စွပ်စွဲလိုက်၊ လူကို မသင်္ကာသလိုနဲ့ ခုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ စီစဉ်
မယ်တွေ ပြောလိုက် လုပ်နေရသလဲ။

“ရွှေဖဲ မေးတာ ဖြေလိုက်စမ်းပါ ကိုကို။ ကိုကို သူ့ကို
ပိုတန်ဖိုးထားတယ် မဟုတ်လား။ ရွှေဖဲဟာ မနံ့သာမွှေးနဲ့
ဖျဉ်ရင် အမြဲပဲ ဒုတိယဦးစားပေးအဆင့်မှာ ရှိတယ်မဟုတ်
လား။”

နေညီလာမှာ စိတ်ကုန်နေသော အသံဖြင့် ...

“ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ နဲ့သာက
သတ်သတ်။ မရွှေဖဲက သတ်သတ်ပဲ။ ဘာမှလဲ ယှဉ်ပြိုင်
နေစရာ မလိုဘူး။”

ဟူ၍ဖြေလျှင် ရွှေဖဲဟာ အတွေးတစ်မျိုး ကောက်
ချက် ပိုပြီးရန်လိုတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ ရွှေဖဲဟာ သူနဲ့ယှဉ်
စရာကို မလိုတဲ့အထိ နိမ့်ကျပြီးသားပါ။ ရွှေဖဲ သိပါတယ်။
ထပ်သတိပေးစရာ မလိုအောင် သိပါတယ်။”

နေညီလာသည် ရွှေဖဲဟာ ဘာတွေခေါင်းမာမှန်းမသိ
ခါမ်းမာ၊ ဘာတွေမကျေမချမ်း ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်၊ ဘာတွေအလို
ကျနိုင်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် စကားဆက်ပြော ရှင်းပြနေလည်း
အလိုမဟုတ် တွေးမိသည်။ ဒါနဲ့ပဲ လမ်းခွဲပြီး ပြန်လိုက်တော့ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကားသော့ကိုင် ထရပ်တာမြှင့်တော့ ရွှေဖဲ ဒေါသပုန်
သလိုမဆုံး။ ဒီတိုင်းကြီး မတင်မကျ ထားခဲ့တော့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ

အဆုံးသတ်တော့မယ်ဟု ထင်ပြန်သည်။ ပြဿနာကိုရှောင်လွှဲသည်
ဟု ထင်သည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပေမယ့်လည်း ချစ်
တာကတော့ တအားချစ်နေဆဲပဲမို့ သူ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာလည်း
ကြောက်ပြန်သည်။

“ကိုကို ရွှေဖဲကို မထားခဲ့နဲ့”

“မထားခဲ့ပါဘူး။ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဖဲပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး”

နေညီလာ အသေအချားပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ

ရွှေဖဲထံမှ တောင်းပန်ခွင့်ယသော အသံဖြင့် ပြောသည်မှာ ...

“ရွှေဖဲကိုပဲ ချစ်ပါ။ ရွှေဖဲနဲ့ပဲ အတူနေပါ။ မထားရစ်ခဲ့ပါ
နဲ့လို့ ပြောတာပါ ကိုကို”

ထိုသို့ကြားလိုက်ရတော့ နေညီလာ ရှုထဲ အလိုလို

ပင် ခွင့်လွှတ်မှုတွေ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ပါသည်။

၂၀ အိ

ရွှေဖဲ ကိုကိုကို လွမ်းနေတာ ကြာပြီ။ မတွေ့ရတာ
တစ်လတောင် ရှိတော့မည်။

“ဖိုင်နယ်အိပ်စင်း (final exam) ဖြေရမယ် မရွှေဖဲ။
စာမေးပွဲက တစ်လတောင် ကြာမယ်၊ ဒီတော့ ကိုကို မင်း
နဲ့မတွေ့နိုင်ဘူးနော်၊ အဲဒါကို စိတ်ကောက်မနေနဲ့ဦး”

ကိုကို ထိုသို့ပြောလာတော့မှ ရွှေဖဲ အံ့ဩသွားရသေး
သည်။

“စာမေးပွဲကလည်း တစ်လတောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုတို့ ဖြေရမှာ လေးဘာသာရှိတယ်။
surgery(ဆရာကျရီ)၊ Medicine(မက်ဒီဆင်)၊ O.G(အိုဂျီ)
နဲ့ Child(ချိုင်းထ်) လေးဘာသာမှာ ကလေးဆေးပညာ
Child ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ဘာသာတွေက paper (ပေပါ)
နှစ်ခုစီ ဖြေရတယ်။ ဒီတော့ ရေးဖြေချည်းပဲ ခုနစ်ခုကဆို

တော့ နှစ်ပတ်လောက်သွားတယ်။ အဲဒါပြီးရင် Pratical Viva (ပရက်တိကယ်ဗိုင်းဗာ)ဝင်ရမယ်၊ ဒီတော့ တစ်လလောက် အချိန်ပေးရတာပဲ။ ဆရာတွေက ဆေးကျောင်းတစ်ကျောင်းစီကို တစ်ပတ်စီ အလှည့်ကျ စစ်သွားရတာဆိုတော့ ကိုကိုတို့က ရေးဖြေပြီးပြီးချင်း အပတ်မှာပဲ ခဏနားပြီး နောက်တစ်ပတ်မှာ ဖြေရတဲ့အလှည့် မရောက်ဘဲ နောက်တစ်ပတ်ကျော်မှ ဖြေရမှာလေ”

“ရွှေမိုးဆီကို ဖုန်းတောင် မဆက်ဘူးလား။”

“ဖုန်းတော့ ဆက်မှာပါ”

ဖုန်းဆက်မှာပါ ပြောပေမယ့် ရွှေမိုးက ဆက်ရသူဖြစ်ပြီး ကိုကိုဆီက အရင်ဆက်မလာပါ။ ရွှေမိုး ဆက်ပြန်ရင်လည်း စိတ်မပါသလိုအသံ၊ အချိန်မပေးနိုင်သော အသံဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောကာ ဖုန်းချသွားတတ်သည်။ ကိုကို စပြီးစိမ်းကားနေပြီလားရယ်လို့တော့ မထင်ချင်။ ကိုကို ရွှေမိုးအပေါ် တော်တော် သည်းခံပြီးချစ်တာ၊ အလိုလိုက်တာ၊ နားလည်တတ်တာတွေကို ရွှေမိုး သိပါသည်။

သို့သော် ရွှေမိုးဟာ စိတ်ရောဂါ ဝင်နေမိတာပဲလားတော့ မသိ။ ကိုကိုနဲ့ ဒီလို အဆက်အသွယ်ပြတ်ရ၊ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ၊ ခဏလေး ခွဲရလျှင် အလိုလို ပူပန်စိတ်တွေ ထင်လာသည်။ ကိုကို ရွှေမိုးကို မေ့သွားတော့မယ်။ အမြဲတမ်း စာအတူတူ

ကျက်၊ အတူတူ တွေ့နေရတဲ့ မနုဿာမွေးဆီ စိတ်လည်သွားတော့မယ်ဆိုသော စိတ်တွေနဲ့ ဖိစီးပြီး လူကနေလို့မရတော့။ မပျော်တော့။ အလိုလို အားငယ်ပြီး ဝမ်းနည်းချင်နေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ IELTS သင်တန်းမှာ ခင်ရတဲ့ သော်တာ ဟူသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှ မထင်မှတ်သော သတင်းကို ကြားရသည်။

“မနုဿာတို့အိမ်မှာ ကိုနေညီလာတို့ အိပ်ပြီးတော့တောင် စာကျက်ရတယ်လေ။ ညဘက်ကျ စပေါ့တွေ့ထွက်တော့ တစ်ပုဒ်ရလိုက် ဝိုင်းကျက်လိုက် လုပ်ရတယ်။ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာဖုန်းထိုင်နားထောင်ပြီး ကျက်ရင် ကိုယ်တစ်ခါမှ မကျက်ဘူးတဲ့စာမျိုး စပေါ့ထံမှာပါနေရင် ကျက်ရတာခက်လို့တဲ့”

ရွှေမိုး အံ့သြသွားပြီး ...

“နင်နဲ့ မနုဿာ သိတယ် ဟုတ်လား။”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။ သော်တာထံမှ ဒီတစ်ခါ အရင်ဆုံး ကြားလိုက်ရတာမို့ အံ့သြသွားပါသည်။

“ဪ ...” နင်ကို ပြောဖို့မေ့နေတယ်။ ငါ နင်ရဲ့ ကိုနေညီလာကို အရင်တည်းက သိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါနဲ့ မနုဿာက ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်။ မနုဿာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုနေညီလာကို သိနေတာလေ”

သော်တော့ ပုံစံက မကျေနပ်သလိုလို့၊ မခံချင်သလိုလို့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောတာဟု ရွှေဖဲ ထင်ပါသည်။

“မနံ့သာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ် ဆိုတာတော့ နင့်ကို မပြောတော့ပါဘူး။ နင် သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ”

“ကိုကိုနေညီလာနဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား။”

“အေးပေါ့၊ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောရင်လည်း သူငယ်ချင်းပေါ့လေ။ သူတို့ သိပ်ခင်ကြတာဆိုတော့ အားလုံး ထင်ထားတာက တစ်နေ့ကျရင် သူတို့ ရည်းစားဖြစ်ပြီး ယူဖြစ်ကြမှာပဲလို့ ထင်ကြတာ”

သော်တော့ စကားကြောင့် ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါ ရွှေဖဲကို အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။ ရွှေဖဲဟာ သူများစုံတွဲကြား ဝင်ရှုပ်ပြီး လှယူလိုက်တဲ့သူဟု ထင်ကြပုံရသည်။

“ကိုနေညီလာက ခုထက်ထိတော့ မနံ့သာကို အခင်အခင် မပျက်ပါဘူး။ အရင်အတိုင်းပဲ မနံ့သာ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ အပြေးရောက်လာတတ်တာပဲ။ မနံ့သာကလည်း ခုထိ ကိုနေညီလာ လိုတာမှန်သမျှ ကူညီပေးနေသေးတာပဲ။ သူတို့ သိပ်သံယောဇဉ် ကြီးကြတယ်လေ။ မနံ့သာအိမ်မှာ ဘာလို့ စာစုကျက်ကြလဲဆိုတော့ စာမေးပွဲဖြေရင်း မနံ့သာ နေမကောင်းလာလို့ တခြားလူအိမ်ဆို မသွားနိုင်ဘူး။”

အိမ်မှာပဲ ဒရစ်(ပ)သွင်းရင်း စာကျက်ရတာဆိုတော့ အားလုံးက မနံ့သာအိမ်မှာပဲ လူစုလိုက်ကြဖို့ ကိုနေညီလာ စီစဉ်တာနဲ့ အားလုံး ရောက်လာကြတာပေါ့။”

ရွှေဖဲမှာ နားထောင်ရင်း ချောက်ချားနေပါသည်။ သူတို့ သိပ်ရင်းနှီးကြတယ်။ အိမ်ကလူကြီးတွေမပြောနဲ့ ဝမ်းကွဲညီအစ်မလို လူမျိုးကအစ နေညီလာဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ သိနေရအောင် ရင်းနှီးမှု ရှိတယ်။

ဇော်သူဟာ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ကြိဖန်ပြီး သူ သိလာသော သတင်းအမှားကြီးကို အမှန်ထင်အောင်တော့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။

သူ တကယ်သိလို့ကို ပြောရဲတာ၊ ငါ့ကိုလာရိရဲတာ။ ရွှေဖဲသည်တွေဝေမှုများစွာဖြင့် ချောက်ချားနေသည်။

ကိုကို နေညီလာ စာမေးပွဲဖြေတာ၊ မဖြေတာတွေ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မိပါသည်။ ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ နေညီလာ မဟုတ်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်ကွယ်၊ သားငယ်တော့ မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာသွားကျက်တယ်”

“သမီး မရွှေဖဲပါ”

“ဪ... မရွှေဖဲ ဟုတ်လား။ သမီးကရော ခဲဆေးကျောင်းကပဲလား။”

ရွှေဖဲ ရင်ထဲ ငိုချင်သွားပါသည်။ ကိုကိုနေညီလာ အမေကိုတောင် မရွှေဖဲ ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး အသိပေးပြီး မပြောထားခဲ့ဘူးပေါ့။

“ဆေးကျောင်းက မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား။ ဪ... အန်တီက မသိပါဘူး။ သားပြောပြောနေကျ နဲ့သာတို့ ဘာတို့အပြင် မရွှေဖဲ ဆိုတာပါ သူငယ်ချင်း ရှိသေးတယ်ထင်လို့။ သား အခုမရှိဘူးကွယ်။ နဲ့သာအိမ်မှာ တစ်ပတ်လုံးနီးပါးပဲ စာသွားကျက်တယ်။ နဲ့သာ နေမကောင်းလို့ဆိုတော့ စာကူကျက်ပေးရမယ်တဲ့။ နောက်ပြီး စပေါ့ထရရင်လည်း အတူတူကျက်မှ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပြီး ဒီနှစ်တော့ နဲ့သာအိမ် စုကြတယ်။ အရင်နှစ်တွေကတော့ ဒီအိမ်မှာ စုကြတာ များပါတယ်။ ဒီနှစ်တစ်နှစ်ပဲ နဲ့သာလေး နေမကောင်းဖြစ်သွားလို့”

ကိုကိုနေညီလာအမေ အသံထဲမှာ ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုတွေ ပါနေတယ်ဟု ရွှေဖဲ ခံစားရသည်။ မနဲ့သာဟာ လူကြီးမိဘတွေကအစ သဘောကျ လက်ခံထားပြီးတဲ့ ဇနီးလောင်းလားကိုကိုလို့ ရွှေဖဲ ပြေးပြီးမေးလိုက်ချင်လာသည်။

“မနဲ့သာ အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပေးလို့ရမလား အန်တီ။ ရွှေဖဲ ခဏစကားပြောချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ် ခဏလေးနော်။ အန်တီဟာ နံနက်ဖုန်းထဲမှာ မှတ်ထားတာ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟိုဘက်က ဘာရယ်မဟုတ် ပြောပေမယ့် ရွှေဖဲ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပိုခံစားရပြန်သည်။ မနဲ့သာ ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင် ကိုကိုနေညီလာအမေရဲ့ ဟန်းဖုန်းမိမိရိထဲ ထည့်မှတ်ထားတာတဲ့။ ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါသလဲ ဆိုတာ ပြတာပဲ။ ရွှေဖဲကတော့ အဲဒီလို ဖုန်းနံပါတ်ထည့်ထားဖို့ မပြောနဲ့။ နာမည်တောင် အသိပေး မခံထားရလောက်အောင် အရေးမပါဘူးလား ကိုကို ... လို့ တိုင်တည်ပြီး မေးလိုက်ချင်သေးသည်။

“သမီးဆီမှာ မှတ်စရာအသင့်ရှိရင် မှတ်ထားလိုက်နော်”

ရွှေဖဲ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးမှတ်လိုက်ပါသည်။ မှတ်ပြီးပြီးချင်းပဲ ဖုန်းချပြီး မနဲ့သာမွေးအိမ်မှာရှိတဲ့ ကိုကိုကို ဖုန်းခေါ်မယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ထပ်ဝင်လာသည်။ ဒါနဲ့ပဲ ဖုန်းမချသေးဘဲ ထိုအတွေးကို ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်ကာ ကိုကိုနေညီလာအမေကို မေးလိုက်တော့သည်။

“မနဲ့သာက ကိုနေညီလာ သူငယ်ချင်းလား။ ရံည်းစားလား အန်တီ။ ဟို စိတ်မရှိနဲ့နော် သမီးက ခုမှ စသိခါစမို့ သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ ဆိုတာ သိပ်မသိသေးလို့ပါ”

“အေး... အဲဒါတော့ အန်တီ သိပ်မသိပါဘူးကွယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေကြပြီးပြီး ထင်တာပဲ။ ကျောင်းမပြီးသေးလို့ ဘာမှဖွင့်မပြောသေးတာလို့ ထင်တယ်။ အန်တီက သားတွေကို မချုပ်ချယ်ပါဘူး။ သူတို့ကြိုက်တာ သူတို့ယူလို့ လွတ်ပေးထားတာပဲ။ နဲ့သာနဲ့ကတော့ တော်တော်လည်းကွဲပြီး ဟိုအိမ် ဒီအိမ် သွားလာလည်ပတ်နေကြတာမို့ ရည်းစားဖြစ်နေပြီလို့တော့ အန်တီ ထင်တယ်။ ကျောင်းလည်း မပြီးသေးတော့ စောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ။ ပြီးမှ မေးမြန်းကြည့်ပြီး စိစဉ်ပေးဖို့တော့ စဉ်းစားထားတယ်”

သိပ်ပြီး သဘောတူ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်နေပုံရသော အသံသည် ရွှေဖဲ၏မသက်စိတ်ကို ပို၍နှိုးဆွသလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ရွှေဖဲ ခပ်မြန်မြန် ဖုန်းချပြီး မနဲ့သာမွှေးအိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းလာကိုင်လျှင် ...

“ကိုနေညီလာ ရှိပါသလား”

ဟု တိုက်ရိုက် တန်းမေးလိုက်တော့သည်။

“နေညီလာတို့ မရှိဘူး၊ အပြင်ထွက်ပြီး မုန့်သွားဝယ်ကြတယ်။ ဘယ်သူလဲ ... ဖီပေါ့(ထ်)ပေးမလို့လား၊ ပေးချင်ရင် ရတယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်ထားလိုက်မယ်”

“အခုပြောနေတာ ကိုထွန်းတောက်လား၊ ကိုကြည်သာထွန်းလား၊ ကိုတင်မောင်ဦးလား”

တစ်ဖက်မှ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားပြီး ...

“နေပါဦး၊ ညည်းကရော မရွှေဖဲလား”

လို့ စဉ်းစားနေသော အသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ ကြည်သာထွန်းပါ”

“ကိုကြည်သာထွန်း”

“အေး... ပြော၊ ဘာလဲ မရွှေဖဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့ နေညီလာဆီ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

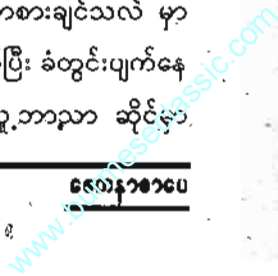
“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး၊ ရွှေဖဲ ခဏစကားပြောချင်လို့ပါ”

“နေညီလာ မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေစားဖို့ဆိုပြီး မုန့်သွားဝယ်တယ်”

“ခုနပြောတော့ နေညီလာတို့ ဆိုလား”

“ဪ... ဟုတ်တယ်လေ။ နဲ့သာနဲ့ ထွက်သွားတာ၊

နဲ့သာကပါ သူစားချင်တာ လိုက်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ထ၊လိုက်သွားတာ။ ကျန်တဲ့သူတွေက ကိုယ့်ဘာစားချင်သလဲ မှာတယ်။ နဲ့သာကတော့ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ခံတွင်းပျက်နေတာနဲ့ ဘာမှစားချင်စိတ် မရှိဘူး။ သူ့ဘာသာ ဆိုင်မှာ

လိုက်ကြည့်ရင် စားချင်တာတွေရင် ဝယ်မယ်ဆိုပြီး လိုက်
သွားတာပဲ”

ကြည့်စမ်း ... ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ အိမ်မှာစား
ကျက်နေခဲ့ပြီး သူတို့ကတော့ နှစ်ယောက်တွဲ ထွက်ကြတယ်ပေါ့။
တာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်တတ်တဲ့ ဖြစ်ရသလဲ။
ကိုကိုနေညီလာအမေတောင်မှ လက်ခံထားတဲ့ မနဲ့သာမွေးနဲ့ ငါ
ဘယ်လိုပျဉ်ယုဉ် ရှုံးနေပြီလား။ ကိုကိုနေညီလာဟာ နောက်ဆုံး
တော့ သူနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ လက်တွဲနိုင်မယ့် မနဲ့သာမွေးနဲ့ တွဲ
ရတာကိုပဲ ပိုပျော်နေပြီလား။

“ဘယ်ဆိုင်မှာ သွားဝယ်တာလဲဟင်”

ကြည့်သာထွန်းမှာ နေညီလာနှင့် ရွှေဖဲတို့ရဲ့ကြားက
ပြဿနာကို မသိလေရာ ဆိုင်နာမည်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီဆိုင် ရွှေဖဲ သိတယ်”

“သူတို့မကြာပါဘူး။ နေညီလာ ပြန်လာရင် ငါပြောလိုက်
မယ်လေ။ သူ နင့်ကိုဖုန်းပြန်ဆက်မှာပါ”

“ရတယ်၊ ရွှေဖဲ သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ အဲဒီဆိုင်ကို လိုက်
သွားမယ်”

ကြည့်သာထွန်းမှာ အတော့်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်ပြီး
ဖုန်းချလိုက်သည်။

ရွှေဖဲကတော့ သူမတို့နေအိမ်နဲ့လည်း သိပ်မဝေးသော
ဆိုင်မို့ ချက်ချင်းကို ထွက်ချလာသည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့
ကိုကိုဟု ကြိမ်းဝါးလာမိသည်။ တွေ့တာနဲ့ မနဲ့သာမွေး ရှက်သွား
အောင် ပြောပြောပစ်လိုက်ဦးမယ်။ ကိုကိုဟာ ငါနဲ့သက်ဆိုင်သူ
ပါလို့ ပြောပြရမယ်။ ဒါမှ သူ ကိုကိုကို ဆက်မတွဲရဲတော့မှာ။

www.burmeseclassic.com

ခုတော့ ကြည့်စမ်း။ စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ ခြံဝင်းရဲ့ ကားပါကင်ကို အတူတွဲထွက်လာတဲ့ နေညီလာတို့ကို လာဖမ်းတာ ဖြစ်နေတယ်။

ကားပါကင်မှာပဲ အော်ကျယ် အော်ကျယ်တွေပြော ပြီး မျက်ရည်တွေနဲ့ ရန်တွေ့နေတဲ့ ရွှေဖဲကို ဇော်သူ စောင့်ကြည့် နေပါသည်။

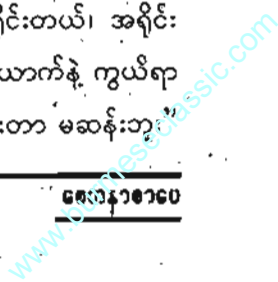
၂၀

ဇော်သူသည် ရွှေဖဲတို့ သုံးယောက်၏ မြင်ကွင်းကို ဝမ်းသာအားရ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ရွှေဖဲ တစ်ယောက် အိမ်ကနေ ကမူးရှူးထိုးပုံစံနဲ့ ထွက်ချလာတော့ ဇော်သူလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဂစ်တာထိုင်တီးနေရာမှ မြင်ကာ၊ နောက်က အမြန်လိုက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းက ဆိုင်ကယ်နဲ့မို့ ဇော်သူက နောက်မှလိုက်ထိုင်စီးရုံဖြစ်ရာ ရွှေဖဲ၏မျက်နှာအမူအရာကို အသေအချာ အကဲခတ်ခွင့်ရသည်။ ရွှေဖဲ တစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲက ထလမ်းလျှောက်ထွက်လာသူလိုပဲ ကယောင်ချောက်ချားတွေလည်း ပါးစပ်က ပြောလိုက် မှဲလိုက်နဲ့ ကားကိုမောင်းနေလေရာ ဇော်သူတို့ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဘေးကပါလာတာတောင် မသိမထားမိချေ။

“ကိုကို အဲဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး။ ရွှေဖဲကိုတော့ ရတဲ့နည်းနဲ့ အဆက်ဖြတ်ထားပြီး မနဲ့သာနဲ့တွဲနေတာလုံးဝမတရားဘူး။ ရွှေဖဲကိုလည်း တွဲမယ်၊ မနဲ့သာကိုလည်း တွဲမယ်လို အပြတ်သာပြောလိုက်။ ရွှေဖဲ ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံတယ်။ ခုတော့ ရွှေဖဲကိုကျ ပစ်ထားပြီး မနဲ့သာကိုတော့ အရေးပေး ဂရုစိုက်နေတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။”

“ရွှေဖဲ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ နဲ့သာကို အလကား နေရင်း မစော်ကားနဲ့လေ။ ကိုယ်နဲ့ သူ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရွှေဖဲ သိသားပဲ။ ဘာကြောင့် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း လာရန်လိုနေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရွှေဖဲက ရိုင်းတယ်၊ အရိုင်းအစိုင်းမ။ ကိုယ့်ချစ်သူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကွယ်ရာမှာတွဲနေတာမြင်ရတော့ ရွှေဖဲ ရိုင်းသွားတာ မဆန်းဘူး။”

“မရွှေမဲ ... တော်၊ တော်စမ်း သွားတော့၊ မင်း ပြန်တော့
ငါ့သိက္ခာကို လာချရုံမကဘူး နဲ့သာကိုပါ ပုတ်ခတ်တာဟာ
လွန်လွန်းတယ်”

“အမယ်လေး ... အဖြစ်သည်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ရွှေမဲ
သူ့ကို ဘာများပြောရသေးလို့လဲ။ သူ ရွှေမဲဆီက လူဟု
တယ်လို့လည်း မစွပ်စွဲရသေးပါဘူး၊ တွဲချင်ရင် နစ်ယောက်
တစ်ယောက်တွဲပါ ရပါတယ်။ ရွှေမဲ လက်ခံနိုင်ပါတယ်
ဆိုတာ လာပြောတာ”

နဲ့သာမွှေးမှာ နေမကောင်းထားသောအရှိန်၊ လူစည်
ကားသော စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ကားပါကင်မှာ အော်ကျယ်ဟစ်
ကျယ် အပြောခံရသဖြင့် ရက်လွန်းသာ အရှိန်တို့ဖြင့် ခေါင်းတွေ
နောက်ကျိမူးဝေလာပါသည်။

“လာပါ ... နေညီလာရယ်၊ ပြန်ကြရအောင်ပါ။ သူ့ကို
နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါတော့။ ငါ ခေါင်း
တွေ အရမ်းမူးလာပြီ”

ဟု၍ ပြောလည်းပြော၊ ခြေလှမ်းကိုပါ စတင်လှမ်း
လိုက်လျှင် မိုက်ခနဲ မူးသွားပါသည်။

“ဟာ ... နဲ့သာ ... နဲ့သာ”

နေညီလာ စိုးရိမ်တကြီးပင် နဲ့သာမွှေး လဲကျမသွား
ခင် ထိန်းပွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ရွှေမဲ၏ အသည်းနှလုံး
တွေကို ဓားနဲ့မွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားစေပါသည်။

ရွှေမဲသည် လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၊ မျက်
လုံးကြီးပြူး၊ မျက်ရည်တွေ တသွယ်သွယ်ကျရင်း ကျောက်ရုပ်လို
ရုပ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ နေညီလာကတော့ ရွှေမဲကို လုံးဝဂရုမစိုက်
တော့ဘဲ နဲ့သာမွှေးကို လက်မောင်းကိုင် အသာတွဲခေါ်၊ ကားထဲ
မှာ သက်သောင့်သက်သာ ခေါင်းမိုလှဲနေလို့ရအောင် ဖေးမပေး၊
ပြီးတာနဲ့ ကားထဲဝင်ထိုင်၊ စက်နှိုးပြီးလျှင် ရွှေမဲကို စိတ်ကုန်သလို
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ကားမောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။

“ကိုကို ... ရွှေမဲကို မုန်းမသွားပါနဲ့”

ရွှေမဲ ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း အားပါးတရ
ငိုပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူတွေကြည့်ကြည့် လုံးဝကို ဂရုမစိုက်နိုင်
တော့ဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်မိသည်။

ကားပါကင်မှာ တအီးအီး ငိုနေသော ရွှေမဲနားကို
ဇော်သူ အပြေးသွားလိုက်ပါသည်။

“ရွှေမဲ ... ရွှေမဲ”

“ဟင် ... ဇော် ... ဇော်သူ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

အမှန်တော့ ဇော်သူ အကုန်လုံး မြင်ပြီးပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ရွှေမဲ ဒီလိုစိတ်ပျော့ အားငယ်နေတဲ့အချိန်ကိုစောင့်ပြီး
ဝင်ရောရာမှာမို့ ဖေးမလိုသော အမူအရာနဲ့ ဘာမှသိမထားတဲ့
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ချဉ်းကပ်တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ရွှေဖဲ စိတ်အရမ်းညစ်တယ်။ အရမ်းလည်း အားငယ်တယ်”

“လာ ... လာ ... ကားပါကင်မှာ လူတွေများတယ်။ နင့်ကိုကြည့်နေကြပြီ။ ကားထဲဝင်ထိုင်တော့ ငါ နင့်ကားကို မောင်းပေးရမလား ရွှေဖဲ”

ရွှေဖဲ စိတ်တွေရှုပ်ကုာ ခေါင်းထဲလည်း ဘာမှမတွေ့နိုင်တာမို့ ဇော်သူ့ကို လက်ခံလိုက်မိသည်။

“ရော ... ကားသော့”

“အိမ်ပြန်ပို့ရမှာလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ ခုလောလောဆယ် အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး။ အပြင်မှာ အချိန်ဖြုန်းချင်တယ်။ နင် ငါပြောမယ့် စကားတွေကို နားထောင်ပေးနိုင်မလား ဇော်သူ”

“နင့်အတွက် ငါက အမြဲအဆင်သင့်ပဲ ရွှေဖဲရယ်”

ရွှေဖဲသည် ကားသော့ကို ဇော်သူ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ဇော်သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ရပ်ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းဘက်လှည့်ပြီး လက်မထောင်ပြလိုက်တာ ရွှေဖဲ မတွေ့လိုက်။ ငိုရတာမောသွားပြီး ရင်ထဲမှာ ကွဲကြေ နာကျင်နေရတာနဲ့ ဘာကိုမှ သတိမထားနိုင်။ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

လောလောဆယ် ကိုကိုကို မုန်းလည်းမုန်းနေသည်။ ချစ်လည်းချစ်နေသည်။ ဘယ်လိုမှကို လက်မလွှတ်ချင်တော့။

ကိုကိုကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သည်သာ အရေးကြီးဆုံးလို့ ခေါင်းထဲထည့်တွေးနေမိသည်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ရွှေဖဲ လုပ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူအတွက် ကိုကိုကို ခယအောက်ကျိုးပြီး ဘယ်လိုပြန်တောင်းပန်ရမလဲ။

ရွှေဖဲဘက် ကိုကို ပြန်ပါအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာတွေလည်း ခေါင်းထဲမှာ နောက်နေအောင် တွေးနေရတော့သည်။

ကားက တရိပ်ရိပ် မောင်းနေပြီး ဘယ်တွေ့ဘယ်လို ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတော့။ မြို့ပြင်ကို တော်တော်လွန်လာမှ ရုတ်တရက် သတိရသွားကာ ...

“ဇော်သူ ... ဘယ်သွားတာလဲ”

ဟု အလန့်တကြား မေးမိသည်။

“နင့်ကို ဟိုကောင်က တကယ်မကြိုက်ပါဘူး။ နင်က သူ့ကို အညာလွယ်ပြလိုက်လို့ အပျော်ခဏ လာတဲ့တာ ရွှေဖဲ။ ဒီနေ့ပဲ နင်တွေ့လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ နင့်ကိုတောင် ပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး သူ့ပိုချစ်ရတဲ့ မိန်းမကို တယုတယနဲ့ ခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းလဲ။ ဒီတော့ နင် သူ့ကို မျှော်လင့်မနေပါနဲ့။ ငါနဲ့ပဲ အတူနေလိုက်စမ်းပါ။ ငါက နင့်ကို အမြဲချစ်နေမယ့်ကောင်။ နင် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ...”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ လက်မခံဘူး။ ငါ နင့်ကို မချစ်ဘူး ဇော်သူ။ မချစ်ဘူး”

“ငါက နင့်ကိုချစ်တယ်၊ ပြီးရော့ပေါ့”

“ဇော်သူ ... နင် ငါ့ကို အဲဒီလို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်။ ငါ နင်နဲ့လုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကားကို အခုပြန်လှည်း၊ ခုပဲပြန် လှည်း”

“မလှည့်ပါဘူး။ နင့်ကို ခိုးပြေးလာပြီးပြီ၊ ဘာလို့လှည့်ရမှာ လဲ”

“ဇော်သူ ... နင် အဲဒီလို မလုပ်နဲ့နော်၊ နင့်ကို ငါမုန်း တယ်၊ မချစ်ဘူး။ ငါ ကိုကို့ကိုပဲ ချစ်တယ်”

“ဘာချစ်တာလဲ။ ဟိုကောင်ကဖြင့် အရေးတောင် မစိုက်ဘဲ နဲ့”

“ကားကို နင်ပြန်မလှည့်ရင် ငါ နင့်ကို မရိုက်ရဲဘူးမထင်နဲ့”

“ရိုက်လေ ... ရိုက်ရဲ ရိုက်ကြည့်စမ်း”

ဇော်သူကလည်း အစတည်းကို “ဇော်” ရှိသူမို့ ရွှေဖဲ ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးတတ်၊ အနိုင်လည်း မပေးတတ်တာမို့ သူ့ကိုရိုက်လာရင် သူကတော့ ပြန်ရိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်ပါ။ သူ အဲဒီလို ပြန်ခြောက်လိုက်ရင် ရွှေဖဲတော့ ကြောက်ပြီး ငြိမ်သွားမယ် ထင်ပေမယ့် ရွှေဖဲက မငြိမ် ပါ။ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကုတ်ဆွဲလာသည်။

“အား ... ဟာ ... တောက် ... ရွှေဖဲ ... နင် ... ငါ့ကို ကုတ်တယ် ဟုတ်လား။ ကဲဟာ ... ကဲဟာ ...”

ဇော်သူသည် ကားကို ရှေ့ကြည့်မမောင်းတော့ဘဲ ဒေါသတကြီးပင် ရွှေဖဲကိုလှည့်ကာ လက်သီးဖြင့် မျက်နှာဆီထိုး လိုက်ပါသည်။ ရွှေဖဲ မျက်ရိုးကို ထိုးလိုက်မိသလိုပဲ ဇော်သူ မောင်းလာသော ကားဟာလည်း လမ်းဘေးကို ရွဲစောင်း အရှိန် လွန်ကာ ထိုးကျသွားသည်။ ကားလမ်းမက ပိုမြင့်နေပြီး လမ်း ဘေးမြေသားက မညီညာလေရာ ကားမှာမောင်းလာတာ အရှိန် ဖြင့် ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး သုံးလေးငါးပတ်လောက် လည်လျက် အရှိန်မကုန်နိုင်တော့ဘဲ ဆက်လိမ့်ကျသွားပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကားဟာ လမ်းဘေးရှိ စောက်နက် သော ချောင်းငယ်လေးထဲမှာ ထိုးစိုက်နစ်ဝင်သွားပါတော့သည်။

၂၈၅

ထိုသတင်းကိုကြားတော့ နေညီလာသည် မယုံနိုင် ခြင်းကြီးစွာဖြစ်လျက် မျက်ရည်ကျမိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ...

“မင်းကိုထားခဲ့ပြီး ဇော်သူနဲ့ ခိုးပြေးသွားတုန်း ကားအက် ဆီးဒင်ဖြစ်ပြီး သေရတာပဲ။ မင်း ဘာငိုစရာရှိလဲ။ မင်း မျက်ရည်နဲ့ မတန်ပါဘူး နေညီလာ”

ဟူ၍ ဝိုင်းပြောကြသည်။

သို့သော် နေညီလာကတော့ မယုံ။

“ဇော်သူနဲ့ ခိုးပြေးသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မရွေ့ဖဲက ဇော်သူ့ကို မချစ်ပါဘူး။ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံတယ်။ သူ အဲဒီနေ့က ငါနဲ့ နဲ့သာကို အထင်လွဲ လာ ရန်တွေ့တယ်။ နဲ့သာကို အားနာလို့ ငါ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး

နဲ့သာကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ့် သူ ငိုပြီးကျန်ခဲ့တာသိလို့ ပြန် သွားခေါ်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီနေ့ပဲ သူနဲ့ ဇော်သူ နှစ်ယောက်လုံး အက်ဆီးဒင်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတာ ပဲ။ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ဇော်သူနဲ့ ခိုးပြေး လောက်အောင်တော့ မရွေ့ဖဲ မမိုက်မဲပါဘူး။”

ဒါပေမဲ့ လူတွေအားလုံးကတော့ ဇော်သူနဲ့ မရွေ့ဖဲ ခိုးပြေးသွားကြတယ်။ ကားအက်ဆီးဒင်ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး သေဆုံးသွားကြတယ်ဆိုသော သတင်းကိုသာ အတည်ပြု ပြောနေ လေရာ နေညီလာရဲ့ ငြင်းဆန်မှုဟာ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ပါသည်။

နေညီလာကတော့ လျှပ်တစ်ပြက်လေး အတွင်း မှာ ဖြစ်ပျက်၊ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တအံ့တဩ မယုံနိုင်ချင်းကြီးစွာ ရင်ဆိုင်ရလျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရပါ သည်။

သူ ဒီမိန်းကလေးကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ နေရာပေးထားခဲ့ပါသည်။ သူလေး အလိုကျဖြစ်အောင် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံမယ် လို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့တာပါ။ စာမေးပွဲပြီးမှ အသိပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပါတယ် ... မရွေ့ဖဲရယ်ဟု အခါခါ ရေရွတ်လျှက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

၂၈၆

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“နဲ့သကာ မင်းကို စောင့်နေခဲ့တာ။ သူ့ကိုပဲ စဉ်းစားပါ
တော့ကွာ”

လို့ သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်းပေးမယ့်လည်း သူ
လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။

ရွှေဖဲ မရှိတော့မှ တကယ်ပိုပိုသိလာသည်မှာ သူလေး
နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးပြီးချစ်လို့ မရနိုင်ခြင်းပင်။
ခင်မင်ခြင်း သံယောဇဉ်နှင့် ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်တို့ဟာ ကွဲပြား
ခြားနားလှကြောင်း အခုမှ တကယ်သိလာခဲ့ပါသည်။

အချိန်တွေ
 တယ်လောက်ပြောင်းသွားသွား
 သူ့ရှင်ထဲမှာတော့
 ချစ်ခဲ့ဖူးသူ မိန်းကလေးကို
 ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရနိုင်ခဲ့ဘဲ
 လွမ်းလို့ကောင်းနေဆဲ။

ရှင်မိုး
 (ဆေးတက္ကသိုလ်)
 30th August
 sunday 2009.